ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קונטרס מז

קונטרס

ביקור שיקאַגא

מכבוד קדושת

אדמו"ר יוסף יצחק

זצוקללה"ה נבג"ם זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

הוצאה רביעית עם תיקונים

יוצא לאור על ידי מערכת

"אוצר החסידים"

770 איסטערן פּאַרקוויי — ברוקלין, נ. י.

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ואחת לבריאה

הי' תהא שנת פלאות אראנו

שנת המאה ועשרים לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

תוכן:

הקדמה 3
יומן (ע״י פ. א.) 4

* * *

ש״ק כא טבת

שיחה א 5
שיחה ב 8
שיחה ג 21
שיחה ד 26

ז שבט

מאמר א. בטח בד׳ ועשה טוב 34

ח שבט

שיחה 40

ט שבט

שיחה 47

י שבט

מאמר ב. אין עומדין 50

יא שבט

לתלמידי הת״ת 57
אל המורים והמורות 57
להנהלת ביהכ״נ ות״ת 59

ש״ק יג שבט

שיחה 60
מאמר ג. שחורה אני ונאוה 67

יד שבט

מכתב אל החגיגה 70

* * *

דער באזוך אין שיקאגא (ע״י הרב מ. ל. ר.) 72

KUNTRES "BIKUR CHICAGO"

© Published and Copyrighted by

"KEHOT" PUBLICATION SOCIETY
770 Eastern Parkway, Brooklyn, N.Y. 11213
(646) 770-3589 • kehot770@gmail.com
4th Edition
5781 • 2021
Printed in the Holy Land

ב"ה

הקדמה

מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א להוצאה הראשונה דשנת ה'תש"ד

בקונטרס זה נכנסו שיחות ומאמרי דא"ח של כ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א שנאמרו בקישור עם ביקורו — ובעת ביקורו — בעיר שיקאגא בחורף שנת ה'תש"ב.

* * *

כדי לתת מושג מהרושם אשר עשה הביקור בחוגי היהדות החרדית — הננו מצרפים בסוף הקונטרס מאמר אחד הרבנים בשיקאגא אודות הביקור.

* * *

כמו בשאר הוצאותינו באו גם בקונטרס זה מראי מקומות בשולי הגליון מאת המו"ל. כן הקדמנו בראשיתו יומן הנסיעה.

מנחם שניאורסאהן

קיץ ה'תש"ד, ברוקלין, נ.י.

פתח דבר

– להוצאה החדשה –

ב"ה

ע"פ בקשת רבים, ובאשר ההוצאות הקודמות[1] של קונטרס „ביקור שיקאגא" לכ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע אזלו מן השוק, ובקשר עם שנת השמונים לביקור בשיקאגא בחורף ה'תש"ב, הננו מוציאים לאור בזה הוצאה חדשה ומתוקנת.

בהוצאה זו הקונטרס נסדר מחדש ותוקנו בו רבות מטעויות הדפוס, וכן במראי מקומות הוספנו בחצאי ריבועים המקום בו נדפס השיחה או המאמר.

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מערכת „אוצר החסידים"

ימות המשיח,
ד' אייר ה'תשפ"א (**ה'** **ת**הא **ש**נת **פ**לאות **א**ראנו),
ברוקלין, נ.י.

1) הוצאה ראשונה ברוקלין, תש"ד. הוצאה שני' ברוקלין, תש"ז. הוצאה שלישית ברוקלין, תשי"ז.

יומן

ביקור כ"ק אדמו"ר יוסף יצחק זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע בעיר שיקאגא חורף שנת ה'תש"ב

(כפי שנרשם בשעתו)

עש"ק — פ' שמות — כ טבת ה'תש"ב, ברוקלין.

מלאכות באה משיקאגא להזמין — באופן רשמי — את כ"ק אדמו"ר שליט"א לבקר בשיקאגא, ולהתדבר ע"ד הפרטים בזה.

ש"ק, כא טבת.

לסעודת היום באו הרבה מהתמימים, החסידים ואנ"ש. כ"ק אד"ש שוחח בדברי תורה והתעוררות לעבודה משך שעות אחדות.

(השיחות נדפסו לקמן ע' 5–33).

מוצש"ק, ז שבט.

כ"ק אד"ש נוסע מניו–יארק לשיקאגא.

יום א ז שבט, 4:40 אחרי הצהרים, שיקאגא.

כ"ק אד"ש בא לשיקאגא.

שעה השמינית ערב.

עם רב התאסף באולם ההאטעל. כ"ק אד"ש נכנס באולם ואומר המאמר: בטח בד' ועשה טוב גו'.

(נדפס לקמן ע' 34–40).

יום ב ח שבט, בוקר.

המאמר מתפרסם בכמה העתקות ונלמד בחבורות חבורות. סגולת הרבנים מבקרים את כ"ק אד"ש.

(השיחה באה לקמן ע' 40–47).

יום ב ח שבט — יום וא"ו יב שבט.

באי כח מוסדות שונים — משיקאגא והסביבה — מבקרים את כ"ק אד"ש. ביקורי אנשים פרטים. „יחידות". ביקורי באי כח העתונים.

אור ליום ג ט שבט.

הרבנים חברי „מרכז הרבנים" מבקרים את כ"ק אד"ש. אסיפה — בהשתתפותם — על דבר מצב היהדות בשיקאגא והסתדרות העבודה בחיזוק התורה והדת.

(השיחה לקמן ע' 47–50).

יום ד יו"ד שבט — יא"צ הרבנית מרת רבקה נ"ע — אחרי הצהרים.

המאמר: אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש.

(בא לקמן ע' 50–56).

אור ליום ה יא שבט.

ביקור תלמידי הת"ת ומוריהם בראשיהם. ביקור באי כח ביהכ"נ.

(השיחות ראה לקמן ע' 57–60).

ש"ק — פ' בשלח — יג שבט.

בסעודת היום — שיחות כ"ק אד"ש ומאמר דא"ח: שחורה אני ונאוה גו'.

(נדפסו לקמן ע' 60–70).

מוצש"ק יד שבט.

נתקבלה ידיעה על דבר פטירת הרבנית מרת שטערנע שרה נ"ע. הכנות לנסוע תיכף לניו־יארק. ב"כ הרבנים מפצירים בכ"ק אר"ש לדחות את הנסיעה ליום המחרת. כ"ק אד"ש נענה לבקשתם.

יום א יד שבט.

באנקעט לטובת קרן פדיון שבוים והחזקת ישיבת „תומכי תמימים". כ"ק אד"ש אינו נוכח. מכתבו — הנכתב לרגלי האבלות ע"י המזכיר מפי כ"ק אד"ש ובלי חתימתו — נקרא בפומבי ועושה רושם עז.

(המכתב נדפס לקמן ע' 70–71).

יום א יד שבט, אחרי הצהרים.

כ"ק אד"ש נוסע משיקאגא.

יום ב טו שבט, בוקר.

כ"ק אד"ש בא לניו־יארק.

נרשם ע"י פ. א.

ש״ק פ׳ שמות כא טבת, ה׳תש״ב

שיחה א.

מנהגי ליובאוויטש זיינען מיוסדים ניט נאָר אויף הלכה אָדער הידור מצוה, נאָר אויך אויף ענינים רוחניים וואָס זיינען נוגע בנפש. זיי שטעלן אוועק אויף א בסיס של עבודה דעם אלגעמיינעם מהלך רוח פון א אידן, אז ער און זיינע בני בית ווערן בעלויכ־טען פון דעם רוח טהרה וועלכען די מנהגים ברייננען.

אין מנהגי ליובאוויטש זיינען פאראן אלגעמיינע מנהגים, דאָס הייסט פאר אלעמען, און זיינען פאראן מנהגים וואָס נאָר די נשיאים, די רביים, האָבן זיך אזוי נוהג געווען[1].

די קריאה שנים מקרא ואחד תרגום, ווי עס ווערט אָנגערופען ״מעביר זיין די סדרה״, ווייסן אלע אידן אז לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הצבור[2]. הגם עס זיינען דא כמה פירושים אין דעם מאמר — וועגן דעם זמן השלמת הפרשה — אבער דער ריכטיגער זמן אויף דעם איז ביז שבת אין דער פרי צום דאוונען.

בשעת קריאת התורה בעדארף מען הערן מפי הקורא וואָס ער לייענט מתוך הספר תורה. און אזוי הארב איז דער ענין פון הערן קריאת הפרשה מפי הקורא בתורה[3], אז אפילו דער עולה לתורה וועלכער מאַכט די ברכת התורה בעדארף נאָכזאָגען דעם בעל־קורא זייער שטיל, ווייל תרי קלא לא משתמעי[4].

נשיאי חב״ד פלעגן אָנהויבן די קריאת פרשת השבוע, מעביר זיין איין פרשה אָדער צוויי בליל ה׳ אור ליום הששי, וביום הששי אחר חצות פלעגט מען אָנהויבען נאָך אַמאָל פון אָנהויב און מעביר זיין די גאנצע סדרה מיט דער הפטרה, וביום השבת קודם התפלה פלעגן זיי מעביר זיין נאָך אַמאָל פון שביעי[5].

* * *

בא די חסידי חב״ד איז מקובל מדור דור דעם אלטן רבינ׳ס א תקנה אז אלע טאָג זאָל מען לערנען א פרשה חומש מיט פירוש רש״י פון דער וואך־סדרה, און אזוי האָבן זיך אויך נוהג געווען די רביים נשיאי חסידי חב״ד.

די רביים, נשיאי חב״ד, האָבן זיך נוהג געווען, אז לבד פירוש רש״י פלע־גען זיי לערנען נאָך א פירוש: איין יאָר פלעגט דאָס זיין דער פירוש ראב״ע, דעם צווייטן יאָר דער פירוש רמב״ן אָדער אור החיים. איינער פון די רביים האָט אַמאָל בוחר געווען פאר דעם צווייטען פירוש דעם פירוש פנים יפות.

די רביים, נשיאי חב״ד, זאָגן אז שנים מקרא ואחד תרגום איז א הלכה, דער פירוש רש״י וואָס מען לערנט איז דאָס א ענין פון יראת שמים, ווי עס שטייט אין שלחן ערוך[6] וירא שמים יקרא

---

1) ראה לקו״ד כה שבט תרצו אות א [ח״ב ע׳ 148].

2) ברכות ח. א.

3) ראה מודעה רבה לכ״ק אדמו״ר (מהורש״ב) נ״ע (בקובץ מכתבים א. יוד).

4) ראה טושו״ע או״ח ס׳ קמא. שו״ת צ״צ חאו״ח ס׳ לה.

5) ראה „היום יום״ ע׳ ח [ד׳ טבת].

6) או״ח ס׳ רפה ס״ג.

תרגום וגם פרש״י, דאָס הייסט אז דער פירוש רש״י איז א סגולה צו יראת שמים.

די כוונה פון די רביים נשיאי חב״ד אין דעם וואָס זיי האָבן געלערנט נאָך א פירוש — חוץ די פירושים פון תרגום און רש״י — איז געווען — צו מקשר זיין זיך מיט דער נשמה קדושה פון מחבר הפירוש, וואָס מיט דער התקש־רות און דביקות עפענט מען אויף א צנור אין השגת וידיעת התורה, וואָס די התחלה פון אלע חדושי תורה, הן אין סוגיות הש״ס און הן אין הלכה פון ד׳ חלקי שלחן ערוך, איז תלוי אין דער ידיעה פון דער קדושה וועלכע איז פאראן אין די אותיות התורה שבכתב.

די ידיעה אין קדושת האותיות שבתורה עפענט אויף א צנור אין ידיעת והשגת התורה, אז די חדושי התורה וואָס מען איז מחדש זיינען אמת׳ע.

* * *

איינמאָל זיינען א פּאָר יונגע לייט לומדים געזעסן און געלערנט מיט גרויס געשמאק און מיט א קאָך, יע־דער פון זיי האָט מחדש געווען אייגע־נע תורה מיט גרויס פלפול. איינער פון זיי האָט מחדש געווען א לשיטתו פון רבא׳ן אין א סוגיא אין עירובין מיט א סוגיא אין כתובות און איז געוועזן זייער צופרידען מיט זיין גרויסן פלפול.

ביים טיש אין בית המדרש וואו זיי האָבן געלערנט זיינען אויך געזעסן אַ פּאָר חסידים לומדים און האָבן זיך צו־געהערט צו די חידושי תורה פון די יונגע לייט, און הגם זיי זיינען די חדושי תורה ניט געפעלן געווען האָבן זיי געשוויגען. אבער ווען דער יונגער מאַן האָט אָנגעהויבן זאָגן דעם לשיטתו, האָט שוין איינער פון די חסי־דישע לומדים זיך ניט געקענט איינהאַלטען און האָט זיך אָפּגערופן צו דעם מחדש הלשיטתי׳: מילא אז איר פייניגט די תנאים און אמוראים מיט אייערע חידושי תורה אויפן אָרט איז נאָך צו פארליידען, אבער וואָס האָסטו צו רבא׳ן צו פירען אים א געבונדע־נעם בשלשלאות של ברזל פון עירובין אין כתובות.

* * *

אמת׳ע חידושי תורה הויבט זיך אָן פון ידיעת קדושת האותיות שבתורה שבכתב, וואָס דאָס איז דער צנור פון גילוי התורה. און דער פתיחת הצנור איז ע״פ רוב דורך א דבקות און התקשרות אין א נשמה פון א צדיק, און עס איז ידוע אז התקשרות איז נאָר ווען מען לערנט די חידושי תורה וואָס דער צדיק האָט מחדש געווען.

עס איז א מעשה ידוע:

א חסיד האָט געזאָגט צו א רבי׳ן אז ער וויל זיין זיינער א מקושר. האָט אים דער רבי געענטפערט, אז ער זאָל לערנען זיינע חסידות וועט ער ווערן זיינער א מקושר, ווארום התקשרות איז נאָר דורך תורה.

דאָס איז אלץ א הקדמה צום ספור המעשה וואָס איך וועל אייך דערציילען.

* * *

פון דעם יאָר תרמח איז אין די זמנים ווען דער פּאָטער איז געווען אין דער היים (צוליב זיין שוואכען געזונט צו־שטאַנד פלעגט ער אָפטער פארן אין פערשיידענע קוהר פלעצער) פלעגט ער מיך מקרב זיין מיט א חסידישען קירוב פנימי. און פון צייט צו צייט, אונטער דער השפעה פון החסיד ר׳ חנוך העני־דיל נ״ע[7]), וועלכער איז געווען איי־נער פון מיינע מדריכים, האָב איך אנ־געפאנגען מער צו בעגרייפען די חסי־דישע הדרכה. —

7) תולדותיו: „התמים" חוברת א, ע׳ עט [מא].

תרנא שבת פרשה לך לך, אין דער־פרי פארן דאוונען בין איך אריין צום פאָטער אין צימער. איך האָב אים גע־טראָפען זיצענדיג ביים טיש זייער אויפגעלייגט. ער האָט מעביר געווען די סדרה און טרערען האָבן זיך געגאסן פון זיינע אויגן. איך בין געוואָרן זייער איבעראשט ניט פארשטייענדיג ווי איז דאָס ביידע זאכן צוזאמען, א געהויבענע שטימונג און וויינען, אבער פרעגען האָב איך ניט געוואגט.

יענעם שבת — ווי אלע שבת — האָט דער פאָטער שפעט געדאוונט, און ווי דער סדר הרגיל איז געווען אין די ווינ־טער שבתים, האָט ער נאָכן דאוונען געמאַכט קידוש געגאנגען מנחה דאווי־נען און נאָך מנחה, קורץ פאר דער שקיעה געוואשן זיך צו סעודת שבת.

דאן — ווינטער תרנא — איז גע־ווען דער סדר אז מוצאי שבת פלעגט מיך דער פאָטער פארהערן אין דעם וואָס איך האָב געלערנט במשך פון דער וואָך, און אויך דעם משניות וואָס איך האָב אויסגעחזרט בעל פה, און נאָכן פארהערן, ווען דער פאָטער פלעגט זיין צופרידן, פלעגט ער מיר געבן א מתנה. די מתנה איז בעשטאַנען פון דערציילען מיר א ספור און אָנדייטען און ערקלערן דעם בכן — היוצא פון דעם ספור, אָדער ער פלעגט מיר שענ־קען א מאמר.

דאָס זעלבע איז אויך געווען יענעם שבת פרשה לך לך. דער פאָטער האָט מיר פארהערט און האָט מיר געשענקט דעם מאמר ת״ר נר חנוכה, רמג[8]).

מיר האָט זיך זייער געוואלט וויסן פארוואס דער פאָטער האָט אין דערפרי ביים מעביר זיין די סדרה געוויינט האָבענדיג דערצו א געהויבענע שטי־מונג, איך בין געשטאַנען אין פאר־לעגענהייט, ניט קענענדיג זיך באַשלי־סען פרעגען אָדער ניט.

דער פאָטער האָט במערקט מיין פארלעגענהייט, האָט ער מיך געפרעגט וואָס שטיי איך עפעס אזוי, אויב איך האָב עפעס צו זאָגען זאָל איך זאָגען. האָב איך באַשלאָסען צו פרעגען און האָב געפרעגט.

דער פאָטער האָט מיר געענטפערט אז דאָס זיינען געווען שמחה טרערען.

אַמאָל — אין די ערשטע יארן פון דעם אלטען רבינ׳ס נשיאות — האָט ער געזאָגט ברבים: „מען בעדארף לעבן מיט דער צייט״.

די אינגערע חסידים האָבן דאן גע־פרעגט בא די עלטערע וואָס האָט דער רבי געמיינט מיט די דאָזיקע ווערטער. עלטערע חסידים האָבן גערעדט וועגען דעם צווישן זיך, — אין כמה יארן ארום האָט דער מיטעלער רבי מבאר געווען דעם וואָרט אין זיין סגנון מיט דעם אמת׳ן בינה׳דיגן רוחב — אבער דאן, ווען דער רבי האָט דאָס געזאָגט — האָבן זיך אפילו די גרויסע חסידים שטאַרק געמאַטערט אויסגעפינען דעם רבי׳נס מיין מיט זיינע ווערטער „מען בעדארף לעבן מיט דער צייט״. ענד־ליך האָבן די זקני החסידים — דורך דעם פעטער הרה״צ הרה״ג מהרי״ל, דעם רבינ׳ס ברודער — אויסגעפונען וואָס דער רבי האָט געמיינט מיט די ווערטער.

מען בעדארף לעבן מיט דער צייט מיינט — מען בעדארף לעבן מיט דער פרשת השבוע און פרשת היום פון דער סדרה פון דער וואך.

דאמאָלסט פלעגן דעם רבי׳נס חסי־דים און מקושרים, די עלטערע ווי די אינגערע, לערנען יעדן טאָג די פרשה חומש פון דעם טאָג מיט פירוש רש״י,

8) נדפס: „התמים״ חוברת ג, ע׳ מו [278. — סה״מ תרמ״ג ע׳ לה ואילך].

האָט דער רבי געזאָגט, מען בעדארף לעבן מיט דער צייט, אז ניט נאָר וואָס מען לערנט די פרשת השבוע, נאָר מען בעדארף לעבן מיט דער צייט פון דער פרשת השבוע.

יעדע וואך — האָט מיר דער פאָטער מסביר געווען — און יעדן טאָג פון דער וואָך בעדארף מען לעבן מיט דער פרשה חומש וואָס געהערט צו דעם טאָג. פרשה בראשית איז א פריילעכע סדרה, דער אויבערשטער ב"ה האָט באַשאפן וועלטען און נבראים און איז צופרידען ווי עס שטייט „כי טוב". דער סוף פון דער סדרה איז אפילו ניט גאָר אזוי געשמאַק, אבער דאך איז די כללות הסדרה א פריילעכע און עס איז שבת בראשית, אין אלע קהלות ישראל איז ששון ושמחה, מען האָט אָנגעהויבען די תורה פון דאָס ניי. פרשת נח איז דער מבול, עס איז א קאלעמוטנע וואָך אבער עס איז פרייליכער סוף וואָך, עס איז געבאָרען געוואָרן אברהם אבינו. די אמת פריילעכע וואָך איז אָבער פרשת לך לך וואָס אלע טעג פון דער וואָך לעבט מען מיט אברהם אבינו, דער ערשטער וועלכער האָט זיך מוסר נפש געווען אויף מפרסם צו זיין געטליכקייט אויף דער וועלט, און זיין מסירת נפש אויף תורה ומצות האָט אברהם אבינו איבערגעגעבען בירושה צו אלע אידן.

* * *

מען בעדארף לעבן מיט דער צייט.

דאָס איז דעם רבי'נס א וואָרט, וועלכער האָט געגעבען פיל צענדליקער טויזענטער חסידים א דרך אין עבודת הבורא.

החסיד המפורסם הרב הגאון והצדיק ר' הלל נ"ע פאריטשער[9] האָט אריינגעבראכט דעם מאמר[10]) שלשה דברים למדנו באותה שעה אין דער חסידישער וועלט, אז יעדן וואָרט זאָל מען טיעף גוט פארשטיין און ארויס ברייננגען פילע בכן'ען.

מען בעדארף לעבן מיט דער צייט מיינט, אז ניט נאָר מען בעדארף לערנען די פרשה פון דעם טאָג נאָר אויך מען בעדארף לעבן מיט דאָס וואָס מען האָט געלערנט.

לעבן איז די העכסטע זאך אין דעם מענשענס וועזן. דער יתרון פון דעם מין המדבר איז מיט דעם וואָס ער איז א בעל שכל, וואָס שכל איז דער העכסטער כח אין דעם מהות אדם. אבער דאָך איז שכל מער ניט ווי א צייטווייליגע זאך אין די פיר און צוואנציג שעה פון דעם מעת לעת, אבער לעבן איז א שטענדיגע זאך, גלייך צי דער מענש איז וואך אָדער ער שלאָפט, אויך ווען דער מענש איז וואך און איז פארנומען אין א ארבעט איז דאַן דער שכל בהעלם, אָבער לעבן איז אלעמאָל גלייך. און ווען מען לעבט מיט דער צייט פון דער פרשת השבוע איז דער לעבן גאָר אַן אנדער לעבן, דאָס איז דער אמת'ר תורה לעבן, וואָס צוליב דעם לעבן האָט השי"ת בעשאַפן די וועלט און געגעבען די תורה אז מען זאָל קענען טאָן אלע וועלט ענינים בדרכי הצדק והיושר און לעבן א תורה־לעבן.

מען בעדארף לעבן מיט דער צייט.

שיחה ב.

דער באַוואוסטער גאון החסיד ר' ברוך מרדכי נ"ע איז געווען רב אין באָברויסק צענדליגער יארן און האָט געהאַט אַ שם טוב אין דעם גאנצען געגענד. אפילו די גרעסטע מתנגדישע

9) תקנה (לערך) — תרכד. ראה אודותיו „התמים" חוברת ה, ע' מב [466], שיחת חה"פ ה'תשג אות נב [סה"ש ע' 79].

10) עירובין סד. ב.

גאונים פון שקלאָוו, מינסק און סלוצק האָבן געהאַט דעם גרעסטן הדרת הכבוד פאר דעם גאון ר' ברוך מרדכי.

החסיד ר' ברוך מרדכי איז געבאָרן געווארן אין דעם נייעם ישוב נעבן דער שטאָט שווינציאַן, פלך ווילנא. דער נייער קליינער ישוב האָט זיך מיט דער צייט ענטוויקעלט און האָט מיט יאָרן שפּעטער געקראָגען דעם נאָמען ניי-שווינציאַן.

ר' ברוך מרדכי איז געווען א גרויסער מיוחס פון דער מוטער'ס צד. זי איז געווען די טאָכטער פון ר' חיים יהודא ליב, איינער פון די גאוני לבוב און ראב"ד דאָרטען. וועגען זיין פאָטער האָט רב"מ געוואוסט, אז ער האָט אי-בערגעוואנדערט פון לבוב אין וויל-נער געגענד און זיך באַזעצט אין דעם קליינעם ישוב לעבן שווינציאַן. שפּע-טער מיט יארן, אז רב"מ איז בעקאַנט געוואָרן מיט די הנהגות פון די צדיקים הנסתרים[11]), האָט ער פארשטאַנען, נאָך זיינע זכרונות פון זיין פאָטער, אז ער איז אויך געווען איינער פון זיי. זייענ-דיג א גרויסער בעל כשרון האָט ער זייער מצליח געווען אין לערנען, ווען ער איז בר מצוה געווארן האָט ער פאר-לאזען די עלטערנ'ס הויז און איז אוועק לערנען אין ווילנא. אויפן וועג אהין, קומענדיג קיין שווינציאַן, האָט ער דאָרט אין בית המדרש געטראָפן א יונגען מאן א גרויסער גאון און איז געבליבען א געוויסע צייט לערנען אין שווינציאַן. זייענדיג אין שוויג-ציאַן איז זיין פאָטער נפטר געווארן און ער איז געבליבען א יתום.

צוויי יאָר צייט — האָט ר' ברוך מרדכי דערציילט — האָב איך געלערנט בא מיין רבי'ן ר' מיכל — גוט בא-וואוסט צווישען חסידים מיטן נאָמען ר' מיכעלע אָפּאצקער[12]) — ניט ווי-סענדיג אז ער איז דעם רבינ'ס — כ"ק אדמו"ר הזקן — א חסיד. ערשט אויפן דריטען יאָר האָט מיר מיין רבי ר' מיכל אונטער צען שלעסער מגלה סוד געווען אז ער איז איינער פון דעם ליאזנער רבי'נס תלמידים און אז אין שווינציאַן געפינען זיך עטלעכע פון דעם רבי'נס חסידים, און א האַלב יאָר האָט ר' מי-כעלע מיט מיר געלערנט חסידות און האָט מיר געעצה'ט צו פאָרן לערנען אין ווילנא.

* * *

קומענדיג אין ווילנא האָט זיך ר' ברוך מרדכי באַקאַנט מיט אייניגע לומדים מפורסמים, איז געווען אין איי-ניגע ישיבות און געהערט די שיעורים און פלפולים וואָס די גרויסע ראשי ישיבות האָבן געזאָגט פאר די גרויסע תלמידים. אין משך פון אַ פּאָר וואכען צייט איז ער באַקאַנט געוואָרן מיט די גאוני ווילנא.

דורך א געוויסן צופאל איז נתפרסם געווארן, אז דער יונגער זעכצן יארי-קער בחור'ל איז דאָס דער שווינציאנער עילוי וואָס האָט זיך קונה שם געווען מיט זיינע אונבעשרייַנקטע כשרונות, און באלד איז ער געקרוינט געווארן מיט דעם נאמען דער בעל הגיון, ער איז געווען געאַכטעט בא די אלע גאוני ווילנא און איז געווארן א אָפטער אריינ-גייער צו הראב"ד הגאון ר' שמואל. פון צייט צו צייט האָט ער זוכה געווען צו ריידען אין לערנען מיט דעם גאון — הגר"א נ"ע.

באלד ווי ר' ברוך מרדכי איז געקו-

---

11) ראה שיחת ח"י אלול תשא [סה"ש ע' 152 ואילך], שיחת ח"י אלול תשג [סה"ש ע' 151 ואילך].

12) ראה אודותיו „התמים" חוברת א, ע' עד [76].

מען קיין ווילנא האָט ער זיך — דורך א בריף פון זיין רבי'ן ר' מיכעלע — באַקאַנט מיט איינעם פון די חסידי חב"ד אין ווילנא און האָט קובע געווען א שיעור אין לימוד חסידות חב"ד.

אין א שמועס וואָס ר' ברוך מרדכי האָט געהאַט מיט איינעם פון די חסידי ווילנא האָט ער זיך דערוואוסט פון דעם חרם וואָס דער ראב"ד הגאון ר' שמואל האָט ארויפגעלייגט אויף חסידים און חסידות מיט עטליכע יאָר פריער — אין יאָר תקלב, — איז ער געוואָרן זייער קאַלט צום ראב"ד הר"ש און האָט אים אָנגעהויבן אויסמיידן.

זייענדיג אין ווילנא עטליכע חדשים האָט זיך רב"מ באקאנט מיט א יונגעןמאן וואָס האָט געלערנט אין דער גוט באַוואוסטער אין יענער צייט סלוצקער ישיבה און ער האָט בעשלאָסען צו גיין קיין סלוצק. אין דער ישיבה אין סלוצק און דערנאָך אין דעם „ראב"ד'ס ישיבה" אין מינסק – האָט רב"מ פערבראַכט באַ צוויי און א האַלב יאָר.

זיין גאנצען לעבן פלעגט רב"מ זיך ניט קענען אָפּלויבן פון דער גרויסקייט פון דעם ראש ישיבה אין סלוצק הגאון הישיש ר' אהרן יעקב און דעם גאון הר"ר מנחם שלמה דער מינסקער ראש ישיבה א תלמיד מובהק פון הגאון האדיר ר' יחיאל (דער מחבר פון „סדר הדורות").

* * *

פון מינסק איז רב"מ צוריק געקומען קיין ווילנא און איז באלד אריין אין דער חסידישער חברותא. זיינע הצטרכות האָט ער באַקומען פון א מחזיקי בני תורה חברה און ער איז געווען פארטיפט אין די לימודי נגלה וחסידות. פון צייט צו צייט פלעגט ער זיך טרעפן מיט אייניגע לומדישע יונגע לייט, צווישן זיי אויך דעם ראב"ד'ס הר"ש צוויי זין.

הגאון ר' שמואל — דער ווילנער ראב"ד — איז געווען א איידעם פון דעם באַוואוסטען גאון און נדיב הר"ר יהודה במוה"ר אליעזר ספרא ודיינא דקהל עדת ישראל בעיר תהלה ווילנא. צוליב זיינע גרויסע צדקות און פארשיידענע טובות וואָס הגאון ר' יהודה האָט געטאָן דער קהלה האָט מען אים געגעבן דעם טיטול יסו"ד — יהודה ספרא ודיינא דקהלה קדישא ווילנא, אויך אויף זיין מצבה איז אויסגעקריצט דער טיטול הרב מוהר"ר יסו"ד דק"ק ווילנא. אין יאָר תקכח איז דער גאון הר"ר שמואל געוואָרן א אלמן און נאָך א משך זמן רב האָט ער געגומען די אלמנה — די מוטער פון רב"מ.

איינמאָל האָט רב"מ דערהערט אַז הגאון ר' שמואל האָט גענומען א פרוי א גרויסע מיוחסת, די טאָכטער פון דעם באַוואוסטען גאון ר' חיים יהודה ליב ראב"ד אין לבוב, א אלמנה וועלכע האָט געלעבט אין א ישוב נעבן שווינציאַן.

רב"מ האָט פארשטאַנען אַז דאָס איז זיין מוטער, אבער זייענדיג א גרויסער מתון האָט ער זיך אָפּגעהאַלטן עטליכע חדשים פון צו זעהן זיך מיט דער מוטער ביז ער וועט זיך איבערלעגען ווי צו טאָן.

זייענדיג אין סלוצק האָט ער זיך דערוואוסט אז די גרויסע ישיבה וואו הגאון הישיש הר"ר אהרן יעקב איז דער ראש ישיבה ווערט אויסגעהאַלטען פון א קרן קימת וואָס איינער א גרויסער ת"ח און גביר האָט איבערגעלאָזען בירושה. זיינע צוויי זין זיינען פריער אויך געווען גבירים אדירים אָבער דאן זיינען זיי שוין נישט געווען אזוי רייך ווי געווען אבער די ישיבה האָבן זיי אויסגעהאַלטן בהרחבה.

וויסענדיג די גרויסע התנגדות פון גאוני ווילנא אויף דער שיטת הבעש"ט ממעזיבוז און צו דער תורה ושיטת הרב המגיד ממעזריטש ותלמידיו החבריא קדישא איז רב"מ געווען זייער פארוואונדערט וואָס אין סלוצק דער־מאָנט מען דעם בעש"ט מיט גרויס הדרת כבוד, מען דערציילט אז אויף חנוכת הבית פון דעם גרויסן בית המדרש און די ישיבה וואָס די צוויי זין האָבן אויסגעבויט איז געקומען דער בעש"ט, און מען ווייזט א גרויסן שטיין נעבען דעם בית מדרש הגדול וואו דער בעש"ט איז געשטאַנען און געזאָגט תורה[13]).

אין מינסק האָט הרב"מ געפונען א עדה חסידי חב"ד וואָס האָבן געהאַט א אייגענע שטיבל וואו זיי האָבן געדאווענט און געלערנט און האָט דאָרט געטראָפן יונגע לייט גרויסע לומדים און בעלי מדות. ער האָט באמערקט פיעל מאָל ווי זיי — די חסידים — זיינען נעלבים ואינם עולבים. שומעים חרפתם ואינם משיבים — וואָס דאָס האָט אויף אים געמאכט א שטאַרקען רושם און ער האָט באַשלאָסן מערער איינצושלי־סען זיך אין עדת החסידים. אז ער האָט זיך אומגעקערט אין ווילנא האָט ער זיין באשלוס פארווירקליכט און האָט זיך איבערגעגעבען צו לערנען חסידות און צו גיין אין די דרכי העבודה ע"פ שיטת החסידות.

* * *

רב"מ האָט זייער געוואלט זען זיין מוטער און לאזן זיך דערקענען צו איר, אבער וויסענדיג די גרויסע התנגדות און שנאה פון דעם ראב"ד צו עדת החסידים האָט ער ניט געקענט פועל זיין באַ זיך צו גיין צו אים אין הויז.

אין משך פון די עטלעכע חדשים וואָס רב"מ האָט געלעבט אין ווילנא נאָך זיין צוריק קערן פון סלוצק־מינסק איז נתפרסם געוואָרן אז דער יונגער בעל הגיון איז ווידער געקומען אין ווילנא. די גאוני ווילנא וועלכע האָבן גוט גע־דענקט די שטאַרק פיינע חדושי תורה וואָס זיי האָבן פון אים געהערט, אויך דער ראב"ד הר"ש האָט אים זייער גע־וואָלט זעהן, אבער ער — רב"מ — האָט זיך צוריקגעהאַלטן פון דער באגעגע־ניש.

בא הגאון הר"ש זיינען געווען צוויי אויסגעצייכנטע זין און א איידעם א אלמן. אלע דריי זיינען געווען גרויסע לומדים און האָבן פארנומען פארשיי־דענע ערטער אין די ישיבות. הגאון הר"ש האָט אויך געהאַט א טאָכטער א בת זקונים פאר וועלכער ער האָט גע־זוכט א שידוך.

אין יענער צייט האָט זיך מער צו־פלאַקערט די באוואוסטע מחלוקת צווי־שען דעם ראב"ד הר"ש און דער וויל־נער קהלה, דאָך האָט דער ראב"ד גע־האַט די פילע טויזענטער אנהייגער אין ווילנא און אין דעם גאנצען גליל, אויך האָט זיינע גאונות געשם'ט אין אלע ארומיגע מדינות, און פילע גאונים פון פוילין און אשכנז האָבן זיך משתתף געווען בצערו.

אייניגע פון די גאוני פולין ואשכנז, וועלכע האָבן געקענט די גאונים דעם בעל הפלאה און אחיו הגאון ר' שמעלקע און אנדערע צדיקים וגאונים פון דער חבריא קדישא תלמידי הרב המגיד ממעזריטש נ"ע האָבן תולה געווען אַז דער עונש המחלוקת וואָס האָט צובראָכן דעם גאנצען תורה וגדולה מצב פון הגאון ר"ש איז געווען פאר דעם חרם וואָס ער האָט מכריז געווען אויף תורת

---

13) ראה „התמים" חוברת ה ע' מג [רלד], שיחת חה"ש תשב [סה"ש ע' 127-8].

הבעש"ט נ"ע און אויף דער חבריא קדישא תלמידי הרב המגיד ממעזריטש נ"ע.

* * *

אין איינעם פון די שמועסען וואָס הגאון הר"ש קינדער האָבן געהאַט מיט אים וועגן די שידוכים וואָס מען קען פאָרלייגען פאר זייער שוועסטער, האָט הגאון הר"ש'ס רבצין געהערט אז מען רעדט וועגען דעם בעל הגיון דעם שווינציאנער עילוי, איז איר די זאך שטאַרק אריין אין קאָפּ, ווייל זי האָט ניט לאַנג געהערט דעם נאמען שווינציאנער עילוי און זי האָט אויך געהערט, אַז איר זון ברוך מרדכי, וועלכער איז אוועק לערנען אין ווילנא האָט זיך אָפּגעשטעלט לערנען אין שווינציאן, איז איר אריין א רעיון אפשר, איז דער שווינציאנער עילוי גאָר איר זון.

בא אגעלעגענהייט האָט זי געפרעגט באַ איר מאַן'ס קינדער ווי איז דער נאָמען פון דעם עילוי און ווי ערשטוינט איז זי געווארן הערנדיג דעם נאָמען ברוך מרדכי. דאן האָט זי דערציילט איר מאן הגאון הר"ש אז זי האָט א זון ברוך מרדכי וועלכער איז געווען א גרויסער בעל כשרון, שוין עטליכע יאָר ווי ער איז אוועק לערנען און זי האָט פון אים ניט געהערט די גאַנצע צייט.

הגאון הר"ש האָט אין אייניגע טעג ארום איינגעלאדן רב"מ צו זיך, די מוטער און זון האָבן זיך ביידע דערקענט. הגר"ש האָט געבעטן ר' ברוך מרדכי'ן וואהנען צו זיך אין הויז, אבער רב"מ האָט די איינלאדונג ניט אָנגענומען.

דורך דער גרויסער השתדלות פון די גאונים ר' שלמה און ר' אביגדור — הגאון הר"ש קינדער — האָט ר' ברוך מרדכי, מיט זיין מוטער'ס הסכמה, מסכים געווען צום שידוך מיט דער טאָכטער פון הגאון הר"ש.

נאָך דער חתונה האָט זיך רב"מ איינגעאָרדענט אין א אייגענע דירה און איז געוואָרן א ראש ישיבה אין איינער פון די גרעסטע ישיבות אין ווילנא און איז געאכטעט געווען בא די גאוני ווילנא.

אין יאָר תקנא — צען יאָר נאָך ר' ברוך מרדכי'ס חתונה — אין הגאון ר"ש נפטר געווארן און די פרנסי הקהלה האָבן מחליט געווען אז מער זאָל מען אין ווילנא ניט אויפנעמען קיין ראב"ד.

* * *

די עדת החסידים אין ווילנא האָבן זייער געשעצט די השתתפות פון רב"מ אין זייער חברותא און זיי האָבן אלע געלערנט חסידות בעיון ובהתמדה גדולה.

פון צייט צו צייט ווערט רב"מ אלץ מער ארייַנגעצויגען און פאראינטערעסירט אין דעם לימוד תורת החסידות, און א דאנק דער גוטער ארבעט פון עטליכע יונגעלייט וועלכע נעמען אנטייל אין דער חסידישער חברותא באקומען זיי גאנץ אָפט נייע מאמרי תורה וואָס דער רבי זאָגט אין ליאזנא.

דער נאָענטסטער צו ווילנא — גרעסטער חסידות חב"ד צענטער איז געווען די שטאָט פּאָלאָצק, וואו כמעט ניינציג פראָצענט אידן פון שטאָט זיינען געווען חסידים און די אכט גרעסערע בתי מדרשים פון שטאָט, און אויך א צאָל שטיבלעך, זיינען געווען חסידיש.

די שטאָט פּאָלאָצק האָט איר דברי הימים. אין די זמנים פון ר' יואל בעל שם און ר' אדם בעל שם[14]) איז אין פּאָלאָצק געווען א כנופיא בעלי קבלה

14) ראה שיחת ח"י אלול תשא [סה"ש ע' 154 ואילך].

און צדיקים נסתרים. אין דעם בעש״ט׳ס צייט איז פּאָלאָצק געווען פון די ערשטע וועלכע האָט אָנגענומען די שיטת הבעל שם טוב, און מיט גרויס הצלחה איז אין פּאָלאָצק געוואקסן די עדת חסידי חב״ד. אין משך פון צען יאָר — תקלד־תקמד — איז פּאָלאָצק מיט דעם גאנצן גליל געוואָרן חסידי חב״ד.

פיעל האָבן געהאָלפן צו דעם די תלמידי החדרים וואָס דער רבי האָט מיסד געווען אין ליאזנא אין יאָר תקלג — איידער ער איז געפאָרן בעגלייטען ר׳ מענדעלע האָראָדאָקער — און האָט אויך בדעה געהאַט אליין צו פאָרן קיין ארץ ישראל[15]).

דער רבי איז געווען א גרויסער סדרן. פון דעם ערשטען טאָג וואָס ער האָט איינגעאָרדענט די תעמולה ארבעט צו מפרסם זיין תורת חסידות חב״ד האָט ער מסדר געווען צווייערליי כתות עסקנים: איין כתה איז געווען פאר־נומען אין נסיעות און זייער ארבעט אין די נסיעות איז געווען אין דיבור און פונאַנדערטיילען די כתבים — מאמרי חסידות — אין די ערטער וואו־הין זיי פלעגן קומען; די צווייטע כתה האָט זיך עוסק געווען אין איבערשריי־בען און צוגרייטען די כתבים — מאמרי חסידות — וועלכע מען האָט בעדארפט האָבן אין די פילע טויזענטער.

אין יענער צייט — שנת תקנב — איז אין פּאָלאָצק געווען א תעמולה אָפּ־טיילונג וועלכע האָט זעהר פעהיג גע־ארבעט אויף מפרסם צו זיין שיטת הבעש״ט מיט דער הגיונ׳דיקער תורת חסידות חב״ד ערקלערונג, וואָס עס האָט זיך בעזה״י, ערפאָלגרייך צוגענו־מען בא די רייסישע בני תורה.

מיט דער הילף פון די עטליכע רייכע יונגעלייט אין דער חסידישער חברותא אין ווילנא פלעגט מען אָפט שיקען אַ כאָדאָק — א שליח א פוסגייער — אין פּאָלאָצק בריינגען פרישע מאמרי חסי־דות.

אין איינעם פון די ספורים וואָס הגאון החסיד ר׳ ברוך מרדכי פלעגט דער־ציילען איבער די איבערלעבונגען פון דער חסידישער חברותא אין ווילנא אין דער פארבאָרגענער תקופה, האָט ער געשילדערט ווי אזוי בסודות׳דיק עס פלעגט פאָרקומען דער צוזאמענריידען זיך מיט דער חסידישער חברותא אין שווינציאן און פּאָלאָצק דורך ספּעציע־לע שלוחים, וואָס עס איז געווען פארבונדען מיט אַ געוויסער סכנת נפשות.

די טיפע מאמרי חסידות האָבן גע־האַט צוציהונגס־קראַפט און געמאַכט אַ שטאַרקע השפעה אויף די ליטווישע בעלי כשרונות, און מער ווי אויף אלע־מען אין יענער צייט אין דער ווילנער חברותא האָבן די טיפע מאמרי חסידות צוגעצויגען דעם גאון ר׳ ברוך מרדכי. מיט זיין הגיון־כשרון האָט ער געשלונ־גען יעדן וואָרט און שעה׳ן לאַנג פלעגט ער זיין פאַרטיפט אין די עניני השכלה פון די מאמרי חסידות.

נאָך פילע יאָרן לערנען די מאמרי חסידות בהתמדה ובשקידה גדולה איז אין יאָר תקנג ר׳ ברוך מרדכי געקומען דעם ערשטען מאָל צום רבי׳ן אין ליאז־נא, וואו ער האָט פארבראכט עטלע־כע וואָכן.

די דריי יאָר פון תקנג ווען רב״מ איז געווען דעם ערשטען מאָל ביים רבי׳ן ביז תקנז ווען ער איז געקומען דעם צווייטן מאָל אין ליאזנא, האָט ער גע־האַט צו דערציילען פון דעם וואָס ער האָט געהערט און געזעהן בא די תלמידי החסידים היושבים בליאזנא,

15) ראה „התמים״ חוברת ב [ע׳ נ (144)] מכתב „אבות החסידות״.

און וואָס ער האָט געהערט און געזעהן ביים רבי'ן.

* * *

כ"ק חותני הרה"ח ר' אברהם נ"ע האָט מיר דערציילט — תמוז תרנו — וואָס ער האָט געהערט פון כ"ק אביו דו"ז אדמו"ר מוהרי"נ נ"ע מנעזין וועגן זקני החסידים און בין הספורים האָט ער אים דערציילט וואָס ער האָט געהערט מהגאון ר' ברוך מרדכי ווען ער איז געקומען אין יאָר תריא קיין ליובאַוויטש זעגענען זיך פאר זיין אָפּפאָרען קיין ארץ ישראל און האָט דאַמאָלסט פאַרבראַכט אין ליובאַוויטש עטלעכע וואָכן.

ר' ברוך מרדכי — דערציילט כ"ק אדמו"ר מוהרי"נ — איז געווען א יפה תואר און לפי ערך זיינע יאָרן — א בן תשעים — איז ער אויך געווען א יפה מראה. די חכמה און די איידלקייט איז געווען אויסגעשפרייט אויף זיין קלאָרן ריינעם פנים מיט די גרויסע שוואַרצע לעבעדיגע אויגען און דער ברייטער הויכער שטערן מיט דער ברייטער גראָער באָרד און די געקרייזעלטע פיאות, זייער ריין אָנגעטאָן, מיט זיין פה מפיק מרגליות און א פעסטע שטימע ווי א מענש אין די גאָר מיטעלע יארן.

דעם ערשטן מאָל — דערציילט רב"ם — וואָס איך בין געווען ביים רבי'ן אין ליאזנא, איז דאָס געווען אין יאָר תקנג, נאָך דעם ווי איך האָב שוין א משך זמן רב געלערנט מאמרי חסידות. איך האָב געהערט פון כמה גאוני ווילנא וואָס האָבן געהערט חידושי תורה פון דעם רבי'ן בעת ער איז געווען מיט כ"ק הרה"צ הרמ"מ מהאָראָדאָק אין ווילנא ווען זיי האָבן זיך געוואָלט זעהן מיט הגר"א, אויך האָב איך געטראָפן יונגע לייט גרויסע לומדים וואָס האָבן איבערגעזאָגט דעם רבינ'ס חדושי תורה אין כמה סוגיות, אבער פון דעם אלעמען בין איך נאָך ניט געווען אזוי בעגייסטערט פון דעם רבי'נס חדושי תורה און מיין גיין צום רבי'ן אין ליאזנא איז געווען דורכאויס לשמה צוליב תורת החסידות.

קומענדיג אין ליאזנא האָב איך זיך דערוואוסט, אז דער סדר איז, אז מען מוז זיין פריער באַ דעם רבי'נס ברודער מהרי"ל, וועלכער איז געווען דער ממונה אויף די אלע יונגע לייט וואָס פלעגען קומען צום רבי'ן אין ליאזנא, צו מסדר זיין אין אש"ל אויך שיקען זיי צום פארהערען אין לערנען, נאָך דער בחינה אין לערנען גיט מען ארויס א סדר אין לערנען נגלה און א סדר אין לערנען חסידות מיט א זמן קבוע צוויי אָדער דריי וואָכן און נאָכדעם ערשט ווערט דער יונגערמאַן אריינגעלאָזען צום רבי'ן אויף יחידות.

די בוחנים אין לערנען זיינען געווען דעם רבי'נס ברידער, הגאונים ר' מרדכי און ר' משה. דער גאון ר' מרדכי, איז זיין הויפט גאונות געווען אין תלמוד בבלי מיט ראשונים און הגאון ר' משה איז זיין הויפט גאונות געווען תלמוד ירושלמי און רמב"ם. אַמאָל פלעגט נאָר איינער פארהערען און אַמאָל פלעגען ביידע פאַרהערען.

נאָך דעם ערשטען שמועס אין לערנען — דערציילט רב"מ — מיט די גאונים ר' מרדכי און ר' משה בין איך געווען ווי אין הינערפלעט ניט ווייסענדיג וואָס מיט מיר טוט זיך.

צוויי וואכן צייט האָט געדויערט מיין הכנה ביז איך בין אריין צום ערשטען מאָל צום רבי'ן אויף יחידות.

* * *

בא דער ערשטער יחידות האָט מיר דער רבי ניט געענטפערט אויף מיינע

שאלות אין עניני עבודה, נאָר ער האָט באַ מיר געפרעגט צי איך האָב שאלות אין לערנען און אין וועלכע ענינים.

מער ווי א יאָר אז איך האָב געהאַט צוויי שווערע שטעלן, איינער אין ירושלמי דער צווייטער אין רמב"ם, אויף וועלכע איך האָב ניט געהאַט קיין ישוב. איך האָב די ענינים פאָרגעלייגט פאַר דעם גאון — הגר"א — און ער האָט זיי מיר זייער גוט אויפגעקלערט, אָבער קיין ישוב אויף מיינע שאלות האָט ער מיר ניט געגעבען. שטייענדיג ביים רבי'ן אויף יחידות האָב איך דעם רבי'ן פאָרגעלעגט מיינע שאלות אין דיביידע ענינים, און בין איבעראַשט געוואָרן צו הערן פון אים א ישוב מסודר אויף ביידע ענינים.

ווען איך בין ארויס פון יחידות אוי־בערשטיבעל, אַראָפּגייענדיג אין גן עדן התחתון — חסידים פלעגן רופן דעם קליינעם שטוביקען בית הכנסת, גן עדן התחתון — און דער עולם חסידים און יונגע לייט האָבן מיר אריינגענומען אין דעם „חסידות־מחול"

— דער סדר בא חסידים הראשונים איז געווען, און אזוי האָט דער מנהג אָנגעהאלטען די ערשטע דריי דורות פון די נשיאות — נשיאי חב"ד — אז די וואָס זיינען ארויס פון רבי'ן נאָך יחידות איז מען געגאַנגען א טענציל, דאָס האָט מען גערופען יחידות־קאַרא־האָד אָדער דער יחידות מחול —

האָב איך גאָר נישט געזען גאָרנישט געהערט, איך בין געווען אינגאַנצען פאַרגאַפט פון די איבערמענשליכע גאונות וואָס איך האָב געהערט פון דעם רבי'ן און די ישובים אויף מיינע צוויי שאלות.

פון דעם ערשטען מאָל זיין באם רבי'ן אין ליאזנא ביז דעם צווייטען מאָל זיינען דורכגעגאנגען דריי יאָר און די גאנצע צייט איז מיר געשטאַנען דעם רבי'נס געשטאַלט פאַר די אויגן און זיין הייליגע שטימע מיט די דברי תורה אין נגלה און אין חסידות האָבן מיר געקלונגען אין די אויערן.

קומענדיג אהיים האָב איך זיך נאָך מער גענומען צום לימוד מאמרי חסי־דות, אויך דער לימוד הנגלה איז בא מיר געוואָרן פיל מער בעיון און טיפער.

די עטליכע וואָכן וואָס איך האָב פאַר־בראַכט אין דער חברותא פון די שלשה נסיכי אדם, זעהענדיג דעם גרויסן הדרת הכבוד וואָס הגאון ר' מרדכי האָט פאר רש"י'ס אַ וואָרט און דעם גרויסן שיקול הדעת אין די ואם תאמר'ס און ויש לומר'ס פון תוספות, הערנדיג די איידעלע הגיון'דיגע סברות ווי דער גאון ר' משה נעמט פאַנאַנדער אַ רמב"ם און גלייכט אויס א ירושלמי סוגיא מיט א בבלי סוגיא, זעהענדיג די אסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא ווי הגאון ר' ליב אכטעט מיט דעם יראת שמים פלאַטער איבער א הגהת הרמ"א און איבער א דיוק פון ט"ז וש"ך.

דאָס אַלץ, און ועל כולם דער רבי, האָט מיר געעפענט א נייעם צנור אין דער השכלה און השגה אין ידיעת התורה, מיט א אמת'ן לב נשבר בין איך אוועק געגאַנגען פון רבי'ן און די שלשה נסיכי אדם.

* * *

הגם מיר זיינען געגאנגען א גרויסע חברותא בא זעקס מנינים, בתוכם פיעל יונגעלייט, גרויסע לומדים און אויך עלטערע חסידים, וועלכע זיינען נאָך געווען מחונכים בא הרה"צ הרמ"מ מהאָראָדאָק און באַ הרה"צ הר"א מקאַ־ליסק און זיינען נאָך געווען בא דעם מעזריטשער מגיד, מען האָט געחזרט די תורות און מען האָט דערציילט ספורים, און אין יעדער ישוב און

שטעטל, וואו מיר זיינען דורכגעגאנ־גען האָט מען אונז מקבל פנים געווען מיט שמחה און חיבה, דאָך איז יעדער געגאנגען מיט א לב נשבר, וואָס מען איז אוועקגעגאנגען פון דעם מעין התורה בנגלה ובנסתר.

פון אָרט צו אָרט איז אונזער חברותא אלץ ווייניגער געוואָרן און קיין שווינ־ציאן זיינען מיר געקומען אינגאַנצען זאלבעפינפט, דריי שווינציאנער און צוויי ווילנער.

עטליכע מייל פאר שווינציאן האָבן מיר — די צוויי ווילנער — זיך געמוזט אָפּזונדערן פון אונזערע חברים די שווינציאנער, ווייל אין שווינציאן איז שוין די עדת החסידים געווען בגלוי און די אלע דריי הגם זיי זיינען געווען סוחרישע מענשען זיינען זיי אָבער גע־ווען גוט באַוואוסטע חסידים און בכדי אז אויף אונז ווילנער זאָל ניט פאַלן קיין חשד, אַז מיר זיינען חסידים, האָבן מיר זיך געמוזט אָפּזונדערן.

קומענדיג אהיים איז באַ מיר געוואָרן א גרויסע בענקעניש נאָך דעם רבי'ן, נאָך די שלשה גאונים און די חבריא קדישא וואָס באַ דעם רבי'ן, און מיין גרויסע בענקעניש האָב איך געשטילט מיט דער שקידה אין לימוד הנגלה און די מאמרי חסידות וואָס איך האָב מיט־געבראַכט.

איך בין אזוי געווען איבערגעגעבען צו דעם שקידת הלימוד פון נגלה און פאַרטיפט אין דער התמדה פון דעם לימוד מאמרי חסידות, אַז איך האָב אָנגעהויבען אָפּט פארפעלן צו זאָגן די שיעורים אין דער ישיבה פון וואַנען איך האָב געהאַט חיונה בשפע ובכבוד גדול. מיין שוואָגער ר' אביגדור, וועל־כער איז אויך געווען איינער פון די ראשי־ישיבות אין א קלענערע מחלקה אין דער זעלבער ישיבה, האָט מיר שטאַרק מוכיח געווען פאַר דעם ביטול תלמוד תורה דרבים און דעם חשש פון עושה מלאכת ה' רמי', אָבער א משך זמן האָב איך זיך ניט געקענט בארוהי־גען, און מיין באַפרידיגונג איז געווען נאָר מיט דער שקידה און התמדת הלימודים.

* * *

מיין שוואָגער ר' שלמה האָט געוואוסט פון מיינע אויבענדערמאָנטע צוויי האַרבע שאלות אויף די ענטפערס וואָס דער גאון האָט אויף דעם געענט־פערט, ווייל אָפּט פלעגן מיר ריידן וועגן דעם און זוכן טאָמער וועט זיך אונז איינגעבען צו געפינען א ישוב, און ווען איך האָב שוין געהאַט די אמת'ע ישובים האָב איך געהאַלטען פאַר אַ יושר דאָס דערציילען מיין שוואָגער, אָבער ליידער האָב איך דאָס ניט גע־קענט טאָן, ווייל קומענדיג פון רבי'ן האָב איך מיין שוואָגער ניט געטראָפען אין דערהיים, ער איז אַוועק אָפּריכטען גלות.

ווען מיין שוואָגער איז אין עטליכע חדשים ארום צוריק געקומען אהיים, האָב איך אים דערציילט וועגן די ישובים אויף די צוויי שווערע שאלות, און ער איז געווען אין גרויס התפעלות. ער האָט מיך אויפגעפאָדערט מיר זאָלן זיין ביים גאון און הערן זיין חות דעת וועגען דעם.

איך האָב ערפילט די פאָדערונג פון מיין שוואָגער און מיר זיינען געגאנגען צום גאון. באלד ווי איך האָב אָנגעהוי־בען ריידען אין איינעם פון די צוויי ענינים האָט דער גאון בקצרה דערמאָנט ביידע ענינים, אויך דאָס וואָס ער האָט געמיינט צו ענטפערן און האָט געזאָגט אז פון דאמאלסט אָן האָט ער אין די ענינים עטליכע מאָל געטראַכט און ניט געפונען קיין ישוב.

ווען איך האָב מרציא געווען די ישובים אויף די צוויי שאלות, איז דער גאון געוואָרן אין גרויס התרגשות און זיצענדיג אין טלית און תפילין האָט ער זיך אויפגעשטעלט מלא קומתו און געזאָגט בזה הלשון:

אַזעלכע ישובים קען נאָר זאָגן דער ריש מתיבתא דרקיע און אויב א גאון א צדיק האָט דאָס געזאָגט ווייס ער דאָס ברוח הקדש. ווען איך הער דאָס מפי הגאון הצדיק בעצמו, וואָלט איך זאָגן ווי ר׳ יוחנן האָט געזאָגט[16]) מובילנא מאני׳ אבתרי׳ לבי מסותא.

ווער איז דער גאון וצדיק — זאָגט גיסי הר״ש, — וואָס האָט אים מיישב געווען די שאלות זאָגט ר׳ ברוך מרדכי ניט. דער גאון האָט אויף מיר א שטאַרקן קוק געטאָן און האָט גאָר ניט געזאָגט.

שפּעטער האָט מיר שטאַרק פאַרדראָסען פאַרוואָס איך האָב ניט געזאָגט דעם גאון, אז דער רבי — דער מנהיג פון די חסידים ווי מען האָט אים דאן גערופן — האָט דאָס מיר מיישב געווען די צוויי שאלות. עס קען זיין אַז דאָס וואָלט געווירקט א קירוב הדעת און עס וואָלט ניט געקומען צו אַזעלכע שגיאות מצד גדולי ישראל המנגדים.

ווען דער גאון האָט גוזר געווען צו פאַרברענען דעם ספר התניא, הגם איך בין שוין דאַן געווען מפורסם פאַר איינעם פון די עדת החסידים, האָב איך געהאַט א געוויסע איינזעהעניש באַ דעם גאון, האָב איך אים דאַן דערציילט אז די ישובים אויף די צוויי האַרבע שאלות האָב איך געהערט פון רבי׳ן, און איך האָב אים דערמאָנט די ווערטער וואָס ער האָט דאן געזאָגט און ר׳ יוחנן׳ס מאמר, אָבער דער גאון האָט דאָס ניט אָנגענומען — זאָגענדיג, אז ע״פ דיני התורה בין איך ניט נאמן, ווייל איך בין א נוגע בדבר.

* * *

ווי מיר ווייסן פון די ספורים איבער די פּאסירונגען בהנוגע צו עדת החסידים בכלל און עדת חסידי ווילנא בפרט, וואָס עס האָט פּאַסירט אין די זעקס יאָר פון יאָר תקנו ביז תקסב און די אַנטיילנעמער פון דיביידע צדדים, ווייסן מיר אז הגאון החסיד ר׳ ברוך מרדכי איז געווען איינער פון די עמודי התוך אויף וועלכען די עדת החסידים האָט זיך געקענט פארלאָזען און איז אויך געווען געאַכטעט בא דער עדת המנגדים.

ענדע יאָר תקסא אָדער אָנפאַנגס תקסב האָבן די פרנסי הקהלה אין באָברויסק מחליט געווען געבן דעם כתר הרבנות דעם גאון החסיד ר׳ ברוך מרדכי און גאָר אין א קורצער צייט האָט ער געקראָגען דעם גרעסטן שם טוב אין דער רבנישער וועלט אויך צווישען די גאוני שקלאָוו, סלוצק און מינסק.

ווען ר׳ ברוך מרדכי האָט פארלאָזן ווילנא האָבן אויך עטלעכע צענדליג חסידישע פאַמיליעס פאַרלאָזן ווילנא און האָבן זיך באַזעצט אין באָברויסק.

צווישען דער עדת החסידים אין ווילנא איז דאן געווען איינער ר׳ חיים זעליג, א פיינער בן תורה און א עוסק אין חסידות, ווי דער דרך־החסידים איז געווען. זיין פרנסה איז געווען, וואָס ער האָט געהאַט פורן און געדונגענע מענשען — בעלי עגלות אָדער שמייסער — וואָס פלעגן גיין מיט די פורן און געפירט מענשען און סחורות אין די ארומיגע שטעט.

איינער פון די פורן־פירער איז געווען

16) עירובין כז, ב.

א פשוטער יונגערמאַן, זלמן ליב איז געווען זיין נאָמען.

זלמן ליב'ס פאָטער איז געווען א איד א בן תורה. ער איז אָבער גע־שטאָרבען יונגערהייט און זלמן ליב האָט זיך געוואַלגערט אָן הדרכה, ביז וואַנען איינער א חסידישער מלמד ר' יעקב שלמה, האָט אים גענומען פאַר אַ שומר צו ברענגען און אָפפירען די חסידישע קינדער אין און פון חדר. הגם ער איז געווען זייער א פשוטער אָבער א גרויסער ירא שמים און א תם לב, און ביגיעה גדולה האָט ער זיך עפעס אויסגעלערנט. ניט קענענדיג פאַרשטיין וואָס עס איז געשריבן אין לשון הקדש, האָט ער געלערנט אַלעס וואָס ער האָט געקענט אין די ספרי קדש, וועלכע זיינען געשריבן אין דער אידישער שפראך.

זלמן ליב האָט אַמאָל געהערט, אַז איינער פון די פוסקים שרייבט אז מעביר זיין די סדרה בעדארף מען צוויי מאָל יעדן פסוק און איינמאָל דעם תרגום און א ירא שמים וואָס איז מהדר במצות באַדאַרף אויך לערנען דעם פירוש רש"י אויב ער פארשטייט אויף לשון קדש און אויב ניט זאָל ער לער־נען צאינה וראינה. פון דעמאָלסט אָן פלעגט זלמן ליב מעביר זיין די סדרה שנים מקרא ואחד תרגום און אויך לערנען צאינה וראינה אויף אידיש.

נאָך דער חתונה איז ער אָנגעקומען צו חיים זעליג'ען פאַר אַ פאָרער און אין שטאָט האָט מען אים גערופען זלמן ליב דער שמייסער.

במשך פון עטלעכע יאָר האָט זיך זלמן ליב איינגעלעבט אין דער חסידי־שער משפחה אין ווילנא. געדאווענט דעם חסידישען נוסח, געפירט זיך אין די דרכי החסידות און ניט קוקענדיג אויף זיין שווערע פרנסה, ארומפאָרענ־דיג טעג און נעכט, האָט ער זיך גע־פירט מיט זיין חסידישען סדר.

ווי פראָסט זלמן ליב איז געווען, איז זיין דאוונען געווען מיט א באַזונדער שפיכת הנפש. ער איז בטבע געווען א בעל בכי א לב נשבר און ביותר האָט אים זייער צובראָכען זיין פראָסטקייט. מיט זיין גאַנצער נשמה האָט ער גע־בענקט צו וויסן תורה, אויך האָט ער געהאַט א נעימותדיקן קול, און דער וואָס האָט געהערט זיין דאוונען איז גע־ווען גערירהט, אָבער די מנגדים פלע־גען זאָגען, דער חסיד זלמן ליב דער שמייסער.

ווען הגאון החסיד ר' ברוך מרדכי און די עטליכע צענדליג משפחות האָבן פאַרלאָזן ווילנא און אריבער קיין באָ־ברויסק איז זלמן ליב מיט זיין משפחה אויך אריבער קיין באָברויסק, און אויף דער עצה פון הרב רב"מ האָט ער גע־לאָזן די עגלה ארבעט און גענומען אַ גאָרטן ארבעט — גן ירקות — און השי"ת האָט אים געגעבען א שפע ברכה אין זיין ארבעט.

זלמן ליב איז געווען זייער צופרי־דען און גליקליך מיט דעם וואָס ער האָט געביטען זיין ארבעט. ניט קוקענ־דיג אויף זיינע יאָרן האָט ער זיך גענו־מען א מלמד צו לערנען מיט אים א שיעור קבוע בכל יום און אין די פרייע טעג פון גאָרטן ארבעט פלעגט ער מאריך זיין בתפלתו.

* * *

אין א משך זמן רב האָט זיך געמאַכט אז דער ראש הישיבה, ר' אביגדור בן הגאון ר' שמואל — ר' ברוך מרדכי'ס שוואָגער — איז געווען אין מינסק. הגם זינט עס איז באוואוסט געוואָרן אז רב"מ געהערט צו דער כת החסידים האָבן זיינע ביידע שוואָגערס אָפגעבראָכען זייערע באַציהונגען מיט אים, נאָר זיי־

ענדיג אין מינסק און הערענדיג דעם גרויסן הדרת הכבוד צו רב"מ פון גאוני מינסק האָט ר"א געלאָזט וויסן דעם שוואָגער הרב"מ, אז ער וואָלט וועלן קומען צו אים אין באָברויסק זעהן זיך.

הרב"מ, וועלכער איז בטבע געווען א איש מנוחות און אוהב שלום איז גע־ווען זייער צופרידן פון דער ידיעה און האָט באַלד געמאַכט א אסיפה רבתי פון זט"ה (ז' טובי העיר) און גאוני העיר ונכבדי' און מען האָט מחליט געווען צו שיקען א מלאכות פון בני תורה מקבל פנים זיין ר' אביגדור'ן אין א שטעטל אויפן וועג, אויך מען זאָל מכין זיין א גרויסן קבלת פנים אין איינער פון די גרעסטע בתי כנסיות אין באָברויסק, וואו דער אורח חשוב וועט זאָגן א פלפול.

ווען דער אורח איז אָנגעקומען האָט מען אים געפירט אין דער גרויסער שול, וואו עס האָט זיך פארזאמעלט אַ גרויסער עולם, און בכדי, אז דער אורח זאָל זיך אַביסל אָפּרוהען האָט מען אים אריינגעפירט אין חדר שני פון בית הכנסת. להיות אז דאָס איז געווען אַ חסידישע שוהל איז דאָרט — נעבן חדר שני - געווען נאָך א צימער א „חבדני־צע", וואו עס פלעגן דאווענען די וואָס פלעגען זיך עוסק זיין בתפלה במתינות און באריכות.

זייענדיג אין חדר שני האָט ר' אביגדור געהערט א מתיקות'דיקן קול וואָס האָט גענומען ביים האַרץ מיט די שפיכות הנפש'דיקע און כלות הנפש'־דיקע טענער. ער האָט זיך זייער גע־וואונדערט אויף דעם, אָבער וויסענדיג, אַז באָברויסק איז א חסידישע שטאָט און צווישן חסידים זיינען פאַראַן מאריכים בתפלה אפילו שפעט נאָך חצות היום, האָט ער פאַרשטאַנען אז דאָס מוז זיין איינער פון די חסידים.

אָבער זייענדיג זייער גערירט פון דער מתיקות'דיגער נגינה האָט ער געפרעגט באַ זיין שוואָגער רב"מ ווער איז דאָס דער חסידישער שפעטיגער דאַוונער.

רב"מ האָט געענטפערט, אַז דאָס איז זלמן ליב דער שמייסער, וועלכער איז געווען א פורמאַן באַ חיים זעליגען אין ווילנא.

ר' אביגדור האָט מיט שפּאָט געענט־פערט: זלמן ליב דער שמייסער אויך מיר א דאוונער, ער איז דאָך מער ניט ווי א פיאַטע פון דאַוונער.

רב"מ האָט גאָר ניט געענטפערט.

ווען ר' אביגדור האָט אָפּגעזאָגט זיין פלפול וועלכען ער האָט מסיים געווען מיט א דרוש אין אגדה פאר בעלי בתים איז ער געווען זייער בדיחא דעתי'.

ווען ער האָט דערזעהן ר' זלמן ליב'ן האָט ער זיך ניט געקענט צוריק האַל־טען און א זאָג געטאָן אָט איז דער פיאַטע דאַוונער.

רב"מ פילענדיג דעם שטאָך און חילול כבוד החסידות והחסידים ברבים האָט געענטפערט, אַז אַ פיאַטע פון אַ דאַוונער איז א דבר גדול על פי תורה און בריינגט א תועלת אין דריי זאַכן.

די לומדים און נכבדי באָברויסק, וועלכע האָבן שוין גוט געקענט די חכמה און מתינות פון מורם ורבם רב"מ האָבן פארשטאַנען, אַז געוויס וועלן זיי הערן עפּעס א געוויסע חריפות און א צחות-גלייך ווערטל — וואָס אזוי איז געווען מנהגו של הרב"מ מיט אַ איידעלער צחות יענעם געבען צו פאר־שטיין ווי ער איז ווערט.

עס איז א משנה מפורשת — זאָגט הרב"מ, אַז אַ פיאַטע פון א דאוונער זאָגט דריי זאכן.

הר"א און אויך די לומדים האָבן א קוק געטאָן פארוואונדערט אויף רב"מ

און האָבן געוואַרט צו הערן די משנה מפורשת.

הרב"מ האָט אָפּגעוואָרט עטלעכע מי־נוט און זעהענדיג, אַז קיינער רופט זיך ניט אָפּ האָט ער אָנגעהויבן:

די משנה אין אבות זאָגט — עקביא, די פיאַטע, בן מהללאל פון א דאוונער וואָס לויבט דעם אויבערשטן ב"ה, אומר הסתכל בשלשה דברים, קוק זיך צו אין דריי זאכן, ואין אתה בא לידי עבירה, און דו וועסט ניט קומען צו עובר זיין אויף דעם אויבערשטענס ב"ה צוזאָג. דע מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון, ווייס פון וואנען דו קומסט און ווייס וואוהין דו גייסט און פאר וועמען דו דארפסט אָפּגעבען א דין וחשבון, מאין באת מטפה סרוחה, ווען דו ווייסט פון וואנען דו קומסט אז דאָס איז מער ניט ווי אַ שלעכט גערוכיקער טראָפּן וועסטו נישט זיין קיין גס הרוח, ולאן אתה הולך למקום עפר רמה ותולעה, אַז דו ווייסט וואוהין דו גייסט, אז דאָס איז אין דער ערד וואָס דאָרטן זיינען פאַרשיידענע ווערים וועסטו ניט וועלן קיין תאוות און ניט געלוסטן קיין געלט. ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, און אז דו ווייסט אז דו דארפסט אָפּגעבען דין וחשבון פאר דעם מלך מלכי המלכים הקב"ה דאן איז מען א ירא חטא.

* * *

דאָס וואָס החסיד רב"מ האָט איינגע־טייטשט די משנה אין אבות איז מער ניט ווי א חסידישער טייטש, אָבער אין דעם אויסטייטש שפיגעלט זיך אָפּ דער אונטערגרונד געדאנק און דער מהלך רוח פון א חסיד.

תורת חסידות חב"ד ווי טיף זי איז און בעצירט מיט טיפזיניקע פילאָזאָפי־שע ערקלערונגען שפיגעלט דאָך אָפּ דעם מאור החסידות אין געוויסע אל־געמיינע לייכט פארשטענדליכע אויס־שפראכען און אויסטייטשונגען. ווי צחותדיק־גלייכווערטלדיג — זיי זאָלן ניט זיין טראָגען זיי אין זיך דעם גאנ־צען ערנסט פון תורת־חסידות חב"ד און ברייגען צום אויסדרוק די העכ־סטע חסידישע נעימות'דיקע הנהגות טובות און די אויפריכטיקע באַציהונגען בין אדם למקום און בין אדם לחברו.

תורה איז אור, תורה בעלייכט דעם מענשען אין דעם גאנצען ציור קומה: פון דעם גרעסטן כח אין נפש — דער כח התענוג — ביז דעם לעצטען כח פון נפש — דער כח המעשה — אין די אלע כחות איז די ווירקונג פון אור התורה.

תורה בעלייכט די כחות התענוג והרצון, אין וואָס זאָל זיין דעם מענ־שענס רצון און דעם מענשענס תענוג.

תורה בעלייכט די כחות פון שכל ומדות, זי לערנט דעם מענשען אין וואָס ער בעדארף אריין לייגען זיין מוח הארץ און געפיל.

תורה בעלייכט די דריי לבושי הנפש — מחשבה, דבור ומעשה. תורה פאר־פאָלקאמט און באצירט די לבושי הנפש. תורה שאַפט די בעסטע השכלה און הבנה ערקלערונגען אין וואָס די מחשבה קען נאָכדענקען. תורה שטעלט צוזאַמען די שענסטע און קליגסטע פראזן און די איידעלסטע אויסשפראכן וואָס און ווי דער דבור בעדארף ארויס־זאָגען. תורה לערנט ווי דער מענש בע־דאַרף זיך פירן בפועל ממש, הן אין די ענינים וואָס בין אדם למקום און הן אין די ענינים וואָס בין אדם לחברו.

תורת חסידות חב"ד בעלייכט דעם קומת ישראל פון די העכסטע דרגות ווי ראשיכם שבטיכם וזקניכם ביז די נידעריגסטע דרגות ווי חוטבי עצים און שואבי מים.

די תורת חסידות חב״ד איז געווען א מעין מים חיים פאר די גרעסטע גאוני עולם און בעלי כשרון ווי מען דערציילט אויף דעם גאון אדיר ר׳ יוסף נ״ע כלבו פון שקלאוו[17], און דעם גאון פון אונזער ספור ר׳ ברוך מרדכי נ״ע און אויך א מעין מים חיים פאר די פּראָסט פשוטע אידן ווי ר׳ זלמן ליב דער שמייסער.

אין דעם ליגט דער סוד פון חיי החיים וואָס עס איז אין תורת החסידות אַז די פּיאַטע פון א חסידישן דאַוונער זאָגט ארויס די דריי הויפּט פּונקטען פון דעם מענשענס לעבן.

תורת חסידות חב״ד איז צוגענגליך פאר אלעמען, און ברייגנט די אויפריכ־טיקע תורה און מצות ליכטיקייט אין אלע אידישע הייזער מיט די נעימות־דיגע הנהגות טובות אין אהבת ישראל.

שיחה ג.

דער רבי — כ״ק אדמו״ר הזקן — זייענדיג אין מעזריטש איז חוץ דעם וואָס ער האָט געהערט די תורות וועל־כע דער מעזריטשער מגיד האָט געזאָגט ברבים און פאר די תלמידים, החבריא קדישא, ביחוד, האָט דער מגיד געהאַט זמנים קבועים ווען ער פלעגט פאר אים — דעם רבי׳ן — זאָגען תורה ביחידות.

די תורה וועלכע דער מגיד פלעגט זאָגען פאר׳ן רבי׳ן ביחוד זיינען געווען ע״פ רוב פון די תורות וועלכע ער האָט געהערט פון בעל שם טוב.

הרב הגאון החסיד ר׳ יצחק אייזיק מוויטעבסק[18]) האָט דערציילט דעם זיידען[19]) אויספירליך וועגען דער גרוי־סער ויכוח־אסיפה וואָס איז פּאָרגעקו־מען צווישען דעם רבי׳ן — כ״ק אדמו״ר הזקן — און די גאוני עולם פון ווילנא, שקלאוו, בריסק, מינסק, סלוצק אין יאָר תקמ״ג אין מינסק.

צווישען די טענות וועלכע די גאוני המנגדים האָבען ארויסגעשטעלט גע־גען דער שיטת הבעש״ט ותלמידיו זיי־נען געווען צוויי אלגעמיינע גרונד טענות.

איינס: שיטת הבעש״ט איז מחייב אז אויך פשוט׳ע מענשען בעדארפען שטאַרק אכטען זייער תפלה און זייער תהלים זאָגען, הגם אז לא ידעי מאי דקאמרי, וואָס מיט דער שיטה גיט מען א רמות רוח די עמי הארצים און מען איז משפיל דעם כבוד פון ת״ח. אלע ווייסען — האָבען די גאונים געשטו־רעמט — אַז פורעניות וואָס איז בא לעולם איז נאָר צוליב די עמי הארצים[20]).

צוויטענס: שיטת הבעש״ט איז אז אויך א גאון א צדיק בעדארף תשובה טאָן, וואָס מיט דער שיטה האַקט מען אונטער דעם כבוד התורה און כבוד תלמידי חכמים, וואָס כל התורה כולה שבכתב און שבעל פה איז פול מיט דעם אז ת״ח זיינען דער יסוד העולם און מרבים שלום בעולם און זיי זיינען די אמת׳ע בנאים, און שיטת הבעש״ט מאַכט זיי פאר אזעלכע אז זיי בעדאר־פען תשובה טאָן.

* * *

דער ויכוח וואָס איז פּאָרגעקומען אין מינסק — האָט הגאון הרי״א דער־ציילט — איז געווען איינגעטיילט אין צוויי טיילען. איין טייל איז געווען אַ

17) ראה לקו״ד כה שבט תרצו אות יד [ח״ב ע׳ 470], שיחת חה״פ תש״ג אות פט [סה״ש ע׳ 111 ואילך].

18) ראה אודותיו במכתב „אבות החסידות״ התחל מאות כב („התמים״ חוברת ד, ע׳ כח [358]).

19) כ״ק אדמו״ר מהר״ש נ״ע. ראה שלשלת היחס בקובץ „היום יום״ ע׳ 8 [הוצאת תש״פ ע׳ 14].

20) בבא בתרא ח, א.

פאַרהער אין לומדות, די מנגדים האָ־בען געזאָגט, אַז זיי ווילען ניט האָבען קיין שום ויכוח מיט די חסידים וואו זיי וועלען ניט זיין זיכער אז זייער מנהיג איז א למדן, און דאן ערשט וועט לען זיי פאַרלייגען זייערע טענות — דער צווייטער טייל פון זייער ויכוח.

דער רבי האָט מסכים געווען אויף הצעת המנגדים צו פאַרהערט ווערען אין לומדות פון די גאונים, מיט דעם תנאי אז אויך דער צד החסידים איז באַרעכטיגט צו פארהערען אין לומדות דעם צד השני, אויף וואָס די מנגדים האָבען מסכים געווען.

— אין איין אנדער פלאַץ ווערט בארוכה איבערגעגעבן דער טייל לומ־דות פון דעם ויכוח וואָס עס איז דאן פאָרגעקומען, אַז דער רבי האָט געענט־פערט אויף אלע שאלות וואָס מען האָט אים געשטעלט און אויף זיינע שאלות וועלכע ער האָט געשטעלט דעם צד השני האָט ער אויף א בעדייטענדען טייל קיין ענטפער נישט באַקומען. —

דעם רבי׳נס סגנון איז געווען א קלאָרער און א דייטליכער. הן די ענט־פערס אויף די שאלות און הן די שאלות וועלכע ער האָט געשטעלט, איז אלעס געווען אין קורצע און דייטליכע קלאָרע ווערטער, און לפי ערך די טיפקייט פון די ענינים איז דאָס אלץ געווען אין קורצע פראזען וועלכע האָבען געמאַכט זייער א גוטען רושם אויף אַלעמען. פון די גאוני הגאונים ביז די געוויינ־ליכע גמרא־בלאט אידען האָבען הנאה געהאט באם הערען.

די גאוני הגאונים, הישיש הר״ר אהרן יעקב סלוצקער ראש ישיבה, מיין פעטער הישיש ר׳ זעמעלע סטוצקער און דער עלטסטער ראש ישיבה אין ישיבת הראב״ד הגאון האדיר ר׳ מנחם שלמה האָבען געבעטען דעם רבי׳ן ער זאָל פאַרענטפערען זיינע שאלות. דער רבי האָט ממלא געווען די בקשות הגאונים, נאָר בלויז צוויי ענינים זיי־נען געבליבען ניט פארענטפערט.

אויף די אויבענדערמאָנטע צוויי גרונד טענות האָט דער רבי געענט־פערט:

דער יסוד פון שיטת מורנו הבעש״ט און די תורות פון רבי׳ן, דעם מעזרי־טשער מגיד, וואָס איז דער אור המאיר אין די דרכי העבודה פון תלמידי הרב המגיד ממעזריטש איז מיוסד אויף דער ערשטער געטליכער התגלות צו משה רבינו.

דער רבי, דער מעזריטשער מגיד, האָט פאר מיר איבערגעזאָגט א תורה וואָס ער האָט געהערט פון רבי׳ן מורנו הבעש״ט:

וירא מלאך הוי׳ אליו בלבת אש מתוך הסנה וירא והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אוכל, ויאמר משה אסורה נא ואראה את המראה הגדול הזה. דער תרגום איז מפרש ואתגלי מלאכא דה׳ לי׳ בשלהובית אשתא מגו אסנא. ואתגלי הייסט התגלות. דער ענין פון התגלות איז אז יעדער נאָך זיין דרגא זאָל בענעמען דעם גילוי. התגלות איז דער טייטש אז דער גילוי קען צוגענומען ווערען אויך אפילו אין די נידעריגע דרגות. דערפאר איז אויפ׳ן פסוק וירד הוי׳ על הר סיני זאָגט דער תרגום ואתגלי ה׳ על טורא דסיני. וואָס דער תרגום פון וירד איז דאָך ונחת, ווי אויף דעם פסוק וירד יהודה זאָגט דער תרגום ונחת יהודה, אויפ׳ן פסוק וירד הגבול זאָגט דער תרגום ויחות תחומא, נאָר אויפ׳ן פסוק ארדה נא זאָגט

דער תרגום אתגלי כען. טייטשט ער דאָ דעם ארדה ווי דעם וירד פון מתן תורה וואָס די כוונה איז התגלות, וואָס התגלות מיינט א גילוי וועלכער קען צוגענומען ווערען אויך אפילו אין די גאָר נידעריגסטע דרגות, ווי אין מתן תורה איז געווען אז אלע, פון דער העכסטער דרגא ווי משה רבינו ביז דעם פחות שבישראל, האָבען מקבל געווען פון מתן תורה. און דאָס מיינט דער תרגום ואתגלי מלאכא דה׳ אז דאָס איז א ענין פון התגלות.

וואָס איז די התגלות בלבת אש זאָגט רש״י בשלהבת של אש לבו של אש. וואו בעווייזט זיך דער שליח השם — אין דער האַרץ פון פייער. די הארץ פון פייער איז די כוונה, די פנימיות — ערנסטע תמימות׳דיגע פארקאָכטקייט וואָס דאָס איז דער רשפי׳ רשפי אש שלהבת י״ה.

וואו איז דער לבת אש, די הארץ פון פייער, מתוך הסנה. זאָגט רש״י ולא אילן אחר משום עמו אנכי בצרה. צרה איז די כוונה עולם הזה. עולם הזה ווערט אָנגערופען צרה ווייל ער איז א מקום צר. די עולמות העליונים וואו דער אור אין סוף איז בגילוי זיינען א מקום רחב, אָבער דער עולם הזה וואו דער אור אין סוף איז מלובש בדרכי הטבע איז דאָס א מקום צר און דערום ווערט עולם הזה אָנגערופען צרה. די כוונה העליונה איז אז דורך דער עבודה אין לימוד התורה און קיום המצות זאָל מען מאַכען פון צרה צהר, בעלייכטען די וועלט מיט דעם אור התורה ומצות.

ווי עס שטייט כי האדם עץ השדה, עס זיינען פאראן עצי מאכל ווי ר׳ יוחנן זאָגט[21], אַז דאָס זיינען די תלמידי חכמים און עס איז פאראן א סנה. דער לבת אש איז אין סנה. ת״ח וועלכע לערנען תורה זיינען אש ווייל תורה נמשלה לאש. אבער דאָס איז ניט כי איננו אוכל, ווייל די ת״ח זיינען מרוה זייער אש מיט די חדושי תורה וועלכע זיי זיינען מחדש. אָבער דער סנה, די אנשים פשוטים, וואָס אין זיי איז דער לבת אש די הארץ פון פייער, בא זיי מיט זייער ערנסטע תמימות׳דיגע תפלות און תהלים זאָגען הגם דלא ידעי מאי קאמרי אָבער ווייל דאָס קומט פון דער אמונה פשוטה, איז דער לבת אש איננו אוכל, דאָס ווערט קיינמאָל ניט געשטילט און זיי האָבען א תשוקה גדולה צו געטליכקייט און תורה ומצות.

ויאמר משה אסורה נא, זאָגט רש״י אסורה מכאן להתקרב לשם. אז משה רבינו האָט פאַרשטאַנען די מחזה העליונה, וואָס מען בעווייזט אים די מעלה הגדולה פון אנשים פשוטים לגבי תלמידי חכמים, אז דער לבת אש איז נאָר אין סנה איז ער געקומען צו דער דרגא פון תשובה. נאָר להיות משה רבינו איז דאָך געווען א צדיק גמור, וואָס דער אופן התשובה פון א צדיק גמור איז באופן אחר ווי די געוויינליכע תשובה, בא לידת משה רבינו זאָגט די תורה ותרא אותו כי טוב הוא שנתמלא

---

21) תענית ז, א.

הבית כולו אורה[22]), איז זיין אופן תשובה אסורה מכאן להתקרב לשם, וואָס די כוונה איז אז מען בעדארף זיך ניט מסתפק זיין מיט דעם מעמד ומצב וואָס מען שטייט. אפילו א צדיק גמור ווי משה רבינו דארף האָבען די עבודה פון אסורה מכאן להתקרב לשם וואָס דאָס איז די תנועה פון תשובה.

* * *

אין דער דאָזיגער תורה — האָט דער רבי געזאָגט — זאָגט דער בעש״ט קלאָר ארויס זיין שיטה אין עבודת הבורא ב״ה, אז דער לבת אש, די האַרץ פון פייער, איז בא די פשוט׳ע תמימות־דיגע אידען, און דער אידישער סנה איז איננו אוכל, ער ווערט קיינמאָל ניט געשטילט. אין דער צייט וואָס דער אש התורה פון תלמידי חכמים בכלל און גאונים בפרט, ווערט געשטילט דורך דעם פארגעניגען פון זייערע חידושי תורה, איז בא די אנשים פשוטים דער לבת אש ניט געשטילט, אדרבה דורך זייערע הארציגע תפלות און פשוט׳ן תהלים זאָגען ווערט בא זיי דער לבת אש נאָך שטאַרקער מיט נאָך א גרעסערע תשוקה און המשכה צו געטליכקייט. דער רבי דער בעש״ט זאָגט ארויס ריין קלאָר זיין שיטה אין דער עבודת הצדיקים אז עס בעדארף זיין אין א כסדר׳דיגע עלי׳. דער הייגט בעדארף זיין אויף צוקומען צו א הע־כערער דרגא אין עבודת הבורא ווי די נעכטיגע דרגא, און די מאָרגענדיגע דרגא אין עבודת הבורא בעדארף זיין א העכערע פון דער היינטיגער, וואָס די כללות העבודה איז א תנועה פון תשובה.

די שיטה פון רבי׳ן דעם בעש״ט איז מיוסד אויף דער ערשטער געטליכער התגלות צו משה רבינו, וואָס ער איז געווען דער, וועמען השי״ת האָט בוחר געווען צו זיין דער גואל ראשון און דער גואל אחרון[23]).

די התגלות אלקות צו משה רבינו איז ניט גלייך צו דער התגלות אלקות צו נח׳ן און אפילו צו אברהם אבינו.

די התגלות אלקי צו נח׳ן איז א התגלות פרטית וואָס קומט מצד אהבה פרטית, צו די אהבה און קירוב פון השי״ת צו נח׳ן איז געווען נאָר א ענין נשיאות חן ווי עס שטייט ונח מצא חן, צי די אהבה וקירוב איז געווען מצד זיין צדקות ווי עס שטייט כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה, אבל בכל אופן איז די התגלות געווען אין א אופן פרטי.

די התגלות אלקי צו אברהם אבינו איז געווען גאָר אין איין אנדער אופן, א התגלות אלקות מיט געוויסע הוראות אין דרכי עבודת השי״ת און מיט גרויסע נסיונות. געוויס איז די התגלות אלקי צו אברהם אבינו אין א פיעל העכערע דרגא ווי צו נח׳ן, אָבער נאָך אלעם דעם איז די אהבה וקירוב אין דער התגלות אלקות צו אברהם אבינו מער א פרטיות׳דיגע און על שם העתיד.

עס שטייט כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך הוי׳ לעשות צדקה ומשפט, מאכט רש״י כי ידעתיו איז א אויסשפראך פון אהבה און פארוואָס די אהבה, ווייל

22) סוטה יג, א.

23) ראה שמ״ר פ״ב ס״ד זח״א רנג, א. שה״פ פ׳ ויחי, תו״א ר״פ משפטים [עה, ב].

אברהם וועט לערנען און אָנזאָגען זיינע קינדער און הויז געזינד אָפּצוהיטען און צו גיין אין דרכי השי״ת.

די התגלות אלקות צו אברהם אבינו אין בעיקרה געווען א פּרטיות׳דיגע, נאָר אין א העכערע דרגא ווי די התגלות צו נח׳ן, ווייל אברהם אבינו איז געווען א גרעסערער עובד הוי׳ פון נח׳ן, און אויך איז אין דער התגלות אלקות צו אברהם אבינו געווען נאָך א ענין אָט דער כי ידעתיו למען אשר יצוה, וואָס דאָס האָט געמאַכט גרעסער די התגלות אלקות צו אים און ער ווערט אָנגערופען[24]) אוהבו של מלך.

אָבער די התגלות אלקות צו משה רבינו איז ניט נאָר א פּרטיות׳דיגע, ווייל ער איז געווען א עובד השי״ת, נאָר עס איז א התגלות אלקות כללי, וואָס אזא התגלות איז נאָר צו דעם וואָס השי״ת האָט אים בוחר געווען פאר א מנהיג און גואל ישראל.

די התגלות אלקות צום גואל און מנהיג איז געווען דאָס, וואָס מען האָט אים באוויזען אז א מנהיג ישראל וואָס בעדארף זיין דער שליח הגאולה בעדארף געפינען דעם לבת אש אין א סנה, אין דעם פּשוט׳ן אידען. און זיין גאַנצע עבודה בעדארף זיין ארויסצוברענגען און אַנטפּלעקען דעם לבת אש אין דעם סנה, וואָס דאָס איז נאָר דורך דער עבודה פון אסורה נא מכאן להתקרב לשם.

מיט א גרויסען ברען — דערציילט הגאון ר׳ יצחק אייזיק — האָט דער רבי געזאָגט די תורה פון דעם בעש״ט, און האָט מסיים געווען — דעם „בכן" פון דער תורה:

און באמת וואָס מער בן תורה אלץ מער בן עבודה בעדארף מען זיין. און אויב ניט — איז מען חלילה א פּושע קעגען מלכא עילאה, ווי עס שטייט הפושעים בי בגופא דמלכא[25]). און מען בעדארף טאקע תשובה טאָן מעומקא דליבא ארויסצורייסען פון זיך דעם עמלק וואָס איז מקרר דעם דרך הוי׳ און די דרכי עבודת הבורא.

אָט די עטליכע ווערטער האָט דער רבי געזאָגט מיט אזא התלהבות און דברים היוצאים מן הלב אז דער הדרת קודש׳דיגער יראת שמים און אהבת הבורא ב״ה האָט אויף אלעמען געהאַט די גרעסטע השפעה.

דער גאון הגאונים הישיש ר׳ אהרן יעקב איז געווען דער ערשטער וואָס איז צוגעגאנגען צום רבי׳ן און האָט געזאָגט ברוכים תהיו.

הגאון החסיד הרי״א האָט דערציילט אז בא פערציג מנינים בעוואוסטע לומדים, עלטערע און יונגע לייט, פון מינסק, ווילנא, בריסק, שקלאוו און סלוצק זיינען דאן אריין אין עדת החסידים.

* * *

אָט דאָס איז דער ספור וואָס איך האָב געוואָלט דערציילען. איך האָב מקצר געווען, ארויסגענומען נאָר דעם תוכן פּנימי פון דעם ספור וואָס בעלייכט די שיטת מורנו הבעש״ט מיט דער חסידות חב״ד ליכט.

דער ספור איז א בנין אב אין תורת החסידות און אין דרכי עבודת החסידים.

דער רבי מיט זיין מגלה זיין די תורה וואָס אויבענדערמאָנט, און מיט זיין ביאור והסבר אין דער שיטת הבעל שם טוב האָט פאר חסידים געעפענט נייע היכלות פון עבודה אין עבודת הבורא ב״ה.

---

24) ב״ר פמ״ב ועוד.

25) זח״ב פה. ב (ראה ג״כ ת״ז תי׳ ע קרוב לסופו).

מיט א סך יאָרען פריער — אין א יומא דפגרא פארברייינגען — האָט מען געזאָגט אז מורנו הבעש"ט האָט אויפ־געטאָן אז יעדערער אפילו דער פשוט'ער שבפשוטים קען זיין א עובד השי"ת, און מורנו דער רבי האָט אויפ־געטאָן ווי יעדער איינער, אפילו פשוט שבפשוטים, קען זיין א עובד השי"ת.

ביידע, דער בעש"ט און דער רבי, ריידען אויך וועגען דעם פשוט שבפשו־טים, ווייל דער פשוט שבפשוטים איז זיי אויך זייער און זייער טייער. דער בעל שם טוב מיט זיין אהבת ישראל טוט אויף אז יעדער נפש מישראל קען זיין א עובד השי"ת און דער רבי מיט זיין אהבת ישראל טוט אויף וואָס די דרכי העבודה זיינען, ווי יעדער איינער קען זיין א עובד השי"ת.

דער בעש"ט האָט פותח געווען דעם צנור אז מען קען זיין א עובד השי"ת און דער רבי האָט פותח געווען דעם צנור ווי מען קען זיין א עובד השי"ת.

דער ווי מען קען זיין א עובד השי"ת און אויך ווי א פחות שבפחותים קען זיין א עובד השי"ת וואָס דער רבי האָט פותח געווען דעם צנור, איז במשך פון די יאָרען האָבען כ"ק אבותינו רבותינו הק' נשיאי חסידי חב"ד פאר אונז געעפענט די דרכי העבודה והתשובה, אז יעדער איינער קען זיי אויסגעפינען. די הויפט־יסודות זיינען: מגלה צו זיין דעם לבת אש און דער אסורה מכאן להתקרב לשם.

שיחה ד.

סדר איז איינער פון די הויפט־יסודות אין יעדער זאך. הן בא א יחיד און הן בא א רבים, אין אלץ איז סדר איינער פון די הויפט יסודות.

סדר ברייינגט הצלחה אין לעבען און שאַפען פון דעם יחיד און נאָך מער אין לעבען און שאַפען פון דעם רבים.

אין לעבען זעהען מיר במוחש אז די גרעסטע בעלי כשרונות אויב זיי זיי־נען ניט קיין מסודרים ווערט צורונען זייער גאונות און זייערע כשרונות ווע־רען צובראָכען און בלייבען אומפרוכט־באר. און די וואָס זיינען געבענטשט פון השי"ת מיט א חוש אין סדר, איז אפילו אויב זיי זיינען גאַנץ געוויינלי־כע דורכשניטליכע בעלי כשרון, האָבען זיי גרויס הצלחה אין זייער לערנען און שאפען גרויסע אויפטואונגען.

די נשיאי החסידות האָט השי"ת געבענטשט מיט פארשידענע גאָר גרוי־סע כשרונות און בתוכם אויך מיט'ן כשרון הסדר. אלע, פון מורנו הבעש"ט אָן, זיינען זיי געווען אויסערגעוויינ־ליכע סדרנים וואָס האָבען פיל געשאַ־פען אין דער חכמת ההסתדרות[26].

הסתדרות מוז האָבען א געוויסען טכסיס און דעם טכסיס האָבען די נשיאי החסידות געשאפען. זיי האָבען פארשטאַנען ווי אויסצונוצען די הסתדרות און האָבען זיי אויסגענוצט מיט'ן גרעסטען טאַלאַנט אין דער פו־לער ערנסטער מאָס.

עס איז א כלל ידוע ומפורסם אז אין אומן בלא כלים, און דאָס גלייכען ווי עס קען ניט זיין קיין אומן אָן די כלי האומנות, אָט אזוי קען ניט זיין קיין אומנות אָן כלים. דער גרעסטער אומן מוז האָבען כלים, און די קלענסטע אומנות קען ניט זיין אָן כלים. די כלים טראָגען ארויס די כשרונות פון דעם אומן, און שאַפען די גרעסטע אומנות.

* * *

דער כלל אז אין אומנות בלא כלים איז אין רוחניות אזוי ווי אין גשמיות.

---

26) ראה „אבות החסידות" („התמים" חוברת ב ע' מג [סט]), „היום יום" ע' סח [ז' תמוז].

דאָס גלייכען ווי א אומנות גשמית מוז האָבען כלים, וואָס די כלים פארבינדען דעם כשרון פון דעם אומן מיט דעם יופי און תועלת פון דער אומנות, אָט אזוי איז אויך אז די אומנות הרוחנית מוז האָבען כלים, וואָס די כלים פארבינדען דעם כשרון האומן מיט דעם יופי און תועלת פון דער אומנות.

עס איז זיכער אז אין אומן ואין אומנות בלא כלים און עס איז אויך זיכער אז די אומנות רוחנית איז גלייך צו דער אומנות גשמית, אבער מיט דעם מוז מען אויך צוגעבען, אז די גלייכקייט פון אומן ואומנות וכלים רוחניים צו אומן ואומנות וכלים גשמיים איז מער ניט ווי אין אלגעמיינע שטריכן, ווי א משל מיט א נמשל, אבער אין תוך גענומען איז דאָס — אומן אומנות וכלים גשמים און אומן אומנות וכלים רוחנים — גאָר אנדערע נושאים, וואָס די אלגעמיינע אויסגלייך שטריכן פארלירן זיך געגען די רייכע איידעלקייט פון דעם נושא רוחני.

א דוגמא לדבר:

א אומן אין גשמיות, בעדארף זיין א בעל כשרון אין דער חכמה וואָס ער גייט מאכען די אומנות און בעדארף זיין איבערגעגעבען דער זאך וואָס ער טוט ער זאָל ניט מאַכען קיין פעלער, איז דער נושא הענין כשרון און איבערגעגעבענקייט.

דאָס זעלבע איז אויך א אומן אין רוחניות בעדארף זיין א בעל כשרון און איבערגעגעבען צו דער זאך וואָס ער טוט. די אלגעמיינע שטריכען זיינען די זעלבע אבער דער תוכן הנושא פון דעם אומן און איבערגעגעבענקייט אין דער אומנות הרוחני איז גאָר איין אנדערע.

עס שטייט אין אבות דר׳ נתן (פכ״ב חכם וירא חטא — הרי זה אומן וכלי אומנתו בידו.

חכם מיינט א בעל כשרון, ירא חטא מיינט די יראה פון מאַכען א פעלער, דער וואָרט חטא מיינט חסרון, דער וואָס איז שטאַרק איבערגעגעבען א געוויסער זאַך האָט מורא ער זאָל ניט מאַכען קיין פעלער.

חכם וירא חטא איז אומן וכלי אומנתו בידו, דער אומן אומנות וכלים רוחני׳ וואָס אין די אלגעמיינע שטריכן איז דאָס גלייך צו אומן אומנות וכלים גשמי׳, אָבער עס איז מער ניט ווי אין די אלגעמיינע שטריכן ווי כשרון און איבערגעגעבענקייט, אָבער דער תוכן הנושא אין דער אומנות רוחני חכם וירא חטא מיינט עפּעס גאָר אַנדערש ווי בעל כשרון און איבערגעגעבענקייט אין אומנות גשמית.

מען בעדארף שטענדיג גוט געדענקען דעם ריחוק הערך פון רוחניות ביז גשמיות. באמת האָט מען אויף דעם געדארפט זאָגן דעם אויסשפּראַך דעם אין ערוך פון רוחניות צו גשמיות, נאָר ווייל השי״ת, וואָס טבע הטוב להטיב, ווי עס שטייט אין עץ חיים אַז כביכול עלה ברצונו ית׳ להטיב לברואיו, גוט צו טאָן צו זיינע בעשעפענישען און געבן זיי אַ פאַרשטאַנד אז זיי זאָלן האָבען עטוואס א באַגריף אין א דבר רוחני, האָט דער בורא ב״ה געמאַכט אויך אין רוחניות אזעלכע אלגעמיינע שטריכן וועלכע זאָלן האָבן עטוואָס אַ פאַרגלייך־אָנהאַלט, און דערום זאָגט מען אויף גשמיות ורוחניות דעם אויסשפּראַך ריחוק הערך.

די וואָס לערנען חסידות און איבערלעגען זיך אין די פארשטאַנדען וואָס זיי לערנען, ווייסן וואָס עס מיינט דער ריחוק הערך פון רוחניות צו גשמיות און קענען האָבן א באַגריף וואָס עס

מיינט חכם וירא חטא וואָס דאָס איז אומן וכלי אומנתו בידו, און זיי ווייסן דעם הפלאת הערך פון רוחניות לגבי גשמיות.

* * *

אלע ווייסן אז בכדי אויפצוטאָן אַ געוויסע שיטה, פאַרפאָלקאָמען זי און ברייננגען אין לעבן מוז מען האָבן גע־וויסע גייסטיגע און פיזישע גרויסע כחות און אייגענשאַפטן, און ועל כולם א מסירת נפש'דיקע איבערגעגעבנ־קייט, אוועקצולייגען און בעזייטיקן ניט נאָר דעם עולם הזה'דיקן „איך" נאָר אויך אוועקלייגן און בעזייטיקן דעם עולם הבא'דיקן „איך", ווייל דער עיקר און תכלית הכל איז די שיטה וואָס איז א זכות און טובת הרבים, און צוליב דעם בעדארף מען זיך מוסר נפש זיין.

די וואָס ווייסן דעם דברי הימים פון תולדות החסידות בשרש שרשה ווי די שיטה ווערט נתגלה אין איר ערשטער תקופה[27]) אין די דריי דורות נשיאות: הצדיק הגאון ר' אלי' בעל שם מוויר־מייזא, הצדיק הגאון ר' יואל בעל שם מזאמושטש, הצדיק הגאון ר' אדם בעל שם מראַפשיץ, און די דברי הימים פון תורת החסידות אין איר צווייטער תקופה אין די צוויי דורות נשיאות מורנו הבעש"ט ממעזיבוז, מורנו הרב המגיד ממעזריטש, און די דברי הימים פון תורת חסידות חב"ד ווי זי איז נתגלה געוואָרן און דורכגעפירט גע־וואָרן אין לעבן דורך די פינף דורות נשיאי חסידות חב"ד אין א משך פון איבער הונדערט און פופציג יאָר, די אלע ווייסן וואָס פאר אַ געטליכע כחות רוחנים און אייגענשאפטן די אלע נשיאי החסידות האָבן פארמאָגט און וואָס פאר א איבערמענשליכן מסירת נפש זיי — נשיאי החסידות — אין אלע דריי תקופות — האָבן געהאַט אויף דער שיטת החסידות, און עס איז כלל קיין וואונדער ניט אויף דער אומבאַ־שרענקטע און אומבאַגרענעצטע ער־פאָלגרייכע הצלחה וואָס השי"ת האָט געבענטשט זייער שיטה און הייליגע ארבעט.

ניט דאָ איז דער פלאַץ און ניט איצט איז די צייט צו ריידן אפילו אין קורצע שטריכן איבער דער איבערמענשליכער ארבעט וואָס איז געטאָן געוואָרן אין א משך פון איבער דריי הונדערט יאָר, נאָר איך וועל זיך אָפּשטעלן אויף איין טייל פון דעם כשרון הסדר וואָס נשיאי חב"ד זיינען געבענטשט געווען מיט דעם און האָבן בעזרתו ית' געשאפן די אַלוועלטליכע הסתדרות החסידות.

* * *

די חסידישע הסתדרות איז זייער א פאַרצווייגטע, עס נעמט ארום דעם גאַנ־צען לעבן, ניט נאָר דעם יחיד און פאַ־מיליען לעבן נאָר אויך דעם אלגעמיי־נעם כלל לעבן, און לויט דעם וואָס איך האָב געמיינט צו דערציילן און זאָגן וועל איך בערירן איין פרט פון דער הסתד־רות החסידות, וואָס דאָס איז דער סדר קביעת משפיעים אין עדת החסידים[28]).

דער נאָמען משפיע איז אין אַלגעמיין גענומען א טיטל נאָמען פאר דעם וואָס לערנט פאר די חסידישע תורות און מאמרים פאַר די חסידים פון זיין עדה און דערציילט זיי פארשידענע ספורים, אָבער אין תוך גענומען איז דער נאָ־מען משפיע מיינט די גרויסע השפעה — ווירקונג — וואָס דער משפיע האָט אויף די עדת החסידים.

די משפיעים אין עדת החסידים זיי־נען אין זייער פערזענליכען פאַרנעם

27) ראה שיחת חי אלול תש"א [סה"ש ע' 152 ואילך].

28) ראה שיחת חה"פ ה'תש"ג אות נו"ן [סה"ש ע' 77].

געווען פארשידענאַרטיג, א מאָל איז דער משפיע געווען אויך דער רב אָדער דער מורה הוראה אין דער עדה, אָדער דער שוחט אָדער דער מלמד, און א מאָל האָט דער משפיע ניט פארנו־מען איינע פון די אַלע אַמטען און איז געווען מער ניט ווי דער משפיע, אויף וועמען עס איז געלעגען די גאַנצע פליכט פון דער חסידישער הדרכה אין יענער עדה פון דער עדת החסידים.

אין דעם דריטן דור פון נשיאי חב״ד, אין דער צייט פון די נשיאות הוד כ״ק אאזמו״ר הרה״ק בעל צמח-צדק זצוקללה״ה נבג״ם זי״ע, איז געווען איינגעפירט א סדר קבוע וועגן בעזע־צען אין די שטעט און ישובים, וואו עס זיינען געווען חב״ד חסידים, חסידישע משפיעים.

די ארבעט פון די משפיעים איז גע־ווען מסודר לפי אופן תנאי המקום, אז די זמנים הקבועים אויף לערנען חסי־דות איז געווען איינגעטיילט, פאר יושבי אהל בעזונדער און פאַר בעלי עסקים בעזונדער, פאַרברייינגען אָבער אין א יומא דפגרא פלעגט מען אלע צוזאַמען אין א רעים אהובים׳דיקער התועדות, בני תורה און אנשים פשוטים, אָרים און רייך אלע גלייך.

* * *

עס איז געווען אין יאָר תריט, בערך פופצן יאָר נאָכדעם ווי דער זיידע, דער רבי צמח צדק האָט אויף זיין רעכנונג אָפגעקויפט א גרויסן שטח פון דריי טויזנט פינף הונדערט דעסיאַטין[29] ערד — געדיכטער וואַלד און היבשע שטחים פעטע שווארצע ערד און לאַנ־קעס מיט טייכלעך — אין מינסקער גובערניע — און האָט דאָרט געגרינ־

דעט די קאָלאָניע שצעדרין אַלס אָנפאַנג צו ברענגען אידן צו ערד ארבעט.

איבער דריי הונדערט אידישע פא־מיליעס האָט דער זיידע בעזעצט אין שצעדרין און זיי האָבן געהאַט חיונה בשפע רב פון זייער ארבעט. געוויסע צייטן אין יאָר האָבן זיי געהאַט פריי אויף צו לערנען.

דער זיידע, דער רבי, האָט די שטחים ערד צוגעטיילט אומזיסט אָן קיינע אָפ־צאָלונגען, צו די אידן וועלכע זיינען זיך געקומען בעזעצן אין שצעדרין. יעדע פאמיליע האָט באַקומען א פלאַץ אין דער קאָלאָניע, עס זאָל זיין גענוג אויף אויפצובויען א הויז צו וואוינען און אויך אנדערע בנינים וועלכע זיינען נויטיג אין דער ווירטשאַפט פון ערד־ארבעט, א גאָרטן און עטלעכע דעסיאַ־טין ערד צום זייען און פאַשען די בהמות און פערד.

יעדע פאַמיליע וואָס האָט זיך בע־זעצט אין שצעדרין צו בעאַרבעטן די ערד האָט געהאַט געוויסע רעגירונגס פריווילעגיעס. איינע פון זיי איז געווען א הלואה אין דער הויך פון 200 רובל מזומן פון דער באָברויסקער קאַזנאַ־טשייסטווע (אוצר המלוכה), אויף אויס־צאָלן אין א משך יארן מיט די תבואה וואָס זיי וועלן האָבן.

די דריי טויזנט פינף הונדערט דעס־יאַטין ערד וואָס דער זיידע האָט גע־קויפט האָט ער איינגעטיילט אזוי: דער גאַנצער פארזיי שטח און אַ טייל וואלד און לאָנקעס — אלעס צוזאמען אן ערך טויזנט זיבן הונדערט דעסיאַטין — האָט ער איבערגעגעבן אויף צוטיילן צווישן די קאָלאָניסטן פאמיליעס, און דאָס איבעריגע, לערך טויזנט אַכט הונד־דערט דעסיאַטין וואַלד האָט ער פאַר־קויפט צו אַ באָברויסקער חסידישן גביר, ר׳ אפרים יוסף גאלאדעץ, פאר

29) מדת השטח ברוסיא.

אַ געוויסער סומע, וועלכע ער האָט א טייל בעדארפט באַלד איינצאָלן און די איבעריגע אויסצאָלן אין א משך פון יאָרן. אַ טייל פון דער באַקומענער סו־מע האָט דער זיידע, דער רבי, געשיקט קיין ארץ ישראל אויף כולל חב״ד — און א טייל האָט ער איבערגעגעבען אין זיין צדקה קאַסע וואָס האָט געהאָל־פען, הן אין עניני הכלל און הן אין עניני הפרט.

עטלעכע מיטגלידער פון ר׳ אפרים יוסף האלאדעץ׳ס פאַמיליע האָבן זיך בעזעצט אין שצעדרין בכדי צו קענען פירן זייערע וואַלד עסקים.

* * *

אין דער קאָלאָניע שצעדרין, ווי אין אַנדערע חסידישע שטעט און ישובים, איז א חוץ דעם מורה הוראה, שוחטים און מלמדים אויך געווען א משפיע ר׳ ירוחם פישל יאנאוויטשער.

החסיד המפורסם ר׳ בצלאל אזארי־טשער האָט געהאַט א חבר מובהק, ר׳ ישראל משה, א גרויסער למדן און א בעל מדות טובות און א שטאַרקער מקושר צום זיידן דעם צמח צדק. ער האָט זיך תמיד עוסק געווען אין תורה ועבודה. חוץ דעם וואָס ער איז גע־ווען א גרויסער למדן און א בעל מדות איז ער אויך געווען א חכם מחוכם און א אהוב לבריות.

אַ פאָר צענדליג יאָר איז ר׳ ישראל משה געזעסן אויף קעסט באַ זיין שווער ר׳ חיים יוסף, א קרעמער אין אַזאַריטש, דעם מיטעלן רבי׳ס א חסיד. א פאָר יאָר איז רי״מ געווען מלמד, און אין יאָר תריב לערן צען יאָר נאָכדעם ווי דער זיידע האָט מייסד געווען שצעדרין האָט אים דער זיידע בעשטימט פאר אַ משפיע אין שצעדרין אויף ר׳ ירוחם פישל יאנאוויטשערס פלאַץ.

אין אלע צייטן באַ יעדן חסידישן פארברייינגען זיינען געווען פערשידע־נע קורצע אויסשפראכן וועלכע די משפיעים פלעגן ארויסזאָגן און דאָס איז געווען דער עמוד התוך אָדער דער ציר וואָס ארום אים זיינען געווען די שיחות און ספורים פון דעם פארברייינגען, און דער עמוד התוך אויסשפראך איז גע־בליבן חקוק בא אלע אַנוועזענדע.

דער משפיע ר׳ ישראל משה איז גע־ווען א שטאַרקער מתון און א שומר הזמן. צו די קביעות זמנים פון לער־נען פלעגט ער פארלאנגען מען זאָל קו־מען פינקטליך צו דער צייט. אויב איינער איז ניט געקומען פלעגט ער אים רופן און געבן א אמת׳ן חלק ווי יענער איז ווערט געווען.

אין ווערטער איז ר׳ ישראל משה געווען רייך. אז ער פלעגט ריידען און מאַכן א חשבון וואָס איז דער תכלית פון מענשענס לעבן פלעגט ער אזוי קלאָר ארומריידן יענעמס מצב המוסרי והרוחני, אַז יענער פלעגט אַוועק פון אים א צובראָכענער און אנידער־שלאָגענער אַ פאַרזינדיגטער, אַ נאַרי־שער און א נישטווערטיקער און א פאַרשעמטער אין די אייגענע אויגן.

א בעזונדער צוגאַנג האָט ער געהאַט צו מענשן, א אייגענאַרטיקן, א מילדען, קיינמאל נישט געשריען, ניט געזאָגט קיין שווערע מוסר ווערטער, ער פלעגט זיך צופאַסן צום הערער, ארומגערעט א גייסטיקן פעלער ערוועקענדיג דעם גרויסן רחמנות פון דעם בעל החסרון אין אזעלכע ווערטער און פראזן, אַז יעדער וואָרט פלעגט אריין אין דער טיפעניש פון דעם צוהערערס האַרץ און יעדער פראַזע פלעגט רירן די איי־דעלסטע נשמה פעדים און טרערן פלע־גען רינען פון דעם צוהערערס אויגן.

א בעזונדער חוש הציור אין ריידן האָט דער משפיע רי״מ פארמאָגט. אי־

בער וואָס פאַר אַ זאַך ער פלעגט ניט ריידן, צי וועגן עפּעס א פאסירונג אָדער א אויסזען און פיהרונג פון א מענשען איז דאָס געווען אַזוי דייטליך קלאָר פאר יעדערן, אַזוי ווי ער וואָלט געמאָלן אַ פּאָרטרעט.

* * *

איך האָב געהערט פון החסיד ר' אברהם דוב בר' ירמי'[30] — שבועות תרנו: ער — רא"ד — האָט געהאַט אַ פעטער — זיין מוטערס א ברודער — החסיד ר' ליב יצחק, נאָך דעם אלטן רבי'נס א חסיד, אַ שטאַרקער בר דעת אין נגלה און חסידות, אַלע זיינע יאָרן געווען א בעל עסק, פריער איינער פון די גרויסע קרעמער אין האמליע, שפּעטער געוואָרן דער עלטסטער פירער בא ר' אפרים יוסף האלאדעץ אין שצעדרינער וואַלד.

החסיד ר' ליב יצחק, די אלע יאָרן וואָס ער האָט געלעבט אין האָמליע, איז ער געווען אַ שטאַרקער מקבל באַ ר' אייזיקן. חוץ דעם וואָס ער איז געווען פון די ערשטע הערער ווען ר' אייזיק פלעגט זאָגן חסידות, איז ער געווען איין אָפּטער אריינגייער צו ר' אייזיק'ן ריידען אין לערנען בכלל און אין חסידות בפרט. ר' אייזיק פלעגט זאָגן אַז מיט ליב יצחק'ן קען ער זיך אויסריידען, ווייל ער האָט ניט נאָר א אזן שומעת נאָר אויך א אזן מלין תבחן.

פון בר מצוה — האָט רא"ד דערציילט — ביז וואַנען איך בין אַלט געוואָרן זיבצען יאָר — אין יאָר תרג — און מיין פאָטער האָט מיך געפירט אין ליובאוויטש לערנען באַם רבי'ן דעם צמח צדק אין דער ישיבה, בין איך תמיד — אינדערוואָכן און שבת ויו"ט — ווען איך האָב נאָר געהאַט פרייע צייט פון לערנען, געווען באַ דעם פעטער ר' ליב איצע.

דער פעטער פלעגט מיך זייער מקרב זיין, פלעגט מיר דערציילן פון זיינע קינדער יארן, פון זיינע מלמדים, וואָס און ווי ער האָט געלערנט. דער פאָטער זיינער, מיין זיידע ר' אלי' שאול, איז געווען א איד א למדן, געווען א בקי אין צוויי סדרים גמרא, נשים נזיקין מיט תוספות כמעט בעל פה, ער איז געווען אַ שניט קרעמער, געהאַט אַ משרת אין קראָם און אליין פלעגט ער זיצן אין א ווינקל אין קראָם און לערנען.

דער זיידע ר' אלי' שאול איז געבאָרן א מתנגד און געבליבן א מתנגד, נאָר ער איז געווען פון די וואָס האָבן געווייכט פון מחלוקת עד קצה האחרון און האָט אויסגעמידן צוזושטיין צו וועלכען צד עס איז. אָבער א יוגנט חבר האָט ער געהאַט, ר' תנחום שלמה — דער בעליער מגיד — וועלכער איז געווען ניט נאָר א מתנגד נאָר א בלוטיקער שונא די כת. ער איז געווען איינער פון דעם ווילנער ראבד"ס — הגאון ר' שמואל — בית דין וואָס האָט אויסגערופן א חרם אויף דעם בעש"ט'ס תלמיד דעם מעזריטשער מגיד מיט זיינע תלמידים אין יאָר תקלב.

בא דעם בעליצער פרוש, ר' תנחום שלמה, האָט דער פעטער געלערנט עטלעכע יאָר בהתמדה גדולה און מען קען זיך פארשטעלן וואָס פאַר א השפעה ר' תנחום שלמה'ס חינוך האָט געהאַט אויפ'ן פעטער. בלויז דורך השגחה-פרטית'דיקן צופאַל וואָס צוויי ברידער יונגע לייט גרויסע לומדים, דעם פעטערס בעסטע חברים, זיינען אריין אין דער חסידישער חברותא האָט שוין דער פעטער אויך אנגעהויבן נעהענטער

---

30) ראה אודותיו „התמים" חוברת ב ע' קכ [214].

ווערן צו חסידים ביז ער איז געוואָרן איינער פון די גרונטיקע חסידים.

ווען דער פעטער האָט זיך געזעצט אין שצעדרין פלעג איך — דערציילט ראַ"ד — אַ פּאָר מאָל אין יאָר פאָרן צו אים. אין יענער צייט איז שוין ר' ירוחם פישל דער שצעדרינער משפיע ניט געווען, האָט דער רבי געשיקט ר' ישראל משה אזאריטשער וועלכער איז געווען א שם דבר אין דער גאַנצער סביבה. דער פעטער האָט אים זייער מחבב געווען און דער משפיע הריי"מ האָט געהאַט דעם גרעסטן הדרת הכבוד פאַר דעם פעטער.

צו אלע חסידישע פארברייינגענס פלעגט דער פעטער קומען, דערציילן פאַרשידענע ספורים פון די גאָר אלטע צייטן איידער ער איז געוואָרן א חסיד און פון זיינע ערשטע יאָרן ווען ער איז שוין געוואָרן א חסיד, ווי ער איז דעם ערשטן מאָל געגאַנגען צום רבי'ן אין ליאזנא, אויך ספורים פון דעם זמן פון דעם מיטעלן רבי'נס נשיאות, און פלעגט מאַכן די גרעסטע השפעה אויף די צוהערער.

איך — דערציילט ווייטער ראַ"ד — פלעג זייער גערן זיין בעת דער משפיע הריי"מ פלעגט לערנען חסידות. ער האָט געהאַט זיינע רייכע הסברים, און יעדע השכלה אָדער עבודה וואָרט פלעגט ער זייער גוט, דייטלין, קלאָר מיט א ריינער אויסשפּראַך מבאר זיין. על פי רוב פלעגט ער דעם הסבר וביאור בעגלייטן מיט א ספור וואָס האָט ניט נאָר קלאָר געמאַכט דעם ענין וואָס מען האָט געלערנט, נאָר אויך איינגע־קריצט דעם ענין אין די מוחות און הערצער פון די צוהערער.

נאָך מעהר אויסערגעוועהנליכע הנאה רוחנית פלעג איך האָבן — דערציילט ראַ"ד — ווען איך פלעג הערן דעם משפיע ריי"מ באַ א פארברייינגען. ווען מען פלעגט פאַרמאַכען די אויגן און הערן וואָס דער משפיע רעדט, פלעגט מען פארגעסן וואו מען איז און עס פלעגט זיך דוכטען אַז מען זעט אָדער מען איז דאָרט וואו ער רעדט וועגן דעם, אַזאַ גרויסן ציורריידן האָט דער משפיע ריי"מ געהאַט און דאָס פלעגט מאכן א גוואַלדיגען רושם.

* * *

עס איז געווען אין יאָר תרטז אויף חנוכה בין איך געפאָרן צום פעטער אין שצעדרין, די פינפטע ליכטל איז אויסגעפאלן זונטאג.

אין שצעדרין זיינען געווען צוויי גרויסע בתי מדרשים. אין אלע חסידי־שע ימים טובים ווי י' און י"ט כסלו אויך די פינפטע ליכטל פלעגט מען אין אָוונט פארברענגען אין איין בית מדרש און באַטאָג אין דעם צווייטן בית המדרש.

אין שצעדרין זיינען צווייםאָל אין דער וואָך געווען יומי דשוקא — מארק טעג — זונטאג און מיטוואך. דאן איז געווען דער הויפּטהאַנדעל און פדיון אין שטעטל ווען עס פלעגן זיך צונויפ־קומען די ארומיקע איינוואוינער פון די דערפער.

מוצאי שבת די פינפטע ליכטל האָט מען זייער גוט פארבראכט, דער בית מדרש איז געווען געפּאַקט. אויף מאָר־גען זונטאג נאָכן דאַוונען איז ווידער צוזאַמענגעקומען א גרויסער עולם, אָבער להיות עס איז געווען א יום השוק, האָבן א סך ניט געקענט קו־מען און עס איז געבליבן אָפּצולעגען דעם הויפּט פארברענגען אויף נאָך מעריב.

נאָך מעריב האָט זיך פאַרזאמלט א גרויסער עולם, נאָר עטלעכע יונגע לייט קרעמער האָבן זיך פאַרשפּעטיגט. דער

משפיע רי״מ האָט דאָס באַמערקט און עס איז ניכר געווען אַז דאָס האָט אים זייער פאַראַרט. ער האָט געזעהן אין דער פאַרשפּעטיגונג ניט נאָר א גלייכ־גילטיגקייט צו די דרכי החסידות וה־חסידים, נאָר אויך א ענין פון הגברת החומר על הצורה, לא די אז דער מארק האַנדעל איז דוחה א חסידישע התועדות איז אויך אפילו דער נאָכן — הכרח־דיקן מארק־האַנדל מאַכט קאַלט די זריזות צו א חסידישער התועדות.

דער נושא ותוכן פון יענער התועדות איז געווען א רייד וואָס דער משפיע הרי״מ האָט גערעט וועגן אדם הראשון: ער איז געווען יציר כפיו של הקב״ה און איז געווען אזא קערפּער־ליכטיקע באַשעפעניש אַז די פּיאַטע פון אדם הראשון האָט טונקל געמאַכט די זון. די חכמה פון אדם הראשון איז געווען גרעסער ווי די חכמה פון די מלאכי השרת. רי״מ האָט מיט א ברייטען הסבר פארשטיין געגעבען די גרויס־קייט פון די מלאכי השרת, און דאָך איז אדם הראשון געווען גרעסער פאר זיי. און ווען אדם הראשון האָט געזינדיגט דעם חטא עץ הדעת איז פון דעם גרויסן אדם הראשון געוואָרן א נעבעך ר״ל, ווי א תלמיד חכם ששכח תלמודו און ווי א גביר נאָך א שריפה. אויף אלע עונשים וואָס השי״ת האָט געזאָגט אדם הראשון האָט ער — וויסענדיג זיין גרויסן חטא — נעבעך שטום געשוויגען. אָבער ווען ער האָט דערהערט[31] אז וקוץ ודרדר תצמיח לך האָט ער דאָס ניט געקענט פארנעמען, האָט געגעבען א גאָס מיט טרערן און האָט אויסגעשריען צום רבש״ע. צי דען וועל איך מיין חמור עסן פון איין און דערזעלבער קאָרעטע.

השי״ת — זאָגט המשפיע רי״מ — האָט באַשאַפען אלעמען בחותמו של אדם הראשון — און האָט שטאַרק מבאר געווען דעם ענין פון אין דעותיהם שוות, און האָט מסיים געווען: היינטיגע אדם׳ס גיסען ניט מיט קיין טרערן, אדרבא זיי זיינען צופרידען צו עסן מיט דעם חמור פון איין קאָרעטע ווייל בא זיי איז הגברת החומר על הצורה.

* * *

פון החסיד הרב ר׳ שמואל זנוויל דעם שד״ר האָב איך געהערט — טבת תרסב — אז אלס יונגערמאן איז ער געווען מלמד בא האלאדעץ׳ן אין שצעד־רין. אין יאָר תריט איז בא איינעם פון די בני המשפחה געווען א שמחה און מען האָט זייער גוט פארבראכט. דער ראש המדברים בא דעם פארברענגען איז געווען המשפיע ר׳ ישראל משה.

בשעת׳ן פארבריינגען האָט דער משפיע שטאַרק אויסגערעט די יונגע־לייט אין דער גבירישער משפחה וואָס בא זיי איז שוואך די קביעת עתים לתורה און זיי קומען ניט אין דער צייט צו לימוד החסידות און חסידישע פארברענגען.

כנהוג האָבן זיך די יונגעלייט פאר־ענטפערט אז דאָס אלץ איז מצד טרדת העסקים.

דער משפיע האָט א סך גערעט אויף דעם נושא העניניִם פון וברכך ה׳ אלקיך בכל אשר תעשה, ברכת ה׳ היא תעשיר, וואָס האָט אויף אלעמען גע־מאַכט א גרויסע השפעה, און האָט מסיים געווען: צו וואָס בעדארפט איר העלפן דעם רבש״ע, בעסער העלפט זיך אליין.

31) פסחים קיח, א.

מאמר א.

בס"ד, א' ז' שבט, תש"ב

בטח בהוי' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה, וחשיב כאן ד' ענינים, הבטחון בה', עשיית טוב, חיים של מנוחה והפרנסה באמונה. שנים מהם הם הוראה ואזהרה ושנים מהם הם בהבטחה. הבטחון בהוי' ועשיית הטוב הם הוראה ואזהרה והעושה כן מובטח בחיים של מנוחה ובאמונתו יתפרנס. וזהו שפי' רש"י בטח בהוי' ואל תאמר אם לא אגזול ואגנוב או אתן לעני צדקה במה אתפרנס. ועשה טוב, ואז תשכון ארץ לאורך ימים ותרעה אמונה תאכל ותתפרנס משכר האמונה שהאמנת בהקב"ה לסמוך עליו ולעשות טוב. והיינו שע"י האמונה שמאמין בה' ובוטח עליו ית' ועושה טוב, הנה לא זו בלבד שמתפרנס בכשרות ועושה צדקה אלא עוד זאת שכן ארץ שהוא חי בחיים של מנוחה. והנה כללות ד' העניינים האמורים בזה נכללים בשני ענינים כוללים והם אמונה ובטחון, שכן ארץ ורעה אמונה הו"ע האמונה ובטח בה' ועשה טוב הו"ע הבטחון. וטעם הדבר שהקדים להזהיר על בטחון קודם האמונה כתב הרמב"ן לפי שאין מן המוכרח להיות כל המאמין בוטח, אבל כל הבוטח מאמין בלי ספק, לכן הכתוב מזהיר תמיד על הבטחון יותר מעל האמונה. אמונה איז בא אַלע אידן בהתגלות און אויב אפילו ווען אַמאָל איז די אמונה בהעלם איז דורך א התעוררות קלה ווערט זי נתעורר אבער קיין עבודה אויף דעם בעדארף מען ניט האָבן, משא"כ אויף בטחון בעדארף מען עבודה אז דער בטחון זאָל זיין ניט נאָר אין דבור בלבד נאָר אין מעשה בפו"מ. ורבינו נ"ע פי' ורעה אמונה שתהא זן ומפרנס את האמונה לעשות בה ריבוי והתפשטות וחיזוק כח יותר. וצ"ל מהו"ע הפרנסה לאמונה ומדוע צריכה אמונה לפרנסה. אך העניין הוא דאמונה הוא א' הכחות שבנשמה המתלבשים באברי הגוף בעומק פנימי' המוח והלב, דהתלבשות זו נפלאה מהשגת בנ"א כמו שנפלאה התלבשות אור וחיות הנפש באברי הגוף, ואינה אלא מפלאות תמים דעים המפליא לעשות לקשר את הנפש הרוחנית בגוף הגשמי. אבל עם זה הנה אחר שהי' הרצון העליון ית' שתהי' התלבשות הנפש בהגוף, הרי חזוק התקשרות הנפש בגוף בא ע"י דבר שמחוץ להם והוא ע"י אכילה ושתי', שכאשר האכילה והשתי' מתעכל' הן פועלות פעולתם בחיזוק ההתקשרות דאור וחיות הנפש הרוחני בגוף ואברים הגשמי', וע"י התקשרות זו נמשך אור וחיות פנימי יותר מן הנפש הרוחני להתלבש באברים הגשמי' לחזקם ביותר. וכמו שאנו רואים במוחש שע"י העדר אכו"ש משך זמן רב נחלשים כחות הרוחני' ואינם פועלים פעולתם וע"י אכו"ש מתחזקים כחותיו, וכל אשר מזונותיו הם מדברים המבריאים ובסדר הראוי יותר הנה יותר יתחזקו כחותיו, והיינו בההתקשרות שבאה ע"י המאכל והמשקה ממשיך כח פנימי וחזק יותר מעומק ופנימי' הנפש, וחיזוק הכחות שנעשה ע"י אכו"ש הוא בכל הכחות והאברים אפילו האברים

היותר דקים כמו חומר המוח שהוא כלי לאור השכל וחיזוק כח המשכיל שהוא כח רוחני נעלה ביותר. דעם היות שהאכו"ש הם דברים גשמי' בכל זה הנה פעולתם גם בהאברים היותר דקים ונעלים. וכן הוא בהעבודה הרוחני' בפרנסת האמונה שתהא זן ומפרנס את האמונה לחזקה בכל מיני חיזוק כמ"ש רבינו נ"ע לעשות בה ריבוי והתפשטות. והיינו דכח האמונה יתפשט בכל הכחות ובריבוי גדול והוא ע"י חיזוק כח יותר. וחיזוק כח זה בא ע"י עבודה בתומ"צ ביגיעת נפש ויגיעת בשר בהשכלה והבנה והתקשרות בהשגה אלקית, שאז הנה גוף ועצם קיום המצות הוא באופן אחר לגמרי. וכמו בגשמי' הרי דבר המאכל והמשקה שאדם אוכל ושותה שעי"ז נעשה התקשרות הנפש עם הגוף הרי בהכרח שפעולת האכו"ש היא באברים הגשמי' ובהכחות הרוחני' כאחד אשר כן הטביע הבורא ב"ה שיפעול בשניהם, כן הוא בהעבודה הרוחני' שצ"ל העבודה ביגיעת בשר ויגיעת נפש דלבד קיום המצות בפו"מ ובאהוי"ר הנה צ"ל היגיעת נפש לבאר ולהסביר לעצמו את ההשכלה וההבנה בהשגה אלקית עד שיורגש אצלו הענין וגורם התחזקות בקיום התורה ומצות.

וביאור הענין הוא, דהנה מרע"ה נקרא רעיא מהימנא שרועה ומפרנס נש"י באמונה שיהי' הריבוי וההתפשטות בחיזוק כח יותר. דהנה איתא באד"ר דקל"ה ע"א משה משה לא פסיק טעמא בגווייהו דמיומא דאתיליד שלים הוי דכתיב ותרא אותו כי טוב הוא וארז"ל שנתמלא הבית כולו אורה. דהנה יש עובדי הוי' בנשמתם ויש עובדי הוי' בגופם, דההפרש ביניהם הוא דעובדי הוי' בגופם הוא שצריכים לברר ולזכך גופם ומדותיהם ועובדי הוי' בנשמתם הוא שבגופם ומדותיהם הם שלמים ואין צריכים שום עבודה, וכל ענין ירידת נשמתם למטה הוא רק בשביל הזולת. וזהו שלים הוי, דכל ענין ירידת נשמת משה למטה הוא בשביל לקבל את התורה וללמדה לישראל, דזהו ההפרש בין אברהם למשה, דאברהם אברהם פסיק טעמא ומשה משה לא פסיק טעמא, כי אברהם שבבריאה ואברהם שבאצי' אינם מסוג אחד, וכמ"ש רבינו נ"ע באגה"ק סי' טו מה ששמע ממורו ע"ה ע"פ ואנכי עפר ואפר שאמר אאע"ה על הארת נשמתו המאירה בגופו מאור חסד עליון והיא מדתו מדת האהבה רבה שהי' אוהב את הקב"ה אהבה גדולה ועליונה כ"כ עד שנעשה מרכבה להקב"ה וסד"א שבחי' חסד ואהבה שלמעלה בספי' העליונות היא מעין וסוג מהות מדת אהבה רבה של אאע"ה רק שהיא גדולה ונפלאה ממנה למעלה מעלה עד אין קץ ותכלית כנודע ממדות העליונות שאין להן סוף ותכלית מצד עצמן כי אוא"ס ב"ה מאיר ומלובש בתוכן ממש ואיהו וגרמוהי חד. משא"כ בנשמת האדם המלובשת בחומר שיש למדותי' קץ וגבול. אבל מ"מ סד"א שמדותי' הן מעין וסוג מדות העליונות. ולזה אמר ואנכי עפר ואפר, דכמו שהאפר הוא מהותו ועצמותו של העץ הנשרף שהי' מורכב מד"י ארמ"ע וג' יסודות אמ"ר חלפו והלכו בעשן המתהווה מהרכבתן כנודע, ויסוד הד' שהי' בעץ שהוא העפר שבו היורד למטה

ואין האש שולטת בו הוא הנשאר קיים והוא האפר. והנה כל מהות העץ וממשו וחומרו וצורתו באורך ורוחב ועובי שהי' נראה לעין קודם שנשרף עיקרו הי' מיסוד העפר שבו רק שאמ"ר כלולים בו כי העפר הוא הומרי יותר מכולם ויש לו אורך ורוחב ועובי משא"כ באש ורוח וגם המים הם מעט מזעיר בעץ וכל ארכו ורחבו ועוביו הכל הי' מן העפר והכל שב אל העפר, שהוא האפר הנשאר אחרי שנפרדו ממנו אמ"ר. והנה כמו שהאפר אין לו דמיון וערך אל מהות העין הגדול באורך ורוחב ועובי קודם שנשרף לא בכמותו ולא באיכותו אף שהוא מהותו ועצמותו וממנו נתהווה, כך עד"מ אמר אאע"ה על מדתו מדת החסד והאהבה המאירה בו ומלובשת בגופו דאף שהיא היא מדת האהבה וחסד העליון שבאצי' המאיר בנשמתו שהיתה מרכבה עליונה אעפ"כ ברדתה למטה להתלבש בגופו ע"י השתל' העולמות ממדרי' למדרי' ע"י צמצומים רבים אין דמיון וערך מהות אור האה' המאיר בו אל מהות אור אה' וחסד עליון שבאצי' אלא כערך ודמיון מהות העפר שנעשה אפר אל מהותו ואיכותו כשהי' עץ נחמד למראה וטוב למאכל עד"מ ויותר מזה להבדיל באלפים הבדלות רק שדברה תורה כלשון בני אדם במשל ומליצה. ולכן פסיק טעמא בגווייהו בין אברהם לאברהם שאברהם שלמעלה באצי' אינו בערך לאברהם דבי"ע.

אמנם משה משה לא פסיק טעמא בגווייהו, שמשה באצי' ומשה שבבי"ע שוין. ומשה קבל תורה מסיני ולמדה לכל ישראל והוא הממשיך שפע הפנימי' לנש"י ולכן משה משה לא פסיק טעמא. דהנה כתיב וזרעתי את בית ישראל זרע אדם וזרע בהמה, שההפרש בין אדם לבהמה הוא דאדם יש לו דעת ובהמה אין לה דעת, וכן הוא בענין הנשמות דזרע אדם הן הנשמות דאצי' שהן הנקראות בנים למקום, והיינו שכמו מעלת האדם שיש לו דעת והשגה והרגשה כך אלו הנשמות יש להן דעת גדול באלקות. ופי' דעת אין ר"ל ידיעה לבד אלא בחי' הרגשה ממש. וזרע בהמה הן הנשמות שאין להן דעת כ"כ באלקות, והיינו נשמות דבי"ע שהן כמעט כל הנשמות שבדורותינו אלא שהנשמות דאצי' בני עלי' הנה שמועטים המה ואפילו בדורות הראשונים, ואין ר"ל שאין להן שכל והשגה באלקות אלא הגם שיש להן שכל והשגה שמשיגים ומשכילים גדולת הבורא ית' מפי ספרים ומפי סופרים, להיות בבחי' השגה והבנה גדולה איך שהקב"ה מחי' ומהווה עולמות ונבראים ואיך שלגדולתו אין חקר, מ"מ מאחר שאינו מורגש בנפשו בבחי' דעת שלם נק' בשם זרע בהמה, שהרי הבהמה יש לה ג"כ כחות רוחני' דראי' ושמיעה והיא רואה ושומעת ובכל זה אינה מבינה את הדבר שהיא רואה ושומעת והיינו מפני שאין לה דעת כ"כ, וכך נשמות אלו אין להם בחי' הדעת באלקות, שהדעת היא בחי' הרגשה כשהשכלה נקשרת ונקבעת בנפשו כאלו מרגיש, כי דעת הוא התקשרות והתחברות כמ"ש ומבשרי אחזה אלקה אחזה ממש כאלו רואה, ואע"פ שא"א לראות בחי' אלקותו ית' בעין הגשמי מ"מ הוא ע"ד שהאדם יודע ומרגיש את נפשו אשר בקרבו

ומחי' אותו, הגם שהנפש ג"כ א"א לראות מהות הנפש איך ומה מ"מ הוא מרגיש את נפשו ע"י שרואה החיות של הגוף שזהו מהנפש ולכן בצאת הנפש מן הגוף נשאר הגוף כאבן דומם, וגם בעודנו חי אינו דומה חיות נפשו בכל עת, וכמו כאשר האדם ישן שאז מסתלק הנפש מן הגוף ולא נשאר רק קיסטא דחיותא הנה אז כל הכחות החשובים אינם בהתגלות כמו בזמן שהאדם ער, וכמו עד"מ כח השכל והראי' והשמיעה, ומהאי טעמא הנה בחלום מתחברים שני דברים הרחוקים זמ"ז בערך ובשעת השינה נדמה לו שזה נכון ומתיישב והיינו מפני שאז אינו מאיר אור השכל שיוכל להבחין שא"א לשני דברים האלה להיות יחד[י]ו, וכשמקיץ משנתו אז מתפלא בעצמו על ענינים ההפכים שיוכלו להתחבר בחלום והיינו מפני שכשניעור משנתו אז תשוב אליו גילוי אור חיות הנפש בפרטי הכחות, ועד"ז ממש הוא בחי' הדעת באלקות שיש לנשמות דאצילות דכתיב ומבשרי אחזה אלקה והגם דלית מחשבה תפיסא בי' כלל, היינו שמהותו ית' אינו מושג אבל מציאותו ית' נודע ונרגש, והיינו מה שאנו רואים שהעולמו' הם כמו גוף גדול והם חיים וקיימים והרי חיות זה הוא מאוא"ס ב"ה השופע להם בכל עת ובכל רגע והשכלה זו מושגת לכל. אך כשהיא מתקשרת בנפשו שיהי' נקשר ונרגש ממנה ממש כאלו רואה זהו הנק' בחי' דעת. וע"ז ארז"ל איזהו חכם הרואה את הנולד כאלו רואה בעין ממש הולדת והתהוות היש מאין.

והנה כאשר מבין ומשיג השכלה והשגה אלקית בהבנה טובה אבל אינה בקירוב והרגשה ממש בנפשו, הנה בחי' ומדרי' זו נקראת בשם זרע בהמה, לפי שצ"ל דעת והרגשה באלקות. דהנה כל ישראל הם מאמינים בני מאמינים והאמונה היא למעלה מהדעת, בכל זה נקראת האמונה עטרה שהיא בבחי' מקיף שאינה נרגשת בפנימי' שתהי' עבודה בפועל. וזהו שכתיב דע את אלקי אביך ואז הוא ועבדהו בלבב שלם, כי ע"י הדעת והשגה מורגשת כאלו רואה אז הנה לא זו בלבד שאין העולם מסתיר לו כלל אלא אדרבא בכל פינה שהוא פונה רואה הוא את האור וחיות האלקי דהוי' נצב עליו, וגם האהוי"ר שבאות מהדעת וראי' חושית אין ערוך אלי', כי אינו דומה שמיעה לראי', ופי' ראי' כמארז"ל הסתכל בשלשה דברים ואי אתה בא לידי עבירה, הסתכל דוקא בבחי' ראי' בעין השכל. והמשל בזה כמו אדם המבין בחכמתו ורואה שיבא עליו איזה דבר טוב או היפוכו ח"ו, אע"פ שרחוק הזמן שיבא הדבר הנה מפני הסתכלות שכלו הוא כאלו רואה מיד בעיניו וכאלו הובא עליו ומתיירא מאד אם רע הוא ושמח מאד אם טוב הוא. אבל בחי' שמיעה שהיא בחי' ההתבוננות בלבד במחשבה עמוקה זהו כמו ששומע מאחרים שיכול הדבר ההוא לבא הנה מזה לא תפול עליו היראה כ"כ מהרע או השמחה מהדבר הטוב, והיינו מפני שאין זה הדבר בהתגלות גמורה אצלו כ"כ, והגם שמתבונן בו מ"מ אינו דומה כמו שרואה בעיניו. דזהו מעלת הדעת שהו"ע התקשרות שמקרב גם דבר רחוק להיות פועל עליו כמו שהי' הדבר בקירוב ממש. וזהו הטעם מה שאינו דומה שמיעה לראי'

שראיית הדבר הגם שאינו מתחדש אצלו כלל על מה ששמע כבר הנה כשרואה מתפעל ביתר שאת על ערך ההתפעלות שהיתה ממה ששמע. וזשארז"ל הסתכל בשלשה דברים שיהי' ענין ההתבוננות אצלו בהסתכלות והוא כאדם המבין בחכמתו ורואה הדבר אע"פ שרחוק כנ"ל, ואיזהו חכם הרואה את הנולד, משא"כ בחי' שמיעה היא מבחי' בינה היינו שמבין אחדות הוי' איך שכולא חד ושכל העולמות בטלים ומבוטלי' וכאין נגדו ומושג אצלו השפעת חיותו ית' בעולמות ונבראים ואשר כל זה אינו עושה ח"ו שום שינוי בו ית' להיותו הארה בעלמא שאינה תופסת מקום כלל לגבי עצמותו ית', הנה אע"פ שמתבונן בו הדק היטב וכל עומק מחשבתו טרוד בה והרי נקבעה האמונה בלבו מ"מ הוא רק ע"ד שמיעה והבנה לבד ואין הענין בהתגלות גמורה כאלו רואה בעיניו, ולפיכך כשיסיר מחשבתו אף לפי רגע פונה לדרכי תאותיו. אבל כשענין האחדות הוא אצלו בהסתכלות דחכמה שהיא מקור הבינה קודם שיבא להתבוננות והרחבה הוא ממש כמו ראיית העינים ואז הנה א"א לו בשום אופן להסיר מחשבתו וכל המדות מענין האחדות, ובכל עשיותיו ועניניו דבוק בו ית' בדבקות נפלאה מפני היותו רואה את המלך בעיניו. ולכן אמרו הסתכל דוקא בבחי' ראי' ואז אי אתה בא לידי עבירה. ואין הכוונה שהסתכלות זו מגינה בעדו שלא יבא רק לידי עבירה בפו"מ אלא שאינו בא לעבור על רצונו ית' שבאמת הוא שמחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה והוא רק מה שאינה מצרפה דמחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה דמרובה מדה טובה ממדת פורעניות ולכן גם המחשבה טובה שחשב לעשות מצרפה הקב"ה למעשה שנחשב לו כאלו עשה. והפירוש האמיתי דמצרפה למעשה הוא דכאשר איש ישראל חושב לעשות איזה דבר בלימוד התורה, בקיום המצות ובמדות טובות וחפץ בזה בכל לבו ומאודו הנה הקב"ה מצרף כמה ענינים בהשגחה פרטית שיבא לידי מעשה.

אמנם כל זה במדה טובה אבל במדת פורעניות אין הקב"ה מצרף מחשבה רעה למעשה והוא רק מה שלמעשה אינה מצרפה אבל רושם מהמחשבה נשאר. אמנם ע"י עבודה זו דהסתכלות הנה מעבירים גם את הרושם דמחשבה רעה. ועבודה זו היא מיכלא דמהימנותא, מאכל המחזק את האמונה בדוגמת דבר כמו האכו"ש שפועלות התקשרות כחות הנפש הרוחני' באברי הגוף הגשמי'. וענינו בחי' ההרגש דקדושת התורה באותיותי' ובכל סברותי', דער דערהער פון דער הייליגקייט וואָס אין תורה איז. וענינו בתפלה הוא ההרגש בההשגה האלקית לא רק מה שהוא מבין ומשיג את ההשגה כ"א מה שמרגיש, ויש בזה כמה [ו]כמה אופנים וחלוקי דרגות בכל אחד ואחד לפי מעמדו ומצבו. וזהו וזרעתי את בית ישראל זרע אדם וזרע בהמה שהם שתי בחינות ומדריגות בנשמות בכלל, ונשמת דאצי' הן זרע אדם ונשמות דבי"ע הן זרע בהמה. וענינם בעבודה בכל הנשמות הם שני אופני ידיעה, הא' היא הידיעה שהיא רק בדרך הבנה והשגה שהו"ע השמיעה והב' הידיעה שהיא כאלו

רואה ע״י ההסתכלות החזקה. דזהו שרש ההפרש בין פרשה ראשונה דק״ש לפרשה שני׳ דק״ש שארז״ל שפרשה ראשונה היא בחי׳ עושין רצונו של מקום שעז״נ ועמדו זרים ורעו צאנכם ופרשה שני׳ דק״ש היא בחי׳ אין עושין רצונו של מקום, והיינו מפני כי בפרשה ראשונה נאמר בכל מאדך ובפרשה שני׳ לא נא׳ בה בכל מאדך. והיינו כי מאד הוא אותי׳ אדם זהו הנשמות שנק׳ זרע אדם בחינת ההשגה באלקות כאלו רואה ממש, וזהו הנק׳ עושין רצונו ש״מ שע״י הראי׳ היא בחי׳ ההתקשרו׳ לאלקו׳ כאלו רואה עי״ז בא להיות ועמך לא חפצתי, שלא יחפוץ לא בגעה״ת ולא בגעה״ע ולא בעוה״ב שכ״ז הוא עמך בטל וטפל לך כ״א יחפוץ לדבקה בו ית׳, וע״י בחי׳ רצוא ותשוקה זו ממשיך להיות נמשך בחי׳ רצון אותי׳ צנור, הוא בחי׳ ההמשכה מאוא״ס ב״ה בעל הרצון להיות רצון, שהו״ע ההתגלות בנפשו ובחלקו בעולם, שהעולם שלו הוא באופן אחר מאחר שרואה את האלקות בכל דבר, והוא האין האלקי המהווה ומחי׳ את מהות מציאותו של כל דבר, בא אים איז א ליכטיגע וועלט, ער זעט אין יעדער זאך דעם תוך פנימי פון דער זאך וואָס דאָס אין זיין אמת׳ע מהות המציאות. משא״כ פרשה והי׳ אם שמוע הגם דכתיב בה והי׳ אם שמוע תשמעו הנה שמיעה היא בינה הבנה בעלמא ולא התקשרות ע״י הדעת כאלו רואה ולכן לא נא׳ בה בכל מאדך בחי׳ אדם כ״א בחי׳ זרע בהמה שהן נשמות דבריאה.

והבחינה הממוצעת המחברת ומזווגת חכמה עם בינה היא הדעת. וזהו דכתיב והאדם ידע את חוה שענינו בספירות הנה אדם הוא חכמה וחוה היא בינה אם הבנים של המדות והאדם ידע דהתקשרות החו״ב הוא ע״י הדעת. ובעבודה הוא שיהי׳ מקושר לה׳ בעומק נקודת פנימי׳ הלב במחשבת הבינה שמתבונן משא״כ בינה לבדה היא היות הענין במחשבה לבד ואפי׳ עומק המחשבה אינו נוגע לעצמותו דהיינו ללבו כלל. אבל כשהי׳ בבחי׳ רעו״ד התלהבות לבבו ודבקותו בהענין שמחשב עד שיהי׳ כולו בהענין דבוק מאד בכל חושי גופו שז״ע בחי׳ הדעת הנה הוא גורם שתתחבר החכמה לבינה, דהיינו שיגרום ברוב חוזק ההתבוננות עד שיהי׳ בהבינה בחי׳ ראי׳ חושי׳ ראיית החכמה. והנה בחי׳ דעת המחבר חכ׳ עם הבינה נק׳ דעת עליון. ויש בחי׳ ד״ת המחבר להיות התקשרות המוחין במדות והיינו בחי׳ פנימי׳ המדות. והנה מרע״ה כחו גדול שממשיך ומשפיע בחי׳ דעת בנש״י גם בנשמו׳ דבי״ע שנק׳ בשם זרע בהמה שיהי׳ בהם בחי׳ דעת הכרה והרגשה באלקות להיות וידעת היום כו׳ דע את אלקי אביך והוא המזווג וממשיך בחי׳ חכ׳ לבינה שתהי׳ בההתבוננות בחי׳ ראי׳ כי מרע״ה הוא רעיא מהימנא אחד המיוחד משבעה רועים שרועה ומפרנס את נש״י בהשפעתו אליהם מוח הדעת שזהו פי׳ רעיא מהימנא שמפרנס את האמונה. ולכך הוא גואל ראשון וגואל אחרון, פי׳ גואל שהוא המשפיע להם בחי׳ הדעת שהרי בתחלת דבורו עמהם אמר להם וידעתם כי אני הוי׳ כמ״ש בר״פ וארא, דכתיב וידבר משה כן אל בני ישראל, ומקודם

לזה כתיב ויאמן העם שהי׳ בבחי׳ אמונה לבד ומשה השפיע להם בחי׳ הדעת. וכמו״כ הוא גואל אחרון להיות ומלאה הארץ דעה את הוי׳ להיות בטל וטפל להוי׳ כי כלם ידעו אותי. והיינו כי הדעת שנמשך בגאולת מצרים זהו רק בבחי׳ ממכ״ע אבל שיהי׳ הדעת גם בבחי׳ סוכ״ע זה יהי׳ בביאת משיח צדקנו בב״א. וזהו בטח בהוי׳ דראשית הכל צריך להיות בוטח בה׳ והבטחון יהי׳ בפועל דבר והיינו שלא יהי׳ רק בדבור בלבד אלא שיהי׳ בפועל והוא אומרו ועשה טוב בפו״מ, ועי״ז יהי׳ לו חיים של מנוחה. והמיכלא דמהימנותא שזן ומפרנס את האמונה הוא הדעת שמקשר ומקרב את הדבר, דהנה כל ישראל הם אוהבים את התומ״צ וששים ושמחים ללמוד תורה ולקיים את המצות וכל ישראל שונאים את העבירות והם יראי אלקים אבל כ״ז הוא ע״פ השכל והבנה דתו׳ וענין הדעת הוא להרגיש את קדושת התורה, די הייליקייט וואָס אין תורה וכמשל הנ״ל שהדעת מקרב את הדבר טוב שהוא שש ושמח או מטיל חרדה ופחד גדול מן הדבר הרע הנה כן הוא שע״י הדעת נעשה שמחה גדולה בקיום המצות וכן שמטיל עליו אימה גדולה להיות ירא חטא. וזהו שהדעת הוא מיכלא דמהימנותא שזן ומפרנס את האמונה.

קטע משיחת כ״ק אדמו״ר זצוקללה״ה נבג״מ זי״ע

בוקר יום ב ח שבט, ה׳תשב, שיקאגא

אין דער מתנגדישער וועלט האָט מען איצטער באנייט די אלטע פראַגע: וואָס האָט חסידות אויפגעטאָן אויף מוסר?

געוועזן א צייט וואָס גאוני התורה האָבען געהאלטען, אז דער עיקר איז לימוד התורה, און צוליב תיקוני עבירות און תיקוני המדות האָט מען געמאַכט פארשידענע סיגופים און אָפּ־געריכט גלות.

אין יענער צייט, אַז א איד האָט גע־לערענט א פרק חובות הלבבות, א מאמר אין שערי תשובה לרבינו יונה, אָדער ראשית חכמה, האָט דאָס געהאַט די גרעסטע ווירקונג אויף צו פועל זיין א לב נשבר ונדכה און א געוויסען תיקון המדות.

ווען דער רבי — דער בעל התניא והשו״ע — האָט מפרסם געווען זיין שיטה, תורת חסידות חב״ד, איז אין משך פון בערך צוואַנציג יאָהר ארומ־געגאנגען בא גאוני ישראל א וועלט־פראַגע: וואָס טוט אויף חסידות אויף מוסר?

נאָכדעם ווי א פּאָר יאָהר איז שטאַרק פאַרשפּרייט געוואָרען דעם רבינ׳ס תניא צווישען אלע אידישע קרייזען, פון די גרעסטע גאוני הגאונים ביז דעם פשוט׳ן עין־יעקב איד, און נאָך דעם שענדליכען מסירה-דורכפאַל פון די מנגדים אויף תורת ושיטת החסידות, אז מיט דער געטליכער קראַפט האָט די שיטת החסידות הכללית און תורת ושיטת חסידות חב״ד בפרט, פארנומען דעם אויבענאָן אין דעם אלגעמיינעם אידישען גייסטיגען לעבען, האָט די פראַגע „וואָס האָט חסידות אויפגעטאָן אויף מוסר״ אָנגעהויבען בלייך ווערען

און אונטערגעהן. מעהר ניט בא די רעשטלעך איינגעבאַקענע מתנגדים האָבען זיך מזמן לזמן ארויסגעכאַפּט גיפטיגע אויסשפּראכען קעגען חסידות און חסידים.

דעם רבינ'ס תניא, דער ספר של בינונים, מיט די פארשידענע דער־קלעהרונגען פון די דרכי החיים, ווי א איד דארף לעבען קערפערליך און גייסטיג, און די פארשידענאַרטיגע עצות ווי אויסצוגעפינען די מומי בני אדם און אויספאררייכטען זיי, האָט אויפגעעפענט די אויגען צעהנדליגער טויזענדער אידען אין דער ברייטער וועלט, בכל תפוצות ישראל בגולה ובארץ ישראל. גרויס און קליין האָבען געהאַט אין דעם תניא א ספר דרך החיים: ווי א גאָר גרויסער גאון מוז זיין א עובד ה' און ווי גאָר אַ פּשוט'ער איך קען זיין א עובד ה'.

דאן איז פאר אלעמען קלאָהר געוואָרען וואָס חסידות האָט אויפגעטאָן אויף מוסר, און עדת החסידים בכלל און חסידי חב"ד בפרט האָט, ב"ה, געוואקסען און גרעסער געוואָרען בכמות ובאיכות מיט א געטליכער הצלחה, וואָס עס האָט ארויסגערופען א שנאה כבושה בא די מנגדים אויף תורת ושיטת החסידות בכלל און שיטת הסידות חב"ד בפרט.

* * *

עס איז פאַראַן אַ מאמר החכם[32]: לכל השנאות יש תקנה חוץ משנאה הבאה מחמת קנאה שאין לה תקנה לעולם. און ליידער, צו אונזער גרויסען פארדרוס, האָט דער אמת שטעכענדיגער געבראַכטער מאמר ארומגענומען אפילו די ארזי הלבנון אין דער עדת בעלי המוסר.

איין מיינע רשימות אין פאַראַן א אריכות'דיגע פארצייכנונג פון דער באַוואוסטער נסיעה וואָס דער עלטער זיידע, דער רבי הגאון בעל צמח צדק, איז געפאָהרען קיין מינסק און ווילנא און די דאָרטיגע גרעסטע גאונים האָבען איהם מקבל פנים געווען בהדרת קדש. אויף איינע פון די יחידי סגולה־דיגע התועדות'ן האָט איינער פון די זקני גאוני מינסק, פון די באַוואוסטע בעלי מוסר, ווידערהאָלט די פראַגע: „וואָס האָט חסידות אויפגעטאָן אויף מוסר"?

דער רבי דער צמח צדק האָט בא איהם געפרעגט, צי האָט ער געלערענט דעם ספר התניא.

יענער גאון האָט געענטפערט, אַז ער האָט דעם תניא ניט געלערענט.

האָט איהם דער רבי דער צמח צדק געזאָגט, אז בא איהם — דעם גאון — האָט טאקע חסידות גאָר ניט אויפגעטאָן, און ער — דער צמח צדק — איז מסופק צי אויך מוסר האָט בא איהם — דעם גאון — עפּעס אויפגעטאָן.

מיט אָט דער גיפטיגער לקנתר שאלה האָט זיך מיט פופציג־זעכציג יאָהר צוריק באַנוצט דער שלעכטער און מחרחר ריב טייל פון דער עדת מנגדי החסידות והחסידים, און זיי זיינען דאָס די בעלי מעשים תעתועים וואָס האָבען פארפיהרט דעם גוטען תמימות'דיגען טייל פון עדת מנגדי החסידות והחסידים און האָבען געבראַכט א חרפּת עולם.

נאָכדעם — זאָגט דער רבי דער צמח צדק — ווי מען לעבט א יובל יאָהרען אין א שטאָדט וואָס א גרויסער טייל – כ"י — זיינען חסידים און מען טרעפט זיך מיט זיי פנים אל פנים, וואָך, שבת און יום טוב, און מען חזר'ט אלץ איבער די אלטע פראגע „וואָס האָט חסי־

32) השווה מבחר הפנינים שער מח, כד הקמה אות קנאה.

דות אויפגעטאָן אויף מוסר" איז א גרויסער ספק צי דער מוסר האָט עפּעס אויפגעטאָן.

דער אויפטו, זאָגט דער צמח צדק, פון דרך החסידות אויף דרך המוסר איז: דער דרך המוסר איז ברעכנן, דערנידערען, גריבלען זיך אין די פסולת. דער דרך החסידות איז ער־קלהערען, אויפהויבען העכער, אויס־געפינען די באהאלטענע כחות מיט וואָס צו היילען די מומי בני אדם און מאַכען א שאיפה צו העכער און איידעלער.

* * *

דאָס איז געווען כמעט — אָדער מעהר — ווי מיט הונדערט יאָהר פרי־הער. אין משך פון דער צייט, וואָס בחסדי השי"ת האָבען אונזערע רביים, נשיאי החסידות הכללית און נשיאי חסידות חב"ד בהדרת קדושתם מבאר געווען די תורת החסידות מיט ביאורים און הסברים וואָס ווייזען קלאָהר און דייטליך דעם פּרצוף פון חסידות בכלל און חסידות חב"ד בפרט — איז שוין קיין אָרט ניט פאראן פאר דער פראַגע „וואָס חסידות האָט אויפגעטאָן אויף מוסר".

אויך די שיטת המוסר האָט זיך במשך פון די הונדערט יאָהר שטאַרק געענדערט און האַלט זיך אין ענדערען מזמן לזמן.

די חסידות פארשפרייטע שיטה פון אהבת ישראל, וואָס מורנו הבעש"ט נ"ע האָט מייסד געווען, און די פאַר־שידענארטיגע תעמולה ארבעט, וואָס די חבריא קדישא תלמידי הבעש"ט ותלמידי תלמידיו האָבען אָנגעפיהרט אויף מקרב צו זיין די פשוט'ע אידען און אויסראָמען די עם־הארצות מיט קירוב און ברכות — האָט ארונטער־געריסען די גאַנצע קללות־מגידות וואָס האָט געהאלטען אין דערנידערען און שילטען די פּראָסטע אידען אין זייערע מוסר דרשות.

די גאוני עולם, מנהיגי ישראל, וועל־כע זיינען געווען נגד שיטת החסידות, זעהענדיג דעם קאטאסטראָפאַלען דורכ־פאַל פון די האַרטע בייזע מגידים, ווע־לענדיג הויבען דעם דרך המוסר און שאפען ביים כלל ישראל די דיעה אמי־תית אז מוסר איז מעורר צו עבודת הבורא ב"ה און אז אלע, אפילו די גרעסטע גאונים און צדיקים, באַדאַר־פען האָבען די הילף פון מוסר צום עבודת הבורא ב"ה, האָבען זיך משתדל געווען און עס איז געשאַפען געוואָרען א כת מוכיחים.

די מוכיחים האָבען זיך אויסגעצייי־כענט מיט זייערע איידעלע באַנעמונגען און שעהנע געדאנקען, ווי צום ביי־שפיל דער דובנער מיט זיינע גאונישע משלים וואָס ער האָט צוגעפּאַסט צו יעדען ענין וואָס ער האָט גערעדט.

דער דרך המוסר האָט פארנומען אַ מקום חשוב בא די גרעסטע גאוני עולם. בפרט נאָך דעם ווי דער ווילנער גאון האָט גערופען דעם דובנער מגיד אז ער זאָל קומען צו איהם זאָגען מוסר — איז דער ענין ההוכחה געוואָרען דער גרעסטער טייל אין עבודת הבורא.

שפּעטער מיט יאָהרען האָט דער מוסר ווידער געקראָגען זיין פייערדי־גען פּרצוף ברייט ארומרעדען דעם משפט הרשעים און שכר הצדיקים נאָר אָן קללות און אָן דערנידערונגען.

אויף דעם געביט פון מוסר האָט פיל געשאַפען דער קעלמער מגיד מיט זיין אויסערגעוועהנליכען כשרון ההטפה און לשון למודים.

ווען דער קעלמער מגיד פלעגט אין זיינע מוסר דרשות באַשרייבען דעם גיהנום און גן עדן, דער בילד ווי עס זעהט אויס די שבעה מדורי גיהנום

און די „שעהנע מענשען" וואָס געפינען זיך דאָרט מיט די פאַרשידענע עונשים מיט וועלכע מען משפט דאָרט, פלעגט אלעמען באַפאַלען א אימה ופחד און מען פלעגט קלאָגען און יאָמערען.

באַזונדערס פלעגט ווערען א יאָמער ווען ער פלעגט פאָרשטעלען די משו־נה'דיגע וועהטאָגען און האַרצרייסענדע געשרייען ווי די געשטראָפטע שרייען, דאן פלעגען מאַנכע חלש'ן פון מורא.

אויך ווען דער קעלמער מגיד פלעגט מיט זיין פה מפיק מרגליות באַשרייבען די היכלות פון גן עדן מיט די גילדענע שטולען אין די מיט דימענטען און ברי־ליאַנטען אויסגעפלאַסטערטע חדרים מיט די גרויסע קרוינען אויף די קעפ און די וואוילטאָגען פון די תענוגים אין גן עדן פלעגט די צוהערער ארומ־כאַפּען א אויסערגעוועהנליכע פרייד, באַזונדערס פלעגט זיין גאָר אַ גרויסע שמחה ווען ער פלעגט באשרייבען די לעתיד לבא'דיגע סעודה מיט לויתן, שור הבר און יין המשומר, דאָס פלעגט ארויסרופען גרויס התעוררות אין יראת שמים.

און אזוי איז די השתלשלות פון תורת המוסר געגאנגען מדור לדור מיט פאַרשידענע פאָרשריט ביז געוויסע חכמי המוסר האָבען זיך גענומען באַ־נוצען מיט חסידישע רעיונות, מען האָט דעם רבינ'ס תניא ארייגענומען אין דעם מוסר ספרים אלמער. בפרט אין די לעצטע פופצעהן יאָהר האָבען די גאוני בעלי המוסר אין זייערע דרשות ושיחות אין די מרכזים פון די גרעסטע ישיבות זיך באַנוצט מיט פארשידענע חסידישע דערקלעהרונגען און דברי התעוררות.

און נאָך אלעם דעם פרעגט מען ניט־געשעהמטערהייט „וואָס טוט אויף חסי־דות אויף מוסר"!

ווען א בעל מוסר זאָגט דאָס איז דאָס א דייטליכער באַווייז וואָס מוסר האָט אויפגעטאָן, און זעהענדיג א תלמיד פון תומכי תמימים מיט זיין אויסזעהן און יראת שמים הנהגה איז איבעריג צו דיסקוטירען וואָס חסידות טוט אויף.

חסידות באַלעבט די אמת'ע אידישע אייזען־שטאַרקע אמונת ה' חיבת התורה וקיום המצות און די העכסט אייִדעל־סטע אהבת ישראל מיט דער גרעס־טער תוקף הדעת'דיגער עקשנות פון „יהי מה, א איד בין איך אומעטום און אלעמאָל".

די פראַגע איצטער „וואָס האָט חסידות אויפגעטאָן", אָדער דער נייער נוסח וואָס איך האָב געהערט פון איי־נעם פון די גדולי הרבנים דאָ אין לאַנד „צו וואָס באדארף מען לערנען חסידות אז עס איז פאראן מוסר" איז דער ריכטיגער אויסדרוק — האָט קיין פאראיבעל ניט — פון שנאת אחים וואָס וואַקסט ארויס פון די ספיחי גרעיני מעין נרפש.

* * *

די צעהן יאָהר — פון תמוז תר"ץ ווען איך בין אַוועקגעפאָהרען פון דער מדינה ביז אדר שני ת"ש ווען איך בין צוריקגעקומען אין דער מדינה — האָב איך געטראַכט וועגען דעם תורה ביראת שמים אויפבוי אין אמעריקע. איך האָב, בעזה"י, געבויט דעם חב"ד דורך די רבנים ותלמידי תומכי תמי־מים מיט דער האָפענונג, אַז די מחונכים דורך זקני אנ"ש רבנים ותלמידי תומכי תמימים וועלען זיין די צנורות, וואָס וועלען, בעזה"י, ברייִנגען די מים חיים פון תורת חסידות חב"ד און דרכי החסידים צו די בני תורה תלמידי הישיבות, און די בני תורה תלמידי הישיבות וואָס זייִנען סופג אין זיך דעם רוח תומכי תמימים ליובאוויטש ווע־

לען זיין בעזה"י, א פנס אור תורה תמימה אין דער אידישער גאַס, אַז די אידישע הייזער אין אַמעריקע זאָלען, בעזה"י, באַלויכטען ווערען מיט קיום מצות מעשיות.

רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום. מיין אוועקפאָהרען פון פוילען קיין לאטוויא[33]) איז מיר געווען אזוי שווער ווי מיין אוועקפאָהרען פון רוסלאַנד, און אזוי ווי פון רוסלאַנד בין איך געפאָהרען בעל כרחי, אָט אזוי בין איך אוועק פון פוילען קיין לאטוויא אויך בעל כרחי. און די השגחה העליונה האָט מיך געבראַכט איצט קיין אַמעריקע אויף צו ארבעטען און אָנפיהרען מיט דער הרבצת תורה ביראת שמים און חיזוק היהדות ארבעט.

גלייך בא דער ערשטער זיצונג — אין גרייסטאָן האָטעל (נ. י.) מיין צייטוויילי־גע אכסניא — האָב איך ברייטער ארומ־גערעדט די צילען פון מיין קומען אין דער מדינה אין דער שליחות פון דער השגחה עליונה — ווי די שליחות פון יעדען אידען וואָס די השגחה עליונה פיהרט איהם צוליב א כוונה רוחנית, ווי עס שטעהט מה' מצעדי גבר כוננו — אז דאָס איז ניט נאָר אויף צו קריגען, בעזה"י, א הילף פאר בני תורה מחוץ למדינה, נאָר אויך טאָן, בעזה"י, אין הרחבת אהלי תורה דאָ אין לאַנד.

אין דער צווישענצייט, פון יענער זיצונג אָן, האָב איך געזעהן און גע־פיהלט די אומצופרידענקייט און געג־נערשאַפט פון א טייל מענשען, דאָך האָב איך אלעס פאַרקוקט און מיט אַ שווערער צובראָכענער האַרץ פון דעם מצב הגשמי פון אחב"י שי' מעבר לים און פון דעם שווערען ביטערען מצב הרוחני פון אחב"י שי' במדינה זו, האָב איך מתפלל געווען מיט טרערען און געבעטען צו מיינע הייליגע אבות, אַז זיי זאָלען מעורר רחמים רבים זיין אויף זייער איינציגען יתום, אַז ער זאָל ח"ו ניט מיטגעשלעפּט ווערען מיט דעם זרם מים רבים און אז מען זאָל געבען איהם און זיינע מיטהעלפער כח והצלחה אין הרבצת תורה ביראת שמים און אין א ברייטער ארבעט אין החזקת היהדות.

די צוויי יאָהר שווערע ארבעט אין דער פדיון שבוים און הרבצת התורה ארבעט האָבען ב"ה געגעבען די בעסטע פרוכט.

מיין ארבעט דורך וואָרט און דורך פארשידענע שריפטען האָט, ב"ה, ארונ־טערגעריסען דעם פאַלשען לאָזונג „אַמעריקע איז אַנדערש, אין אַמעריקע קען מען ניט זיין אזא איד און פיהרען אזא לעבען און חינוך ווי אין דער אַל־טער היים".

אין פאַרלויף פון די ניט פולע צוויי יאָהר ווי עס איז, בעזה"ש, געגרינדעט געוואָרען און עס עקזיסטירען די שריפטען איז, ב"ה, אונטערגעזעגט גע־וואָרען דער שאַנד־סלופּ, דער אָנ־האַלט־פלאַץ פון פאַרשידענע אַמערי־קאַנער לאָזונגען „אמעריקע איז אנ־דערש", „אין אַמעריקע מעג מען", „אמעריקאַנער צדקות פארדעקען אויף מצות" א. א.

די צוויי־יאָריגע ארבעט האָט השי"ת געבענטשט מיט א גייסטיגען דערפאָלג וואָס אלע זעהען אז דאָס איז א געט־ליכע הילף, ניט קיין מענשליכע אר־בעט.

דאָס איז זיכער נאָר דער זכות און התעוררות רחמים רבים פון הוד כ"ק אבותינו רבותינו הק', אז אונטער אַזעלכע שווערע אומשטענדען און אזא

---

33) ראה „היום יום" ע' 10 [הוצאת תש"פ ע' 18־17].

געגען און שטערונגס ארבעט, ווי איהר אליין ווייסט,

— אין מיינע טעגליכע רשימות איז אלעס פארצייכענט, דבר דבר על אופנו, אלע מיטהעלפער זיינען פארשריבען אין שער הכבוד והזכות און אלע שטע־רער זיינען פארשריבען אויפ׳ן עמוד הקלון. —

דאָך זעהען אלע די ישועת ה׳ וואָס עס איז אויפגעטאָן געוואָרען דירעקט און אומדירעקט אויף די תורה און חיזוק היהדות געביטען.

* * *

איצט בין איך געקומען אין שיקאגאָ בעטען בא די שיקאגער אידען זייער מיטהילף אויף דעם מרכז ישיבות תומכי תמימים ליובאוויטש. און איך וויל פאר איין קלאָהר מאַכען מיין שטעלונג און די הויפט־פרינציפען פון מיין אלגעמיינער ארבעט אין אלע גע־ביטען וואָס זיינען נוגע דעם כלל ישראל הן אין רוחניות און הן אין גשמיות.

מיינע ארבעטס פלענער אין הרבצת התורה ביראת שמים און חיזוק היהדות ווערען אויפגעשטעלט אויף די יסודות הקודש וועלכע איך האָב מקבל געווען אין די פינף און צוואַנציג יאָהר וואָס איך האָב זוכה געווען משמש זיין מיין הייליגען פאָטער און גדולי הרבנים הגאונים אין דער עסקנות הכלל.

דער רבי — דער בעל התניא ושו״ע — גיט אָפּ אַ באַזונדער טייל אין איינער פון זיינע אגרות הקדש[34] וועגען ניט כועס זיין אויף מנגדים און ניט טראָ־גען אויף זיי א האַרץ, מיט דער דער־קלעהרונג אז זיי זיינען מעהר ניט ווי שלוחים. אין אונזער פאַל מיינט דאָס צו זאָגען, אַז מען דאַרף ניט זיין אין כעס נאָר מען באדארף באדויערען און רחמנות האָבען אויף די, וואָס האָבען זיך אויסגעקליבען אזא שליחות פון צו זיין מנגדים אויף הרבצת תורה ביראת שמים און החזקת היהדות פון דעם אלטען שטייגער.

איך באַדויער זעהר די מנגדים אויף דעם שטייגער הרבצת תורה ביראת שמים ברוחה של תומכי תמימים ליו־באַוויטש און החזקת היהדות ברוחה של ליובאַוויטש, און איך האָב מיט זיי גרויס מיטלייד אויף זייער געפאלענ־קייט און קליינקייט, עס איז באמת א גרויסער רחמנות אויף זיי.

* * *

איהר, וועלכע זייט פון די רבנים מיוחדים אין אַמעריקע, באדארפט און מוזט פיהלען דרשת חז״ל[35] אויף דעם פסוק ואשימם בראשיהם. רבנים בכלל און יחידי סגולת הרבנים בפרט דאר־פען פארשטעהן די ערנסטקייט פון דעם אידישען רוחניות׳דיגען צושטאַנד אין אַמעריקע און אונטערנעהמען די ריכ־טיגע הרבצת התורה און חיזוק היהדות ארבעט, ווי עס האָבען געטאָן די גדולי התורה אין דער אַלטער היים.

רבנים בכלל און יחידי סגולה פון זיי בפרט! ערפילט אייער פליכט, איי־ער חוב קדוש צו אלקי ישראל, צו תורת ישראל, צום עם ישראל מיט וואָרט און טאַט.

א יאָהר מיט פינף חדשים אז איך פאָדער אויף די רבנים און מאַך זיי אויפמערקזאַם אַז זיי, אלס וועג ווייזער און וואָרט פיהרער, דארפען און מוזען נעהמען אַ פעסטע שטעלונג צום כשרות החינוך.

אויף דעם וואָס מען לייגט אין די אידישע טעפלעך זיינען פאראן משגי־חים און רבנים מכשירים און אויף דעם וואָס מען מעג לייגען אין די אידישע

34) תניא אגה״ק ס׳ כח.

35) ספרי דברים א, יג.

קינדערשע קעפלעך זיינען ניטאָ קיין משגיחים און הכשרים.

איך האָב זיך אָפטמאָל עפענטליך ארויסגעזאָגט וועגן דער מוטלאָזיג־קייט פון געוויסע רבנים און שובי"ם אין זייער שעהמען זיך מיט'ן אידישען הילוך, באָרד און פיאות און ציצית. איך האָב געצויגען די אויפמערקזאַמ־קייט פון דעם גאון יעקב — אידישען שטאָלץ — שטאַנדפונקט. איך האָב ניט גערעדט און רעד ניט פון דעם הלכה שטאַנדפונקט, צי די הלכה איז כדעת המחמירין אָדער כדעת המקילין, נאָר פון דעם אידישען שטאָלץ שטאַנד־פונקט.

פאר וואָס פארשוועכט מען דעם גאון יעקב? די רבנים — אויסער זייערע שוהלען — שעהמען זיך מיט זייערע אַמטען אַלס רבני ישראל. גייענדיג אין גאַס, ווילען זיי זיך אויסמישען מיט אַלע גאַס געהער. זיי טוען אלעס וואָס זיי קענען אין פריזור און טראַכט אַז מען זאָל „חלילה" ניט דערקענען אויף זיי אז זיי פארנעהמען דעם אַמט פון אידישע גייסטיגע פיהרער.

די אידישע האַרץ בלוטיגט זעהענדיג אז די אומות העולם'שע גייסטליכע פיהרער זיינען שטאָלץ אויף זייער קליידונג, זיי ווילען זיך ניט אויסמי־שען מיט די גאַס־געהער, זיי טראָ־גען זייערע גייסטליכע פליכטען אין גאַס און אין דער געזעלשאַפט גלייך ווי אין קירכע, און — להבדיל באלף אלפי הבדלות — דער אידישער רב איז מוטלאָזיג און אראָפּגעפאלען בא זיך. בעפאָר ער געהט ארויס אין גאס איז ער זיך בודק עס זאָל אויף איהם ניט ניכר זיין דער גייסטליכער אַמט. מיט דעם איז מען מחלל דעם גאון יעקב.

ווי געזאָגט איז דאָס אלץ גערעדט פון דעם אידישען שטאָלץ שטאַנדפונקט. אָבער די רבנישע גייסטיגע מוטלאָזיג־קייט איז, אחוץ דעם וואָס עס באַווייזט אויף זייערע — במחילת כבודם — קליינקייט און גרינגשעצונג פון זייער גייסטליכען אַמט, איז ווירקט דאָס זעהר ניט גוט אויף דער עדה און עס ברייגנט צו פארשידענע איסורים, דרבנן ודאו־רייתא.

עס איז זיכער אומלאָגיש דעם דורכ־שניטליכען מענשענ'ס אויסשפּראַך „אַז דער גייסטיגער פיהרער מעג דאָס — מעג איך דאָס" — עס איז א להבדיל־דיגער אונטערשייד פון דעם וואָס דער גייסטיגער פיהרער טוט ביז דעם וואָס דער עדה מעמבער טוט. דער גייסטי־גער פיהרער טוט באופן ווי על פי דין כדעת המתירים און דער עדה מעמבער טוט א איסור דאורייתא, אָבער רובא דרובא ווייס ניט דערפון און קוקט נאָר אויפ'ן אויסערליכען אויסזעהן.

לדוגמא:

תגלחת הזקן. די רבנים און בני תורה טוען דאָס על פי דין כדעת המתירים, און די עדה מעמבערס טוען דאָס בדרך הפשוט און יעדער מאָל וואָס זיי גאָלען די באָרד זיינען זיי עובר חמשה לאוין. צא וחשוב וויפיל טוי־זענדער לאוין דאורייתא זיינען, ר"ל, אידען עובר איבער די רבנישע נאַכ־לעסיגקייט.

נאָכמער: פילע יונגע לייט, מיט וועמען איך האָב גערעדט וועגען טהרת המשפחה, האָבען מיר געזאָגט, אַז עס ווערט אָפּגעהיט די צייט ווי מען באַ־דאַרף נאָר געהן אין מקוה שעהמען זיך זייערע פרויען און זאָגען, פאר וואָס שעהמט זיך דער רב געהן מיט א באָרד, אויב דער גייסטיגער פיהרער שעהמט זיך מיט דער אלטער אידישקייט, פאַר־

וואָס זאָלען זיי זיך פיהרען לויט דער אַלטער אידישקייט?

* * *

איך בין זיך ניט מתנצל אויף דעם וואָס איך פאָדער בא די רבנים פאַר־שידענע תיקונים. איך האָב געמאָנט, איך מאָן און וועל מאָנען שטאַרקער און שטאַרקער, ביז די יראי אלקים רבנים וועלען, בעזה״י, ווערען תוקף הדעת׳דיגער און דער קרן הרבנות וועט זיך שטעלען אויף זיין ריכטיגען הויך.

איך האַלט דאָס — דעם ריידען צו די רבנים און ראשי ישיבות ותלמידי הישיבות און אויפפאָדערען זיי צו פאַר־שידענע תיקונים און בעיקר אין חינוך הכשר — פאר מיין שליחות פליכט וואָס איך מוז, בעזה״י, דורכפיהרען אונטער אלע אומשטענדען.

עס שרעקט מיך ניט אָפּ קיין שווע־רע ארבעט, אויך ניט קיין שטערונג פון מנגדים. אין דעם משך פון איבער זעקס און פערציג יאָהר — (תמוז תרנ״ה—שבט תש״ב) — כלל ארבעט בין איך, ב״ה, דורכגעגאנגען פיל פאַר־שידענע צייטען, התנגדות, עלילות, מאסרים, און השי״ת האָט מיך בא־גליקט אויף דורכצופיהרען די שליחות וואָס איז מיר איבערגעגעבען געוואָרען.

איך בין זיכער אין דער געטליכער הילף אז מיין שווערע ארבעט וועט סוף כל סוף האָבען די ריכטיגע ווירקונג אויף די רבנים און ישיבות, אין א יאָהר העכסטענס צוויי וועט מען מערקען דעם אונטערשייד.

דאָס וואָס עס איז ב״ה אויפגעטאָן געוואָרען בזכות הוד כבוד קדושת אבותי רבותינו הק׳ אין משך פון די צוויי יאָהר שטאַרקט מיין האָפענונג אז אין א יאָהר ארום העכסטענס צוויי וועלען די אויפטואונגען ריידען בעזה״י פאר זיך אליין.

און איך בין זיכער אז, ב״ה, די תומכי תמימים ליובאוויטש פאָן איז שוין אויפגעהויבען געוואָרען אויך אין אמעריקע און תומכי תמימים וואַקסט און וועט מיט ג־טס הילף וואקסען מחדש לחדש ומשנה לשנה בגשמיות וברוחניות.

שיחת כ״ק אדמו״ר זצוקללה״ה נבג״מ זי״ע

אור ליום ג ט שבט, ה׳תשב, שיקאגא

מיט צוועלף יאָהר צוריק, זייענדיג בא אייך אין שיקאגא, האָב איך דענסטמאָל געזאָגט, אַז איך בין געקומען ניט נאָר **נעהמען** געלט פאַר יוראָפּ, נאָר אויך **געבען**, און דאָס איז מיין תעודה בחיים אין משך פון יאָהרען ארבעט בעזה״י פאר הרבצת התורה ביראת שמים און חינוך הכשר.

דאָס איז געווען מיין וואָרט דענסטמאָל.

יעצט, אז די השגחה פרטית האָט מיך מטלטל געווען ממדינה למדינה ביז אמעריקע, איז דאָס דער מה׳ מצעדי גבר כוננו, מיט א גע־וויסער שליחות פאר הרבצת התורה ביראת שמים און חינוך הכשר.

א שליח מוז זיין שליחות דערפילען אונטער אלע אומשטענדען.

מיט מסירות נפש מוז א שליח דורכפיהרען די שליחות, וואָס די השגחה פּרטית העליונה האָט אויף איהם ארויפגעלייגט.

מיין קומען אוהער אין אמעריקע, און אזוי אויך דער קומען פון רבנים יעצט אין אמעריקע, איז ניט ווייל מיר האָבען פאַרדינט בא השי״ת געראַטעוועט צו ווערען פון דעם צורר׳ס בלוטיגע הענט, נאָר השי״ת האָט אונז געשיקט אהער אין לאַנד מיט אַ דאָפּעלטער שליחות צו די אַמעריקאַנער אידען און צו די רבנים ועסקנים בראשיהם.

איין שליחות איז, אַז דער אַמעריקאַנער אידענטום און די רבנים ועסקנים בראשיהם זאָלען טאָן אלעם מעגליכע אויף צו שפּייזען און ראַטעווען דעם מעבר לים אידענטום פון אונטערגעהן.

עס איז זיכער עפּעס געטאָן געוואָרען — פאַר וואָס איך דריק אויס א יישר כח צו די מחזיקי מוסדות התורה מעבר לים און צו די אונטערשטיצער פון מיין פּדיון שבוים ארבעט — אָבער עס איז נאָך זעהר ווייניג. עס מאָהנט זיך א גרעסערע אָנשטריינגונג.

מיינע אַמאָליגע שוידערליכע איבערלעבונגען פון דער יעווסעק־ציע־אינקוויזיציע קומען ניט צו די ביטערע איבערלעבונגען וואָס אחב״י איבערלעבען דאָרט איבער.

דאָרט, אין די מקומות המלחמה, זיינען זיי דאָך צובראָכען מקוצר רוח ועבודה קשה, אז זיי האָבען קיין כח ניט צו שרייען. איך בין געווען מיט זיי צוזאַמען איבער דריי מאָנאַטען און האָב צוגעזעהן די שרעק־ליכקייט פון דעם מצב בכלל און פון אידען בפרט.

עס מוז אָרגאַניזירט ווערען א גרעסערע שטיצע פון שפּייזען אויפ׳ן אָרט און פאַרשטאַרקען די עמיגראציע מעגליכקייטען מיט דער גרעסטער ענערגיע.

די צווייטע שליחות וואָס די השגחה העליונה האָט אויף מיר ארויפגעלייגט איז די ארבעט פון הרבצת תורה ביראת שמים און חינוך הכשר דאָ אין לאַנד.

באַלד אָנקומענדיג האָב איך געגרינדעט א פּדיון שבוים פאָנד און א ישיבה ברוחה של תומכי תמימים ליובאוויטש.

בחסדי השי״ת איז במשך פון דער קורצער צייט גאָר א סך אויפ־געטאָן געוואָרען, הן אין דער פּדיון שבוים ארבעט און הן אין דער ישיבה תומכי תמימים ליובאוויטש ארבעט. דער תומכי תמימים ליו־באוויטש חסידישער תורה ויראת שמים רוח שפּיגעלט זיך אויך, ב״ה, אָפּ אויף די פרומע תלמידים פון אנדערע ישיבות.

די נסיעה מיינע אין שיקאגא איז פאַר מיר א גרויסע אָנשטריינ־גונג און איך בין זעהר צופרידען צו טרעפען זיך מיט די שיקאגער און אומגעגענד רבנים נכבדים בע״ב ועסקני הכלל, פּרעזידענטען פון שוהלען, ובפרט מנהיגי מוסדות הדת והצדקה וועלכע זיינען מיוסד ע״פ התורה.

איך וויל הערען אַ באַריכט וואָס איז געטאָן געוואָרען וועגען

טהרת המשפחה, שמירת שבת, באַזונדערס אינטערעסירט מיך דער מצב החינוך אין די תלמוד־תורה׳ס.

* * *

(הרבנים שליט״א מרציאים בעניני טהרת המשפחה, כשרות, שמירת שבת וחנוך)

* * *

עס איז איבעריג צו אונטערשטרייכען וואָס פאַר א טרויעריגען רושם די הרצאת הרבנים איבער דעם מצב הדתי אין שיקאגא האָט אויף מיר געמאַכט. עס איז שוידערליך. נאָך מעהר איז דער האַרצוועהטאָג, אז אין שיקאגא, וואָס ב״ה דער מצב כבוד הרבנים והרבנות שטעהט אויף א בכבודיגען פלאַץ, הן מצד מהותם העצמי פארדינען די שיקאגער רבנים דעם כבוד.

— עס זיינען דאָ נאָך קהלות וואו די רבנים זיינען באַרעכטיגט צו דעם, אָבער ליידער האָבען זיי דאָס ניט —

און הן מצד דעם קהל עדת ישראל אין שיקאגא וואָס האָבען ב״ה א אזן שומעת, אויך די אידישע פרעסע אין שיקאגא איז גרייט צו העל־פען די רבנים און עסקנים אין הרבצת התורה און חיזוק היהדות, און טראָץ אַלעם דעם ווערט, ליידער, זעהר ווייניג געטאָן אויף דעם תורה און החזקת היהדות געביט.

די עזובה זעהט זיך אָן אויף אלע געביטען פון דעם חיים הדתיים אין שיקאגא. די רבנים האָבען זיך דאָ אויסגעדריקט אַז די אידישע גאַס איז חרוב און די אידישע הייזער זיינען צושמעטערט.

יע, די אידישע גאַס איז חרוב און די אידישע הייזער זיינען צו־שמעטערט איז ניט קיין מליצה אויסדרוק. דאָס איז ליידער די ריכטיגע באשרייבונג פון דעם מצב הדתי באשר הוא אין שיקאגא. און, ווי די רבנים אליין באַצייכענען, ווערט עס ערגער מזמן לזמן.

די אלע הצעות תקונים אין הטבת מצב הדת אין שיקאגא וואָס די רבנים האָבען ארויסגעזאָגט אין אונזער היינטיגער ועידה, זיינען אודאי זעהר ווערטפול און וועלען געווים בעזה״י ווירקען אויף דעם הטבת המצב הדתי. אָבער נאָך אלעם דעם זיינען די אלע זאכען וואָס מען האָט פאָרגעשלאָגען מעהר ניט ווי פרטים, עס פעהלט דער עיקר הכל, דער יסוד וואָס הכל תלוי בו.

דער יסוד הכל איז דער חינוך והדרכה, וואָס אין דעם מהות החדר, תלמוד תורה און ישיבה אין תלוי דער גאַנצער מצב הדתי פון כלל ישראל.

בא דעם מלמד און מלמדת, בא די פרינציפאלען און די פיהרער פון חדרים תלמוד תורה׳ס און ישיבות און ועל כולם בא דעם ועד החינוך אין די הענט — ליגט דער גורל פון דעם כלל ישראל לחיים דתיים אָדער ר״ל למות דתי.

אין דעם, אין דעם רוח פון ועד החינוך, אין דעם מהות פון די מנהלי החדרים תלמוד תורה׳ס און ישיבות, אין דעם מהות פון די מלמדים און מלמדות — איז אָפּהענגיג דער מצב הדתי, ניט נאָר פון די קינדער המחונכים והמחונכות, נאָר טאקע דער מצב פון כלל ישראל.

וואָס באדארף געטאָן ווערען?

דער תורה און חינוך וועזען מוז איבערגעגעבען ווערען אין זיי־כערע פעסטע יראת שמים הענט, וואָס זאָלען האָבען די ריכטיגע הכרה אין חינוך הכשר. און קודם כל זאָל אויסגעראמט ווערען דער אפיקורסים שמוץ וואָס עס געפינט זיך אויף דעם חינוך געביט.

דער ועד החינוך באדארף איבערגעגעבען ווערען אין פעסטע יראת שמים הענט וואָס זאָלען ווילען און קענען אויסרייניגען די תלמוד תורה׳ס און די ישיבות הן פון דעם לעבעדיגען אפיקורסים שמוץ, פיהרער, מלמדים און מלמדות, און הן פון די ביכער אפיקורסים שמוץ, און אריינברייננגען אין די תלמוד תורה׳ס און אין דער ישיבה א לעבעדיג ליכט פון יראי אלקים אידען אלס פיהרער, מלמדים און מלמדות און כשר׳ע חינוך ספרים.

דאָס מוז באַלד און ערנסט געטאָן ווערען. אויב חלילה ניט וועט דער חורבן גרעסער ווערען.

די רבנים מוזען אָפען קלאָהר דערקלעהרען דעם קהל עדת ישראל אין שיקאגא דעם אומגליקליכען חינוך צושטאַנד, און וואָרענען די על־טערען פון די שול קינדער, אז די מחללי שבת פרינציפאלען, מלמדים און מלמדות פיהרען זייערע שול־קינדער צום שמד.

איהר, רבנים, טראָגט די פולע אחריות פאר דעם מצב החינוך. איהר באדארפט וויסען אז יעדער טריפה׳ר חינוך חלל, אינגעל אָדער מיידעל, וואָס געהט אוועק צו די מיסיאָנערען, איז א קרבן פון אייער נאכסעליגקייט און פאָליטיק טרייבערייי אויף דעם חינוך געביט.

ר ב נ י ם ! זייט שטרייננג ערנסט צו דעם אייגענעם קאָנטראָל און ערפילט אייערע רבנישע פליכטען לויט די פולמאַכטען וואָס די תורה האָט אייך געגעבען.

מאמר ב.

בס״ד, ד׳, י׳ שבט, תש״ב.

יא״צט כבוד אמי זקנתי הרבנית הצדקנית מרת רבקה נ״ע זי״ע.

אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש. בעדארף מען פארשטייןוואָס מיינט מען כובד ראש. רש״י זאָגט אז כובד ראש מיינט הכנעה ושפלות. דער ענין פון הכנעה איז שייך מער אויף א גשמיות׳די־קער זאך און שפלות איז מער אויף א רוחניותדיקער זאך. הכנעה און שפלות האָבן פארשיידענע סבות וועלכע ברייננגען זיי ארויס. די סבה פון הכנעה איז שבירת הגוף והחומר. ווען איינער ווערט ר״ל צובראָכן פון גופניותדיקע זאכן ווי למשל פון קינדער, פרנסה אָדער געזונט ווערט ער א נכנע. ווי מיר זעהען במוחש אז אפילו דער וועלכער איז בטבעו

א שטאַרקער מענש און האָט אין זיך געבאָרענע שטאַרקייט. שטאַרקייט איז ניט קיין מדה טובה און ניט קיין מדה רעה, נאָר איז מער מדה טובה ווי חלישות. פאַראַן אזעלכער וועלכער איז בטבע החלישות, אַ שוואכער מענש, וואָס די שוואַכקייט איז ניט אין אברי הגוף אז ער איז אַ שוואכער בטבעו נאָר די שוואַכקייט איז ברוחו. ווען למשל ער וויל א זאך איז דאָס א שוואכער וועלן און דערום איז הגם ער וויל די זאַך קען פונדעסטוועגען זיין ער זאָל די זאך ניט טאָן, און אפילו אויב ער זאָל דאָס יאָ טאָן איז דאָס זייער שוואך, אָדער למשל פארקערט ער וויל די זאַך ניט איז זיין ניט וועלן א שוואכער און הגם ער וויל ניט די זאַך איז לייכט צו פועלן בא אים ער זאָל די זאַך יאָ טאָן. און אזוי איז אין אַלץ איז ער זייער שוואַך, יע און ניט זיינען ביי אים גלייך, נאָר דער גלייך פון יא און ניין זיינען בא אים ניט מצד זיין פאַרשטאַנד נאָר מצד חלישות הטבע. מצד זיין פאַרשטאַנד פאַרשטייט ער גאַנץ גוט אַז די זאַך בעדאַרף מען וועלן און יענע זאַך בעדאַרף מען ניט וועלן, נאָר מצד חלישות הטבע איז ער שוואַך, הן צו טאָן דאָס וואָס ער וויל און הן ניט צו טאָן דאָס וואָס ער וויל ניט. אָבער דער וואָס פאַרמאָגט דעם מדת התוקף איז דאָס וואָס ער וויל וויל ער מיט א שטאַרקייט און דאָס וואָס ער וויל ניט וויל ער ניט מיט אַ שטאַרקייט. וואָס די מדות תוקף און חלישות זיינען נאָר מדות משרתים, אויספיר מדות, זיי זיינען נאָר באדינער באַ זאכן וועלכע ווערן דורך זיי אויסגעפירט. מדות אהבה און יראה זיינען זעלבסטשטענ־דיגע מדות, אָבער שטאַרקייט און שוואכקייט זיינען נאָר אויספיר מדות. איז אין די צוויי מדות תוקף און חלישות אין תוקף מער מדה טובה פון חלישות, ווייל חלישות איז אפילו ווען ער טוט יא וואָס מען בעדארף טאָן איז דאָס אָבער מיט אַ חלישות, אָבער תוקף איז ווען ער טוט וואָס מען בעדאַרף טאָן איז דאָס מיט אַ שטאַרקייט. איז דער מענש וועמען השי"ת האָט געגעבן די טבע התוקף, אַ געבאָרענע שטאַרקייט, וואָס אין אַלע זיינע ענינים פירט ער זיך מיט אַ גרויסער שטאַרקייט, איז ווען ר"ל וח"ו השי"ת צוברעכט אים אין גשמיותדיקע זאכן, ווי למשל אָרעמקייט אָדער קרענק, ווערט ער א נכנע.

קצור. הכנעה איז צובראָכענקייט און שפלות איז אראָפּגעפאַלענקייט, זיינען דאָס צוויי כחות פון נפש וואָס קומען פון צוויי בעזונדערע סבות. די סבה פון הכנעה איז צובראכענקייט פון גשמיותדיקע זאכן, בני חיי ומזוני, אפילו דער וואָס איז בטבע א שטארקע נאַטור, וואָס אין געוויסע ענינים איז תוקף א מעלה גדולה, איז ווען השי"ת צוברעכט אים ח"ו אין גשמיות ווערט ער א נכנע.

די סבה פון שפלות איז אויך דער ענין פון שבירה, צובראָכענקייט, אָבער ניט פון שבירת הגוף והחומר, וואָס דאָס איז דאָך א שבירה גשמיות וואָס ברייגנט דעם ענין פון הכנעה. ווי דער מיטעלער רבי האָט געזאָגט אַז א עני ואביון בעדארף ניט האָבן קיין התבוננות אין זיין לאַגע, נאָר תיכף ומיד ווי ער דערמאָנט זיך אויף זיין דלות אָן קיין

שום איבערלעגונג און פארטיפונג וויינט ער זיך פארנאנדער פון טיפן האַרצן מיט א גרויסע פאַרביטערטקייט, און ער ווערט א נכנע בגופו, וואָס די הכנעה איז ניכר אין אלע זיינע תנועות. אָבער די שבירה וועלכע איז די סבה פון שפלות איז ניט קיין גשמיותדיקע שבירה נאָר א רוחניותדיקע, וועלכע צוברעכט אים אז ער ווערט בא זיך בתכלית השפלות, אז ער ווערט באַ זיך נידעריגער פון אלעמען, אַז יעדער אפילו א איש פשוט איז אויך מער מענש פאר אים. דאָס הייסט אַז אַ חוץ דעם וואָס ער זעט דעם טוב פון צווייטן און דעם לא טוב פון זיך, איז ער מגדיל דעם צווייטנס טוב און זיין לא טוב, און פארטיפט זיך אין דעם און דערפון ווערט ער זייער צובראָכן און בתכלית השפלות. וואָס אין גוף איז די דאָזיקע אראָפּגעפאלענקייט ניט ניכר, ווי בא דעם ענין הכנעה, נאָר עס איז א אראָפּגעפאלענקייט ברוח, אַז ער ווערט אין א מצב פון נמיכת הרוח. וואָס דער ענין פון נמיכת רוח איז מרירות, ער ווערט פארביטערט. עס איז דאָ עצבות, פאראומערט אָבער דאָס איז א מדה רעה און ברייגנגט ניט קיין תועלת אדרבא עצבות מאַכט קאליע, ווייל ווען דער מענש איז אין עצבות פעלט אים מוט אויף צו טאָן, און בדרך ממילא פאַלט ער אריין אין יאוש אז מען קען גאָרניט טאָן און בלייבט אין א מצב לא טוב. אבער מרירות ווען ער איז פאַרביטערט פון זיין שלעכטן מצב רוחני, איז די אראָפּגעפאלענקייט אין רוח וואָס אין גוף איז דאָס כלל ניט ניכר, אדרבא עס קען טרעפן אז מצד הגוף איז ער גאָר ווי געווענליך דאָס הייסט אז מצד הגוף איז ער גאָר ניט קיין נכנע און די שפלות איז נאָר אין רוח, וואָס דער אונטערשייד אין עבודה איז, אַז דער ענין הכנעה וואָס קומט מצד שבירת הגוף איז דאַן די עבודה אין ענינים פון פועל ממש, אז הן אין קיום המצות און הן אין הנהגה פון מדות טובות איז דאָס אלץ אין פועל, אַז ער איז מהדר אין יעדער מצוה צו טאָן איר אין דער צייט כדין וכהלכה ובהידור, אויך אין מדות איז ער א בעל מדות טובות און איז מהדר אין דעם, אָבער די עבודה מצד השפלות וועלכע קומט בסבת שבירת הרוח איז ניט נאָר אין עבודה בפועל אליין. דאָס הייסט אז א חוץ דעם וואָס דער קיום המצות און הנהגה במדות טובות איז גאָר אין אַן אַנדער אופן מיט א חיות, איז די עבודה זיינע אויך אין ענינים פון פארשטאַנד, השגות אלקות, געטליכע פארשטאַנדען, וואָס די צוויי זאכן הכנעה און שפלות דאָס זיינען דער כובד ראש וואָס דארף זיין פארן דאווענען.

קיצור. שפלות איז נאָך א גרעסערע צובראָכענקייט ווי הכנעה אָבער די סבה דערפון איז ניט שבירת החומר נאָר שבירת הרוח, ער איז פאַרביטערט און אראָפּגעפאלען פון זיין רוחניות׳דיגען מעמד ומצב, ער פילט אז יעדערער אפילו גאָר דער פּשוטער איז בעסער פאר אים. עצבות איז א מדה רעה וואָס ברייננגט צו יאוש, הכנעה איז א עבודה וואָס ברייננגט צו קיום התורה ומצות און הנהגה במדות טובות, מרירות ברייננגט א לעבעדיקייט אין תומ״צ ומדות טובות.

און דאָס איז דער ענין פון כובד ראש. וואָס הגם הכנעה און שפלות זיינען צוויי אופני עבודה, אָבער עס איז בהכרח צו זאָגען אז ביידע, הכנעה און שפלות, האָבען איין סבה וועלכע ברייינגט צו הכנעה און שפלות, און הגם די סבה איז איינע דאָך איז בהכרח צו זאָגן אַז יעדע פון זיי, הכנעה און שפלות, האָט א מקור פרטי אין דער סבה. הכנעה האָט זיך איר מקור אין דער סבה און שפלות האָט איר מקור אין דער סבה. וואָס די מקורים הפרטים פון הכנעה און שפלות זיינען די באַזונדערע פרטים וואָס זיינען אין דעם מהות פון דער סבה. די סבה פון כובד ראש זיינען די עבודות וועלכע זיינען א הקדמה און הכנה צו עבודת התפלה. וואָס עבודת התפלה איז א עבודת הלב, ווי עס שטייט ולעבדו בכל לבבכם זאָגען רז"ל איזהו עבודה שבלב זוהי תפלה, די עבודה פון תפלה איז א הארץ עבודה, ווייל דער מיין אין דער עבודה אין תפלה איז א חוץ די תחנונים אז השי"ת זאָל געבען א שפע ברכה אין בני חיי ומזוני אז מען זאָל קענען זיין אַ עובד השי"ת במנוחה, איז דער מיין אין עבודת התפלה צו פועל זיין אַ בעסערקייט אין זיין מצב הרוחני, הן אין עניני השכל, אז בא אים זאָל ווערען א חיזוק אין פאר־שטאַנד, פארשטיין א השגה אלקית אז די השגה זאָל ווירקען אויף זיינע מדות, און הן אין דעם פועל ממש פון קיום המצות, און אז די הנהגת המדות זאָל זיין זייער גוט, איז אזא עבודה אין תפלה בעדארף האָבען א הקדמה און הכנה, וואָס די הכנה און הקדמה הויבט זיך אָן פון קריאת שמע שעל המטה וואָס מען זאָגט פאר'ן שלאָפען גיין, וואָס די קריאת שמע שעל המטה פון דעם פארגאנגענעם טאָג איז דער אָנהויב הכנה פון דער עבודת התפלה פון דעם קומענדיגען טאָג. די עבודה פון קריאת שמע שעל המטה איז דער חשבון הנפש וואָס דער מענש בעדארף מאַכען צוליב וואָס השי"ת האָט אים געשיקט אויף דער וועלט און ווי ער פירט אוים אָט די דאָזיגע שליחות, און בערעכענט זיך אויף וואָס איז בא אים אַוועקגעגאנגען דער טאָג, ווי עס בעדארף צו זיין ע"פ הנהגה פון תורה אז די ערשטע מחשבה ודבור פון דעם מענשען ווען ער כאַפּט זיך אויף פון שלאָף דארף זיין אין עבודת השי"ת, וואָס דערום זאָגט מען מודה אני לפניך וואָס דאָס איז די הודאה כללית וואָס דער מענש בעדאנקט השי"ת פאר וואָס ער האָט אים אומגעקערט די נשמה מיט גרויס חסד, וואָס די הודאה דארף מען זאָגען באַלד ווי מען כאַפּט זיך אויף פון שלאָף נאָך איידער מען וואשט די הענט, און נאָכדעם בעדארף מען זיך עוסק זיין אין עבודת הבורא, יעדער סוג מענש לפי ערכו, בני תורה בעדארפען לערנען, אנשים פשוטים וועלכע קענען ניט לערנען בעדארפען זאָגען תהלים און דאווענען בצבור במתינות, און פאר'ן דאווענען דארף מען אויף זיך מקבל זיין די מצוה פון ואהבת לרעך כמוך, און אין די בקשות ותחנונים פון דאווענען בעדארף דער מענש בעטען השי"ת אז ער זאָל אים מזכה זיין צו מקיים זיין די מצוה פון אהבת ישראל בפועל ממש און בהידור, און נאָכ'ן דאווענען איז ער עוסק במסחרו בעדארף דער משא ומתן זיין באמונה און דארף האָבען זמנים קבועים אויף לערנען תורה

יעדען טאָג און דאווענען מנחה און מעריב בצבור און מתנהג זיין זיך במדות טובות, אָט דאָס איז דער סדר הנהגה ווי דער מענש דארף זיך פירען דעם גאנצען טאָג ווי ע״פ התורה איז.

קצור. הכנעה און שפלות זיינען צוויי פרטים אין כובד ראש וואָס איז א הכנה צו תפלה, דער תכלית פון ירידת הנשמה בגוף איז די עבודת הבורא אין תורה ומצות, תפלה בצבור, מדות טובות. די בקשות אין תפלה בעדארפען זיין אז עס זאָל זיין א שפע ברכה בגשמיות, אַז מען זאָל זוכה זיין צו זיין א עובד השי״ת און האָבען אהבת ישראל, די הכנה צו תפלה איז קריאת שמע שעל המטה, דער בערעכענען זיך וואָס איז די כוונה עליונה אין דעם וואָס ער איז בעשאַפען געוואָרען.

און ווען דער מענש בערעכענט זיך אין דעם סדר ווי אזוי ער בעדארף זיך פירען און ווי אזוי ער פירט זיך און אין וואָס איז בא אים אוועק דער טאָג, אז שוין באלד ביים אויפכאפען זיך זיינען אים שוין באפאלען די דאגות היום, הגם ער האָט געזאָגט מודה אני האָט ער אָבער ניט געהערט דעם טייטש פון די ווערטער און על פי שכלו איז בא אים אויסגעקומען אז צוליב פרנסה און מסחר מוז ער וואָס פריער אוועק אין גאַס צו זען זיך מיט פארשידענע מענשען, און לרגלי המסחר האָט ער געטאָן כדרך התגרים, דעם האָט ער געזאָגט אזוי און דעם צווייטען האָט ער געזאָגט אַנדערש, הגם ער האָט זיך געהיט פון זאָגען א שקר גמור אָבער דאָך האָט ער זיך ניט אפגעהיט, אויך איז ער געווען מוכרח צו הערען דברים בטלים אין וועלכע עס איז געווען א תערובות פון אבק לשון הרע און צוליב דעם האָט ער ניט געקענט משתתף זיין זיך צום קביעות השיעור וואָס מען לערענט נאָכ׳ן דאווענען, און זיין דאווענען איז געווען פול מיט מחשבות זרות פון וועלכע ער האָט ניט געקענט פטור ווערען און ביגיעה עצומה האָט ער געקענט הערען פירוש המלות, און דאָס אויך אָן קיין שום חיות, ווייל די מחשבות זרות האָבען אים כסדר מבלבל געווען, און ער בערעכענט זיך גוט אין די אלע ענינים פון טאָג ווי ער איז נכשל געוואָרען כמה פעמים אין שקר רכילות ולשון הרע און די ריבוי דברים בטלים וועלכע ער האָט גערעט, וואָס אויף דעם קומט דער עונש פון כף הקלע ווי עס שטייט אין ספרים אז נאָך אריכות ימים פון א מענשען זיינען פאראן צוויי עונשים נאָך איידער דער עונש פון גיהנם. איין עונש איז חיבוט הקבר און דער צווייטער איז כף הקלע וואָס מען ווארפט דעם נפש מסוף העולם ועד סופו, ווי למשל אין גשמיות א בגד וועלכער איז פול מיט פלעקען און שטויב בעדארף מען אים אויס־וואשען אָדער מיט קאלטע אָדער מיט הייסע וואסער אויף ארויסצונעמען די פלעקען, נאָר פריער מוז מען אים אויסטרייסלען און אויסקלאפען דעם שטויב און דערנאָך וואשט מען אים. אָט אזוי איז אין נפש אז איידער מען גייט אין גיהנם — של אש אָדער של שלג — טרייסעלט מען דעם נפש אויס אין כף הקלע אויף ארויסצוטרייסלען די אותיות פון דברים

בטלים וועלכע דער מענש האָט גערעט. און ווען דער מענש בערעכענט זיך אין דעם אלץ וואָס מיט אים טוט זיך אַז ער איז אזוי דערווייטערט פון דער כוונה העליונה וואָס צוליב דעם האָט השי״ת זיין נשמה געשיקט אויף דער וועלט, ווערט ער דאן זייער ערוועקט מיט אַ שטאַרקער התעוררות און וויינט פון טיפען האַרצען אויף זיינע שטאַרקע גראָבקייט וואָס ער ציט זיך צו ענינים גשמים מיט אזא שטאַרקע איבערגעגעבענ־קייט און זיין האַרץ קרענקט אויף דעם וואָס ער איז ניט קיין כלי צו רוחניות, דאָס הייסט צו א השגה אלקית, און אָט פון דער התעוררות ווערט בא אים א הסכם חזק אז פון איצט אָן זאָל ער זיך מתנהג זיין נאָר ווי די הנהגה וואָס ע״פ תורה, און דאָס איז די עבודה פון ק״ש שעל המטה צו מאַכען א חשבון צדק אין זיין מצב הרוחני וואָס דאָס איז א הכנה צו דער עבודה פון תפלה, וואָס פון דעם ווערט די הכנעה ושפלות אין דעם כובד ראש וואָס קודם התפלה.

קיצור. די עבודה פון ק״ש שעל המטה איז דאָס וואָס דער מענש בארע־כענט זיך אין זיין סדר החיים אז דער עיקר איז בא אים די גשמיות, טרדת הפרנסה דער רבוי דברים בטלים וואָס ער רעט און הערט, שקר רכילות און לשון הרע, דאווענט ניט בצבור, זיינע תפלות זיינען פול מיט מחשבות זרות וואָס דערפאר וועט ער באַשטראָפט ווערען מיט חיבוט הקבר און כף הקלע.

נאָכ׳ן חשבון צדק וואָס דער מענש מאכט בא זיך אין קריאת שמע שעל המטה און זאָגט די וידוים פון על חטא און דעם וידוי וואָס מען האָט פוגם געווען, אָנגערירט אין די אותיות פון די הייליגע שמות הוי׳ אד׳, זאָגט מען בידך אפקיד רוחי פדית אותי הוי׳ אל אמת. די דריי ווערטער בידך אפקיד רוחי איז ר״ת באר. באר איז א ברונים, עס איז דאָ בור — א גרוב — און באר — א ברונים — וואָס ביידע — בור און באר — זיינען פלעצער אויף וואַסער, נאָר דער אונטערשייד צווישען זיי איז, אז בור איז א גרוב וואו מען זאַמעלט וואסער, און באר איז א גרוב וואו די וואסער קומט פון קוואלען וועלכע זיינען דאָ אין דער ערד. דאָס הייסט אז הגם בור און באר קומען ביידע דורך דער ארבעט פון דעם מענשען, דאָך שיידען זיי זיך אונטער, אז בור איז מער ניט ווי אָנגע־זאַמעלטע וואסער און באר איז א קוואל וואסער, נאָר דער מענש מוז אראָפּנעמען די ערד אָדער אנדערע זאכען וועלכע פאַרדעקען אויף די קוואל שליסלען און דאן קוועלט די וואסער פון זיך אליין. און דערום זאָגט מען אין קריאת שמע שעל המטה דעם פסוק בידך אפקיד רוחי וואָס דאָס איז ר״ת באר, אז די נשמה איז באנאכט בשעת׳ן שלאָף אין דער מדריגה פון באר, ווי די רז״ל זאָגען אז בשעת דער מענש שלאָפט גייט די נשמה ארויף למעלה אויף אָננעמען זיך לעבען, איז ווען דער מענש האָט דעם טאָג געדאווענט באריכות, געלערענט און עוסק געווען זיך אין קיום המצות און מדות טובות ווי עס בעדארף צו זיין, דאן נעמט

מען אריין די נשמה אין איינעם פון די ישיבות, אין די היכלות של מעלה, און מען לערענט מיט איר תורה און מעט גיט איר מער פארשטענדעניש און חיות אין עבודת הוי׳. אָבער ווען אין דעם טאָג האָט זיך דער טענש ניט עוסק געווען אין עבודת הוי׳ נאָר געווען פארנומען מיט מסחר משא ומתן און האָט זיך ניט אָפּגעהיט פון דבורים אסורים רכילות ולשון הרע און בפרט דברים בטלים וקנאה, דאן איז בשעת׳ן שלאָף ווען די נשמה קומט למעלה גיט מען איר איבער אין רשות פון די מלאכים וועלכע ווערען בעשאפען פון די דבורים אסורים, רכילות לשון הרע קנאה און דברים בטלים, און די מלאכים פירען אום די נשמה און בעווייזען איר אויסגעטראַכטע זאכען וואָס איז א גרויסער צער פאר דער נשמה, וואָרום ווען די נשמה איז למעלה און זעט ווי אנדערע נשמות פירט מען לערנען אין די ישיבות אין די היכלות און איר גיט מען איבער צו מלאכים וועלכע זיינען בעשאפען געוואָרן פון דבורים אסורים זיי זאָלען זי ארומפירען אין תהו ובהו, איז א חוץ דעם גרויסען צער פון דער נשמה איז דאָס פאַר איר א גרויסע חרפה ובושה. און דערום זאָגט מען בידך אפקיד רוחי ר״ת באר, דאָס מיינט מען די נשמות וועלכע זיינען זיך עוסק אין עבודת הוי׳ בייטאג און ביינאכט זיינען זיי במדריגת באר, אָבער די וועלכע זיינען ניט עוסק אין עבודת הוי׳ איז ווען זיי טוען תשובה אין ק״ש שעל המטה איז דאן פדית אותי, דורך תשובה לייזט השי״ת אוים די נשמה פון די מלאכים רעים און זי איז זוכה צו לערנען תורה אין איינע פון די ישיבות, וואָס דורך דער עבודה אין ק״ש שעל המטה וואָס דאָס איז אן עבודה אין גוף ונפש איז פון דעם ווערט די הכנעה ושפלות אין דעם כובד ראש וואָס קודם התפלה.

קיצור. דער חשבון הנפש פון ק״ש שעל המטה מאכט א גרויסע התעוררות אין דעם מענשען, אז ער זאָגט דעם על חטא מיט אַ גרויסע ערוועקונג פון טיפען האַרצען. בשעת דער מענש שלאָפט גייט די נשמה ארויף למעלה אָנצונעמען פרישע נשמה כחות, דאן איז לויט ווי דער מענש פירט זיך באטאָג אָט אזוי פירט מען די נשמה למעלה בא דער נאכט, אָדער אין עולם התהו אָדער אין די היכלות פון מתיבתא דרקיע.

דברי כ"ק אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

— לתלמידי הת"ת —

איהר, קינדער, וואָס לערנען אין די תורה טרייע כשר'ע תלמוד תורה'ס וועלכע ווערען אָנגעפיהרט פון גוטע און פרומע מורים און מורות — באדארפט וויסען אייער פארנעהם בא אייערע עלטערען, בא אייערע פאַמיליעס אוןביים אידישען פאָלק.

איהר, קינדער, זייט די אויסגעוועהלטע פון ג־ט ב"ה צו זיין די ערבים (גאַראַנטען) אויף דעם הייליגען אָפּמאַך וואָס ג־ט ב"ה האָט מיט אונזערע עלטערען און מיט אונז אלעמען געמאַכט פאר מתן תורה.

בעפאָר ג־ט ב"ה האָט געגעבען די אידען זיין הייליגע תורה האָט ער געפאָדערט[36] בא די אידען זיי זאָלען געבען ערבים, וועלכע זאָלען גאראנטירען אז אידען וועלען לערנען די תורה און אויספאָלגען וואָס די תורה הייסט טאָן און ניט טאָן.

די אידען האָבען פאָרגעלייגט פארשידענע ערבים, אָבער ג־ט ב"ה האָט זיי ניט אָנגענומען. ענדליך האָבען די אידען פאָרגעלייגט אז די קליינע קינדער זאָלען זיין די ערבים און האָבען געזאָגט צו ג־ט ב"ה אונזערע קליינע קינדער וועלען זיין אונזערע ערבים וואָס וועלען גאַראַנטירען אז מען וועט לערנען די תורה און אויספאָלגען אלעס וואָס די תורה הייסט יע טאָן און ניט טאָן.

איהר, קינדער, באַדאַרפט זיין זעהר שטאָלץ מיט דעם גרויסען צוטרוי וואָס ג־ט ב"ה האָט אייך צוגעטיילט, באדארפט פלייסיג לערנען און גוט אויפפיהרען זיך, הערען און אויספאָלגען אלעס וואָס אייערע מורים און מורות זאָגען אייך, האָבען דעם גרעסטען רעספּעקט פאר פרומע לייט און בני תורה און אָפּגעבען כבוד אייערע עלטערען.

ג־ט ב"ה זאָל אייך שטאַרקען די הערצער אויף צו וועלען און קענען לערנען. איהר זאָלט אָפּהיטען און מקיים זיין די מצות מעשיות, אייערע עלטערען זאָלען אייך דערציהען לתורה חופה ומעשים טובים.

דברי כ"ק אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

— אל המורים והמורות —

איהר, מורים ומורות, באַדאַרפט אלעמאָל גערדיינקען וואָסערע אוצרות מען האָט איבערגעגעבען אויף אייערע הענט. אלע מאַטעריעלע אוצרות, גאָלד עדעלשטיינער און די שעהנסטע קונסט ווערק, זיינען גאָרנישט — לגבי די אומשאַצבארע ג־ט'ס ב"ה מתנה אוצרות וואָס די עלטערען פון די קינדער האָבען איבערגעגעבען אויף אייערע הענט. יעדער קינד אָן אונטערשייד פון געשלעכט און שטאַם איז דער גרעסטער אוצר ניט נאָר בא זיינע עלטערען און פאַמיליע, נאָר אויך בא דעם כלל ישראל.

---

36) תנחומא ויגש, שה"ש רבה עה"פ משכני אחריך.

ג־ט ב״ה דריקט זיך אויס אין זיין הייליגער נבואה צו ישעי׳ הנביא[37]) באצייכענענדיג דעם עם ה׳, די אידען, מיט׳ן נאָמען כרם — פרוכט גאָרטען.

אידען זיינען כרם ה׳, ג־ט׳ס ב״ה פרוכט גאָרטען. ווי וואונדערליך שעהן דער נאָמען געטליכער פרוכט גאָרטען קלינגט, און ווי איינדרוקס־פול דער נאָמען געטליכער פרוכט גאָרטען פּאַסט צו דעם עם ישראל. עס איז אזא זעלטען צוגעפּאַסטער פאר דעם עם ישראל נאָמען, וואָס נאָר השי״ת קען אזא נאָמען געבען.

א פרוכט גאָרטען האָט פארשידענארטיגע פרוכט וועלכע זיינען אָפּגעטיילט איינע פון די צווייטע מיט זייער הויך, צווייגען, בלעטער און פּירות, די פּירות זיינען פארשידענארטיג אין זייער אויסזעהן, ריח און טעם און אויך אפילו מיט זייער שאָלעכץ.

די וואָס האָבען א ידיעה אין חכמת הצמחים — באָטאַניק — ווייסען וויפיל יגיעה מען באדארף האָבען צו פארפלאנצען א פרוכט גאָרטען און וויפיל אויפמערקזאַמקייט מען באַדאַרף לייגען אויף יעדער קליין בוימעלע זי זאָל זיך צונעהמען און זאָל וואקסען גלייך, אויף אָנ־טרינקען אין צייט און באַשיצען פון פארשידענע ווערים און שלעכטע ווינטען.

יאָהרען לאַנג ארבעט שווער דער גערטנער ביז ער דערלעבט אז די קליין בוימעלע וואַקסט אויס אַ שטאַרקע און געזונטע בוים, וואָס גיט די ריכטיגע גוטע פרוכט לויט איהר באַרוף. אָבער דאן, ווען די בוים גיט איהר פרוכט באַקומט דער גערטנער זיין באַפרידיגונג, וויסענ־דיג אז זיין יאָהרענלאַנגע שווערע ארבעט איז געקרוינט מיט א אריכות ימים׳דיגע גוטע פרוכט געבונג.

אידען זיינען דער געטליכער פרוכט גאָרטען און איהר, מורים ומורות, זייט די גערטנער. איהר באַדאַרפט אויסרייניגען די גערטנער פון די אפּיקורסישע שטיינער און שמוץ. איהר באדארפט שווער אר־בעטען אויף צו פלאַנצען די קליינע פרוכט בוימעלעך אין דעם געטליכען פרוכט גאָרטען. איהר דארפט אָנווענדען אלע אייערע קענטעניסען, פאַרשטאַנד און קראַפט אויף די פלאַנצונגען, אַז זיי זאָלען זיך גוט צו־נעהמען, איהר באַדאַרפט די קליינע שוואכע בוימעלעך גוט איינבינדען, אז די שלעכטע ווינטען זאָלען זיי ניט אויסקרימען. איהר מוזט געבען אייער גרעסטע אויפמערקזמקייט אויף צו באַשיצען זיי פון די אפּי־קורסישע ווערים און פון די שמד מזיקים.

אייער, מורים ומורות, גערטנערישע ארבעט פאָדערט פאַרשטאַנד און קראַפט מיט אַ געוויסער מסירת נפש איבערגעבונג. אָבער דערפאר וועט איהר האָבען אייער מאָראלישע גייסטיגע באַפרידיגונג, ווען איהר וועט בעזה״י זעהען, אז אייערע קליינע פלאַנצונגען וועלען ווערען גרויסע געזונטע גוט פארצווייגטע בוימער, וועלכע גיבען די בעסטע באַ׳טעמ׳טע פרוכט און באַשיינען דעם געטליכען פרוכט־גאָרטען.

---

37) ישעי׳ ה [בתחילתו].

מיט דעם גורל פון די אידישע שול־קינדער איז אויך פאַרזיגעלט דער גורל פון זייערע עלטערען און דער גורל פון כלל ישראל — און דאָס אַלץ איז אין די הענט פון די מורים ומורות.

איהר, מורים ומורות, באַדאַרפט וויסען די גרויסע פאַראַנטוואָרט־ליכקייט וואָס איהר טראָגט פאר דעם גורל פון דעם כלל ישראל.

דער רעליגיעזער מאָראליש גייסטיגער לעבען און טויט פון דעם כלל ישראל איז בא אייך אין האנט. ווען מורים און מורות פיהרען א כשר'ן חינוך דאן זיינען די תלמוד תורה'ס וואו מען לערענט און מען דערציהט די קינדער בדרך התורה והמצוה הייליג און טייער. ווען מורים ומורות זיינען מחללי שבת און פיהרען אַ טריפה'ן חינוך דאן זיינען די תלמוד תורה'ס שמד הייזער, און די אָנפיהרער א כתם טמא אויף דעם אידישען פאָלק.

די פיהרער מורים ומורות פון דעם חינוך הכשר זיינען דער שטאָלץ פון דעם עם ישראל.

ברוכים תהיו.

דברי כ"ק אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

— להנהלת ביהכ"נ ות"ת —

(די קאָמיטע פון קאָנגרעגיישאָן א. ל. האָבען געבראַכט זייער ביישטייערונג פאר דעם קאַמפּעין. דער פּרעזידענט פון שוהל מר. ב. שי' און די חברי הקאָ־מיטע פרעגען כ"ק אדמו"ר שליט"א צי ער איז צופרידען פון זייער — לפי ערכם — פיינע באשטייערונג פאר דעם קאמפעין. כ"ק אדמו"ר שליט"א האָט געענטפערט:)

איך וואָלט וועלען בעסער זיין צופרידען פון אייער מצב הרוחני ווי פון די גשמיות. דאָס — געלט פאר די ישיבות — **דאַרף** מען און רוחניות **מוז** מען.

עס איז א גרויסער אונטערשייד פון **דאַרפען** ביז **מוזען**.

גשמיות דארף מען, רוחניות מוז מען.

איך האָב געהערט אז אין אייער תלמוד תורה לערענט מען קיצור חומש. איך פרעג אייך: אייך האָט מען אויך אזוי געלערענט?

ווי דערלויבען זיך אידען צו האַלטען אין האַנט א חומש, וואָס די אפיקורסים האָבען איהם געפּאלמעסט, און פון דעם חומש לערענט איהר אייערע קינדער.

מיינט ניט אז די אפיקורסים האָבען מעהר ניט ווי דעם חומש פאַרקירצט. מיט דעם פאַרקירצען זיי אידישע קינדערשע יאָהרען און געבען זיי איבער צו די מיסיאָנערען.

אַלע אידען באַדאַרפען וויסען אז די תלמוד תורה'ס וואו מען לערענט קיצור חומש און די איבעריגע אפיקורסישע ספרי טומאה און די פרינציפּאלען מורים און מורות זיינען מחללי שבת און אוכלי טריפות, זיינען יענע תלמוד תורה'ס שמד הייזער, וואו מען ברייננגט אידישע

קינדער צו שמד. און די עלטערען פון די קינדער איז — נאָך הונדערט און צוואַנציג יאָהר — וועלען זיי ליגען אָן א קדיש און אָן א יזכור.

(די קאָמיטע האָט זיך פארענטפערט אז זיי האָבען דאָס ניט געוואוסט, דעם פּראָגראַם מאַכט דער ועד החינוך און דער ועד החינוך זאָגט אז דעם ערשטען יאָהר באַדאַרף מען לערנען דעם קיצור חומש מיט די קינדער, פאר זיי איז אזוי בעסער אָנפאנגען מיט קיצור חומש).

דער ועד החינוך וואָס נעהמט אריין אין זיין פּראָגראַם קיצור חומש און אַנדערע אפיקורסישע ספרי טומאה — איז מעביר אידישע קינדער על דת ישראל. מען מוז זיי באַזייטיגען אָן קיינע פּשרות. אזעלכע אומפּאַראַנטוואָרטליכע מענשען טאָרען ניט האָבען און האָבען ניט קיין צוטרוי אויף אידישע דערציהונג. אזא ועד החינוך איז טריף.

איהר, גבאים און פיהרער, פון דער תלמוד תורה דארפט תשובה טאָן. אומוויסענדערהייט האָט איהר פאראומגליקט אידישע נשמות און פאראומרייניגט מיט מינות. זייט מטהר אייער ביז איצטער טריפה תלמוד תורה. ראמט אויס און וואַרפט ארויס דעם אפיקורסישען שמוץ. טרייסעלט זיך אָפּ פון דעם אומפּאַראַנטוואָרטליכען ועד החינוך, און גיט איבער די תלמוד תורה אין זיכערע יראת שמים הענט, וועט אייך השי"ת פארגעבען אייער גרויסע שוגג עבירה און איהר וועט זיין באַגליקט מיט גוטע תלמידים.

ברוכים תהיו.

קטע משיחת כ"ק אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

— ש"ק פ' בשלח יג שבט, ה'תש"ב, שיקאגא —

דער מהר"ל מפּראג איז געווען דער גרויסער עילוי פון זיין צייט, א גאון הגאונים אין נגלה נסתר און חקירה, א בעל חוש אין נגינה, א בעל כשרון אין אלע חכמות, א בעל מדות טובות און ועל כולם א מחנך און מדריך נפלא, וואָס האָט געהייליגט און איינגעקריצט בא דעם כלל ישראל מנהגי ישראל.

דער עלטער זיידע, דער רבי דער צמח צדק, דערצעהלט, אז זייענדיג נאָך א קליין קינד האָט ער געהערט פון זיין זיידען — אדמו"ר הזקן — אז ווען ער איז געווען א קליין קינד האָט איהם זיין עלטער זיידע, הגאון ר' משה פויזנער, דערצעהלט אז זיין פאָטערס עלטער זיידע, דער מהר"ל מפּראג[38]) האָט קובע געווען א מנהג אז די וואָך פּרשת בשלח פלעגט ער הייסען אלע מלמדי דרדקי און אלע עלטערן וואָס האָבען קליינע קינדער פאַרזאַמלען די קינדער שבת שירה אויפ'ן שוהל־הויף.

היינט — פלעגט דער מהר"ל זאָגען — איז שבת שירה און פלעגט הייסען די מלמדים דערצעהלען די קינדער דעם ספּור פון קריעת ים סוף, ווי די פייגעלעך האָבען געזונגען און געטאַנצט בשעת משה און אלע אידען, מענער און פרויען, האָבען געזונגען די שירה אז ישיר און די קליינע קינדערלעך האָבען געריסען פּירות פון די ים בוימער און געשפּייזט די זינגענדיגע און טאַנצענדיגע פויגעלעך.

דער מהר"ל פלעגט הייסען געבען

38) ראה „היום יום" — שלשלת היחס [בתחילתו].

די קליינע קינדער קאַשע, זיי זאָלען ווארפען פאר די הינער[39]) און פייגע־לעך, א זכרון צו די ים פירות וואָס די קליינע קינדערלעך האָבען געשפייזט די פייגעלעך. נאָכדעם פלעגט דער מהר"ל בענשען אלע קינדערלעך, אויך די עלטערען אז זיי זאָלען דערציהען זייערע קינדער לתורה חופה ומעשים טובים.

דער רמ"א — דערצעהלט דער על־טער זיידע דער רבי צמח צדק — האָט געקושט דעם מהרל'ס פינגער, וואָס האָבען נאָך אין דער יוגענט געשריבען די הייליגע ספרים, וועלכע האָבען דערוועקט טויזענטער צו תשובה און געוויזען א דרך אין לימוד התורה ביראת שמים און עבודת השי"ת. דער מהרש"ל האָט געזאָגט אויף דעם מהר"ל ווען ער איז נאָך געווען א יונגערמאַן, אז עולם ומלואה פארמאָגט ניט זיינע גאונות.

דער ענין החינוך והדרכה — זאָגט דער עלטער זיידע דער צמח צדק — און די מנהגי ישראל וואָס דער מהר"ל האָט געהייליגט און חוקק געווען בא דעם כלל ישראל, איז נאָך העכער ווי די אלע ספרים וואָס ער האָט געשרי־בען.

די מעלה פון די מנהגים וואָס דער מהר"ל האָט געלאָזען אידען, אויף די ספרים וואָס ער האָט געלאָזען, איז ווי די מעלה פון אותיות החקיקה אויף אותיות הכתיבה. אותיות הכתיבה קען נמחק ווערען במשך הזמן אָבער אותיות החקיקה זיינען קיימים.

* * *

איצטער דאַרף מען פארשטעהן ווי איז דער ענין פון שבת שירה ע"פ חסידות.

תורה און מצוות זיינען נצחיים אָן קיין שינוי זמן ומקום.

היינט איז שבת שירה.

שבת שירה זינגען אידישע נשמות מיט משה רבינו די שירה פון אז ישיר, ווי מיר אלע האָבען די שירה געזונגען נאָך קריעת ים סוף דעם ערשטען מאָל, ווען השי"ת האָט אונז ארויסגענומען פון גלות מצרים.

עס שטעהט המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, ווייסען אלע אי־דען דעם פירוש המלות: דער בורא ב"ה באנייט מיט זיין גוטסקייט יעדען טאָג דעם לעבען פון אלע וועלטען און באַשעפענישען, אז תמיד — אלע מאָל איז דאָס ווי אין — מעשה בראשית. אָט אזוי ווי אין מעשה בראשית עשה את שאינו ישנו[40]), דער בורא ב"ה האָט באַשאַפען די וועלט און אלע באַ־שעפענישען מאין ליש, אזוי איז אויך תמיד — אלע מאָל — איז ווי אין ימי בראשית, אין יעדען טאָג איז פאַראַן א הארה פון דעם גילוי וואָס איז גע־ווען אין דעם טאָג אין די ימי בראשית.

עס שטעהט בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. זאָגט דער מדרש[41]) בזכות התורה שנקראת ראשית נברא העולם, בזכות ישראל שנקראים ראשית נברא העולם, און דאָס איז בראשית ב' ראשית. דערפאר זיינען די חמשה חומשי תורה איינגעטיילט אין די וואָ־כען פון יאָהר. יעדע וואָך האָט איהר סדרה, וואָס דאָס וואָס עס שטעהט אין דער סדרה איז מאיר א גילוי הארה אין דער וואָך.

איייניגע מאָל, אין פארשידענע ציי־טען, איז בא מיר פארצייכענט, וואָס הוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק האָט מיר גע־

---

39) ראה שו"ע או"ח סי' שכ"ד ס"י וי"א וסי' שמ"ג ובנ"כ.

40) ס' יצירה פ"ב מ"ו.

41) הובא בפירש"י (בראשית א, א) וראה ב"ר פ"א וויק"ר פל"ו.

זאָגט: היינטיגע וואָך איז א פרעהלי־כע וואָך, היינטיגע וואָך איז א בייזע וואָך, היינטיגע וואָך קומט אונז א מזל טוב פאר יציאת מצרים, פאר קריעת ים סוף, פאר מתן תורה, פאר דעם ציווי פון ועשו לי מקדש, פאר הקמת המשכן כו' וכו'[42].

די סדרה פון דער וואָך איז דער גילוי פון דער וואָך און דער גילוי ווערט דערהערט אין אלע מדריגות וואָס אין נשמה.

אין איינע פון מיינע רשימות[43] איז פאראן א פארצייכענונג פון א שיחה קדושה, וואָס איך האָב געהערט מהוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק:

אז א איד איז עולה לתורה איז דאָס א עלי' אין אלע חלקי הנשמה: דער נפש איז עולה לתורה אין עולם עשי' הרוחנית, דער רוח איז עולה לתורה אין עולם היצירה, די נשמה איז עולה לתורה אין עולם הבריאה, מקיף דחי' איז עולה לתורה אין עולם האצילות און מקיף דיחידה איז עולה לתורה אין מלכות דא"ס וואָס למעלה מאצילות.

און דאָס איז בראשית ברא אלקים, ברא איז דער טייטש גילוי[44], אלקים איז בגימטריא הטבע, די ב' ראשית פון תורה און ישראל זיינען מגלה די טבע, וואָס דער בורא ב"ה האָט טובע געווען אין שמים וארץ. און דאָס איז דער ענין פנימי, וואָס חמשה חומשי תורה זיינען איינגעטיילט געוואָרען אין די וואָכען פון יאָהר, אז די סדרה פון דער וואָך איז מחי' די וועלט מיט איהרע באַשעפענישען און איז מאיר בגילוי אין די ה' מדריגות נפש רוח נשמה חי' יחידה.

42) ראה לעיל ע' 8.

43) ראה שיחת יט כסלו תרצג את יז [לקו"ד כרך א' ע' כה ואילך].

44) ראה קונטרס חי אלול ה'תשג ע' 7 [סה"מ תרנ"ב-ג ע' רסט ואילך].

חסידות דערקלעהרט דייטלין קלאָהר דעם ענין פון לית אתר פנוי מיני'[45], ניט נאָר אז השי"ת איז אומעטום נאָר אז אלץ איז אלקות – געטליכקייט — און אלקות איז אלץ, און גיט דעם ענין צו פארשטעהן מיט דעם, אז עס איז פאראן רוחניות'דיגע געטליכקייט און טבעיותדיגע געטליכקייט.

עס איז שוין מעהרערע מאָל[46] אין פארשידענע צייטען דערקלעהרט גע־וואָרען, אז דאָס וואָס מענשען רופען טבע — נאַטור — איז באמת געטליכ־קייט, נאָר דאָס איז דער אלקות וואָס מוט זיך אָן און פארקליידט זיך אין פאַרשידענארטיגע קליידער און די קליידער ווערען גערופען מיט'ן נאָמען טבע.

דער טייטש פון דעם וואָרט טבע איז פאַרטרונקען אָדער דערטרונקען, ווי עס שטעהט טבעו בים סוף. די זאך וואָס איז פארטרונקען אין וואסער איז דאָך מעהר ניט, וואָס די וואסער פארדעקט אויף דער זאך, ד. ה. די זאך איז פאראן אין איהר מציאות ווי זי איז, נאָר די וואסער נעהמט די זאך ארום און פאַר־דעקט, אַז מען זעהט דאָס ניט, און דאָס איז טבע אז די געטליכקייט איז פאַר־זונקען אין די לבושי הטבע, וואָס זיי פארדעקען אויף די געטליכקייט.

חסידות, וואָס ענינה איז מגלה צו זיין די נשמה פון יעדער זאך, איז אויך מגלה די נשמה פון טבע, און גיט צו דערקלעהרען, אַז עס איז פאראן טבעיותדיגע געטליכקייט און רוחניות־דיגע געטליכקייט, און קומט צו דעם טיפזיניגען השכלה־באַשלוס, אַז די טבעיותדיגע געטליכקייט איז העכער — אויב מען קען זיך אזוי אויסדרי־

45) תיקוני זהר תי' נז.

46) לדוגמא ראה המאמר בסוכות תשבו תרפט [סה"מ תרפ"ט ע' 35 ואילך].

קען — אין מדריגה ווי די רוחניותדיגע געטליכקייט.

* * *

דער רבי אין תניא פרק י"ט וואו ער רעדט וועגען דעם ענין פון נר ה' נשמת אדם, אז אזוי ווי דער אור הנר ציהט זיך צום שרש, הגם ער וועט פאַרלאָשען ווערען און וועט ניט לייכ־טען, און קומענדיג אין שרש וועט דער אור הנר אינגאַנצען בטל ווערען, דאָך אזוי וויל דער אור הנר מצד זיין טבע, וואָס אזוי איז אויך אין טבע הנפש — זאָגט דער רבי אויף דעם טבע פון אור הנר וואָס ציהט זיך צום שרש ביסוד האש הכללי שתחת גלגל הירח, אז דער נאָמען טבע איז איין אַנטליענער נאָמען פאר יעדער זאך וואָס האָט ניט קיין דערקלעהרונג פאַרוואָס עס איז אזוי.

דאָס מיינט צו זאָגען, אַז מיר ווייסען אז אזוי איז די טבע פון אור הנר, און אויך אנדערע טבעיים, אָבער פאר־וואָס איז אזוי ווייסען מיר ניט. וואָס, באמת, דער גאנצער ענין פון חכמת הטבע פון דומם צומח חי מדבר אין מעהר ניט די ידיעה אין דעם אז אזוי איז דאָס, דאָס הייסט די ידיעה אין דער הרכבה והפרדה, און אין די פאַרשי־דענארטיגע סגולות וואָס דער בורא ב"ה האָט טובע געווען אין דומם צומח חי ומדבר, אָבער דער פאַרוואָס פון די טבעיים ווייס חכמת הטבע ניט.

דער רבי זאָגט, אַז דער טבע הנפש איז אויך ווי די טבע פון אור הנר, אַז דאָס איז ניט צו דערקלעהרען מיט אַ פאַרשטענדליכער דערקלעהרונג, נאָר דאָס איז העכער פון פאַרשטאַנד און דערקלעהרונג, ווייל די טבע קומט פון חכמה שבנפש, וואָס חכמה שבנפש אין די כלי צו אור א"ס.

מיט די עטליכע ווערטער אז די טבע קומט פון חכמה שבנפש — באלייכט דער רבי דעם גאַנצען ענין פון טבע און שטעלט אוועק טבע אויף איהר ריכ־טיגען פלאַץ.

עס איז פאראן א אויסשפראך[47]: דברה תורה כלשון בני אדם. אָט דאָס וואָס חנה זאָגט פאר השי"ת אין איהר תפלה אם ראה תראה איז דאָס איינער פון די אויסדריקען וואָס תורה רעדט כלשון בני אדם. און עס איז פאראן א אויסשפראך[48]: לשכך את האזן מה שהיא יכולה לשמוע — תורה רעדט אין אזעלכע אויסדריקען, אַז דער מענשלי־כער אויער זאָל קענען פארנעמען. עס איז דאָך אזן מלין תבחן[49]), הערען מיינט פארשטעהן, ווי עס שטעהט[50]) דבר כי שומע עבדך, איז לשכן האזן מה שהיא יכולה לשמוע — ריידען אַזעלכע אויסדריקען אז דער הערער זאָל דאָס קענען באגרייפען.

אָט די צוויי אויסשפראכען זיינען זעהר פארשידענארטיג. דער מאמר דברה תורה כלשון בני אדם מיינט צו זאָגען, אז תורה, הגם זי איז דאָך חכמתו ית', דאָך דריקט זיך תורה אויס מיט אזעלכע אויסשפראכען וועלכע זיינען נאָהענט צו מענשליכע אויס־שפראכען, ד. ה. אז חכמתו ית' וואָס אין תורה קומט אויך אין לשון בני אדם, אָבער אין דעם עצם ענין איז ניט פאראן קיין אונטערשייד ווי לשון תורה עצמה און וואָס דברה תורה כלשון בני אדם. און דער מאמר לשכך את האזן מה שהיא יכולה לשמוע הייסט, אז עס איז א שינוי אין דעם עצם ענין, ד. ה. מען רעדט נאָר אין דעם וואָס דער אזן התלמיד קען בא־גרייפען, דערום איז גירסת רש"י ניט

---

47) ברכות לא, ב.

48) מכילתא יתרו פ"ד (יט, יח).

49) איוב יב, יא.

50) ש"א ג, יוד.

לשכך האזן נאָר לשבר, כדי להסביר אל אזן האדם.

איז אָט די צוויי אויסשפראכען מיט זייער פארשידענארטיגקייט גיבען אונז די מעגליכקייט צו פארטיפען זיך אין די העכסטע רוחניות'דיגע באגריפען אויף צו קענען זיי אָפּ'משל'ען אין דעם מענשליכען קערפערליכען טבעיות'די־גען פאַרשטאַנד.

* * *

דער ניט גאָר שטאָק-בלינדער, ר"ל, אין פנימיות התורה, וועלכער לערענט די מכילתא פרשה ד' אין יתרו אויף דעם פסוק והר סיני עשן כולו, קען זעהן ניט נאָר די נשמה פון גליא שבתורה, נאָר ער קען האָבען אַ באַגריף אין פנימי' התורה וואָס איז די נשמה פון גליא שבתורה.

די מכילתא זאָגט, הרי אנו מכנין אותו מבריותיו לשכך האזן. אין די עטליכע ווערטער ליגט דער יסוד מוסד פון ביאורים והסברים פון חסידות חב"ד אין דעם ענין פון וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלקים וגו', אז אין הוי' אלקים דאַרף זיין ידיעה און השגה שכלית, ווי דער רמב"ם זאָגט[51]) לידע שיש שם מצוי ראשון והוא ממציא כל נמצא, און זאָגט ניט להאמין שיש שם מצוי ראשון. דער רמב"ם זאָגט אז די ידיעה איז דער יסוד היסודות ועמוד החכמות.

דרך אגב איז דער רמב"ם מרמז אז דער שם הוי' איז דער יסוד היסודות ועמוד החכמות.

און די מכילתא ווייזט אונז דעם וועג ווי אזוי מען קען קומען צו דער ידיעה.

די מכילתא איז מאמת די שיטת החסידות אין דעם ענין פון כי אל דעות הוי' ולו נתכנו עלילות. דיעות — זאָגט דער תיקוני זהר[52]) תרין. עס זיינען פאראן צוויי דיעות: דעת עליון און דעת תחתון. דעת תחתון איז דעת הנבראים, וואָס זייער גאנצער דעת איז אָט דאָס וואָס זיי באַגרייפען מיט זייער מענשליכען קערפערליכען פאַרשטאַנד, און דעת עליון איז דער געטליכער רוחניות'דיגער פאַרשטאַנד.

חסידות דערקלעהרט אז דעת תחתון איז ניט בערך צו דעת עליון, און אין ווערטערליכע אויסדרוקען איז דעת תחתון און דעת עליון צוויי הפכים: דעת עליון איז אז די רוחניות'דיגע געטליכקייט איז יש האמיתי און די טבעיות'דיגע געטליכקייט, די געטליכ־קייט וואָס שאַפט די אלע קערפערליכע באַשעפענישען, איז אין. און דעת תחתון איז אז די טבעיות'דיגע געטליכ־קייט איז יש און דער כח אלקי וואָס שאַפט דעם יש איז אין, ווייל דאָס וואָס דער נברא באגרייפט ניט מיט זיין שכל איז דאָס אין, וואָס מיינט אומפאר־שטענדליך. און נאָך אלעם דעם איז דער פאַרשטאַנד פון דעת תחתון א גע־וויסע שכל דערהויבונגס טרעפ צו קע־נען דערנעהנטערען זיך צו דעם באַ־גריף פון דעת עליון.

די שיטה איז מאמת די מכילתא מיט די ווערטער הרי אנו מכנין מבריותיו לשכך האזן, דאָס מיינט צו זאָגען אז דער באגריף פון דעת תחתון איז להיפך פון דעם דעת עליון באגריף און דאָך איז דער דעת תחתון פארשטאַנד א געוויסע השכלה הקדמה צום דעת עליון באגריף.

די מכילתא עפענט אונז די השכלה אויגען אויף צו פאַרטיפען זיך אין דעם מיין פון דער גבורה וואָס השי"ת האָט טובע געווען אין דעם קערפער פון דעם לייב און אין דער שטאַרקער לעבהאַפט וואָס השי"ת האָט טובע געווען אין דעם

51) יד החזקה [הל' יסוה"ת] בתחילתו.

52) תי' סט בתחילתו.

וואסער, וואָס מיט דעם ווייזט אונז די מכילתא דעם דרך החסידות און דעם מבוא ההשגה, דעם צוטריט, ווי מען באדארף פארשטעהן געטליכקייט, אַז פון דעם משל פארשטאַנד באדארף מען זיך דערהויבען צום נמשל באגריף.

עס שטעהט ומבשרי אחזה אלקה, פון מיין קערפּער זע איך געטליכקייט. אז עס ווערט געשאַפען א קערפּער און ער לעבט און שאַפט, איז זיין גאַנצער קער־פּערליכער עקזיסטענץ באַווייזט צו דערקענען געטליכקייט.

חסידות דערקלעהרט דעם ומבשרי אחזה אלקה, אז דער מענש פון זיין אייגענעם קערפּערליכען לעבען און שאַפונג, וואָס עס קומט פון דעם נפש'ס באַלעבונג און קראַפט, פאַרשטעהט דער מענש דעם לעבען און שאַפונג פון דער גאַנצער בריאה, און חסידות שאַפט פארשטאנדיגע טיפזיניגע השכלה איבערלייגונגען אין דעם ואתה מחי' את כולם.

חסידות עפענט די שערי השכלה והשגה און פיהרט אריין דעם מענשען אין א וועלט וואָס איז כולו אור, אין דער נשמה וועלט. די וועלט, עולם הזה, איז דאָך עלמא דשקרא, וויל עס איז א פליישׁ ערדישע וועלט, א וועלט פון יש ומציאות, וואָס דער באנעהם פון יש אז ער אליין איז א מציאות איז א שקר גמור, דער אמת איז דער נפש וואָס איז מחי' דעם קערפּער, אָבער די נשמה וועלט איז דער עולם האמת וואו עס איז כולו אור.

אין דער אור האמת וועלט וואוהין השכלה און השגה פון תורת החסידות פיהרט אריין דעם מענשען, דאָרט באַ־קענט זיך דער מענש מיט די פנימיות און נשמה פון אלעס אין דער וועלט, אין דער אור האמת וועלט קומט די פנימיות און נשמה פון אלע באַשאַפע־נישען צו זייער ריכטיגען אויסדרוק דער דומם רעדט, דער צומח זינגט, דער חי זאָגט שירה און דער מדבר באַגרייפט דעם העכער פון קערפּערלי־כען פאַרשטאַנד.

און דאָס מיינט אז דער דעת תחתון, דער גריבלען זיך אין די השגות פון בריאה יש מאין און די פאַרשטאַנדען אין דעם ואתה מחי' את כולם אויף דעם יסוד פון דער השגה פון ומבשרי אחזה אלקה, איז א געוויסע פאַרשטאַנד דערנעהנטערונג צום דעת עליון באַ־גריף.

* * *

מיט דער קורצער הקדמה וועלען מיר פאַרשטעהן דעם רבינס באַלייכ־טונג אויף דעם אויסטייטש פון דעם וואָרט טבע, אַז הגם מיר ווייסען ניט פארוואָס עס איז אזוי, אָבער מיר ווייסען אז עס איז אזוי, איז הגם אין די טבעיות'דיגע געטליכע וועלטליכע זאַ־כען ווייסען מיר ניט ווער דערוועקט אין זיי די המשכה צו זייערע שרשים למעלה, אָבער אין טבע הנפש ווייסען מיר יאָ אז די דערוועקונג קומט פון חכמה שבנפש.

מיט דער אָנדייטונג שטעלט דער רבי אוועק דעם כללות ענין פון טבע אויף זיין ריכטיגען פּלאַץ, ספירת החכמה וואָס איז ראשית ההשתלשלות, ד. ה. אז לבושי הטבע הויבען זיך אָן פון ספירת החכמה און די ספירות וואָס זיינען נידעריגער פון ספירת החכמה. במילא איז מובן אז העכער פון ספירת החכמה איז למעלה מן הטבע.

דער תניא איז דער חומש פון תורת החסידות. אָט אזוי ווי אין תורה שבכתב זיינען די ווערטער מדוק בחסר ויתיר ודרשינן סמוכות, אט אזוי איז אין תניא וואָס עס איז דער חומש פון חסידות, יעדער וואָרט מדויק בחסר

ויתיר און מען מוז זיך טיף פארטראַכ־טען אין דעם געטליכען פאַרשטאַנד וואָס דער רבי איז אונז מגלה.

דער רבי זאָגט אז דער טבע הנפש איז חכמה שבנפש, און איז מבאר וואָס חכמה שבנפש איז, שבה אור אין סוף ב"ה. וואָס לכאורה איז דער ביאור אז חכמה שבנפש איז שבה אור א"ס ב"ה, ניט נוגע צום ענין וואָס ער — דער רבי — איז דאָ מבאר, אז טבע שבנפש איז ניט קיין טעם ודעת ושכל מושג ומובן, נאָר איז העכער מהדעת ושכל המושג והמובן, ווי רופט מען די הע־כערע מדרגה, די העכערע מדריגה איז חכמה שבנפש.

מיט די עטליכע ווערטער שבה אור א"ס ב"ה דערקלעהרט אונז דער רבי צעהן ענינים.

א) דעם מהות פון חכמה שבנפש — אז מהותה איז וואָס שבה אור אין א"ס ב"ה.

ב) ער איז אונז מרמז אז חכמה שבנפש איז עהנליך צו ספירת החכמה וואָס אין עולם האצילות, וואָס וועגען דער מדריגה פון חכ' דאצי' איז דער רבי מבאר אין דער הגה"ה פון פרק ל"ה.

ג) חכמה שבנפש איז טבע אָבער דאָך ניט גלייך ווי טבע פון נבראי העולם. דארום רעדט ער פריהער ווע־גען דער טבע פון אור הנר און נאָכדעם רעדט ער וועגען טבע הנפש אז הגם עס איז אויך לבושי הטבע אָבער עס איז גאָר אן אנדער אופן לבוש, ווייל חכמה שבנפש איז כלי צו אור א"ס ב"ה.

ד) דער רבי איז אונז מרמז דעם שרש ענין פון דער טבע שבנפש וואָס איז חכמה שבנפש, אז עס איז פון יחידה וואָס איז פאַרבונדען מיט יחיד, און דער גילוי איז ניט בדרך השתל־שלות, נאָר בדרך דילוג אויף די מדרי־גות נר"ן.

ה) הגם חכמה שבנפש איז בה אור א"ס ב"ה, דאך איז דאָס טבע און ניט למעלה מן הטבע.

ו) מיט די רמזים גיט אונז דער רבי אַן אָנדייטונג, אז למעלה מן החכמה, וואָס דאָס איז ספירת הכתר, איז למעלה מן הטבע.

ז) פון דעם הפלאת ענין אז חכמה איז טבע און בה אור א"ס ב"ה גיט עס אונז א באַגריף איז ספירת הכתר, הגם ספירת הכתר אין למעלה מן הטבע איז ספירת הכתר אויך מעהר ניט ווי א לבוש.

ח) וואָס דער אויספיהר פאַרשטאַנד איז אז אלקות איז זיך כביכול מתלבש אין צוויי אופני לבושים: א) לבוש הגילוי וואָס עס איז למעלה מהטבע. ב) לבוש ההעלם וואָס עס איז טבע.

ט) די צוויי לבושים — איז דער לבוש הגילוי וואָס איז למעלה מן הטבע איז דאָס דער אור הסובב כ"ע וואָס איז א אור מקיף, און דער לבוש ההעלם פון טבע איז דאָס דער אור הממכ"ע וואָס איז א אור פנימי.

י) פון די צוויי לבושים סוכ"ע און ממכ"ע, וואָס אלקות, כביכול, איז זיך אין זיי מתלבש איז למטה ווערט פון דעם די צוויי ענינים: א) טבעיות'די־גע געטליכקייט. ב) רוחניות'דיגע געט־ליכקייט.

פון דעם קורצען ביאור ווי חסידות טייטשט אויס דעם ענין פון טבע און למעלה מהטבע פארשטעהט מען פיר ענינים: א) דעם פארבונד — קישור וחיבור — פון אלע מדריגות אין נשמה וואָס דער רבי איז זיי מרמז אין די שמות הנרדפים טעם — יחידה, ודעת — חי', ושכל – נשמה, מושג — רוח,

ומובן — נפש. ב) דעם פארבונד פון עולמות: עשי׳, יצירה, בריאה, אצי־לות, מל׳ דא״ס וואָס למעלה מאצילות. ג) דעם פארבונד פון די מדריגות הנשמה אין מדריגות העולמות. ד) אז די מדריגה פון טבעיות׳דיגע געטליכ־קייט, וואָס בשרשו איז דאָס דער אור פנימי פון ממכ״ע, הגם איצטער איז דאָס העלם, איז העכער במדריגה ווי רוחניות׳דיגע געטליכקייט וואָס בשרשו איז דאָס דער אור מקיף פון סוכ״ע.

און דאָס איז דער פירוש וביאור אויף דעם מאמר הקדש: אז א איד איז עולה לתורה זיינען אלע מדריגות וואָס אין נשמה עולה אין אלע עולמות ביז מלכות דא״ס וואָס למעלה מעולם האצילות, און די עלי׳ איז אין און דורך דער סדרה פון דער וואָך.

די עלי׳ לתורה אין דער סדרה פון דער וואָך איז משלים און גיט כח ועוז אין דעם ירידת הנשמה, אַז די נשמה זאָל אויספיהרען איהר שליחות אין עולם זה צוליב וואָס השי״ת האָט זי געשיקט.

מאמר ג.

בס״ד, ש״פ בשלח תש״ב, בסעודה.

שחורה אני ונאוה בנות ירושלים, וארז״ל (הובא בילקוט במקומו) וכי אפשר לשחור להיות נאה כו׳, לא דומה אדם שיוצא ממעי אמו כעור למי שהוא נאה ומתנוול שסופו לחזור להיות נאה, כך כנסת ישראל אמרו שחורה אני במעשי ונאוה במעשה אבותי. דהנה בכל א׳ וא׳ מישראל יש בו שני ענינים והם מעשיו ומעשי אבותיו, דמעשיו הם עניני עבודתו בתומ״צ כפי טבע תולדתו בכחות הגלוים שבנפש, ומעשה אבותיו הם הכחות הנעלמים באמונה פשוטה ובמסירת נפש על קידוש השם מה שבא לנו בירושה מאבותינו. וענין המס״נ הוא, אשר בנוגע לשמירת המצות מעשיות אינו מתחשב עם כל עניני עולם. וזהו אף כי שחורה אני במעשי בכחות הגלוים בקיום התומ״צ, אבל עם זה הנה ונאוה אני במעשי אבותי שהם הכחות דאמונה פשוטה ומס״נ על קדוש השם. וזהו שחורה אני ונאוה בנות ירושלים, דהנשמות שירדו למטה להתלבש בגוף ונה״ב אומרות להנשמות שנקראות בנות ירושלים, היינו הנשמות כמו שהן למעלה ולא ירדו למטה להתלבש בגוף, הגם כי שחורה אני מצד ההתלבשות בגוף, והנפש מתפעלת ממקרי הגוף, ובפרט השחרות שנעשה ע״י הנה״ב, דלא זו בלבד מה שמעלים ומסתיר על אור קדושתה הנה עוד זאת שמשחיר את הנפש, דהנה״ב הרי לבד זאת שהיא בהמית בעצם מהותה, וכמו בגשמי׳ הרי הבהמה אף גם שיש לה כחות רוחני׳ דראי׳ ושמיעה, אבל אין לה שום הבנה במה שהיא רואה ובמה שהיא שומעת, הנה לבד זאת הרי כל עיקר ענין מהותה הוא מה שהיא נמשכת רק אחרי עניני הגוף באכו״ש, וכמאמר הידוע הבהמה הנה מעולם לא ראתה את השמים ואינה יודעת מזה שיש שמים, א בהמה האָט קיין מאָל ניט געזען דעם הימעל און וויים ניט פון דעם אז עס איז פאַראַן א הימעל, וטעם הדבר הוא להיותה בהמית הנה זהו כל מהותה מה שהיא ארצית ואינה שייכת לאיזה דבר מה שלמעלה מהארציות,

וכן הוא בהנה"ב שהיא בהמית בעצם מהותה וכל המשכתה הוא רק לעניינים הארצי' והחומרי'. והנה"ב הנה בהמשכותי' לענינים הגשמי' היא עוד גרועה מהבהמה, דהבהמה הרי אין לה דעת והנה"ב הרי יש לה שכל והבנה והיא מכנסת כל שכלה והבנתה בענינים החומרי' להתאוות תאוה ולהרבות הון ועושר. ולא זו בלבד שאין הנה"ב מתחשבת כלל עם אופני התעסקותו בכל עניני מסחריו, אלא אף גם מהפכת בזכותו גם בדברים כאלו שהם נגד היושר ולפעמים גם בטענות של שקר. אשר בכל הענינים הללו הרי הנה"ב משחרת את הנפש, הנה בכל זה ע"י העבודה בלימוד התו' ובקיום המצות מעשיות בב' אופני עבודה דאתכפיא ואתהפכא דהיום לעשותם בעוה"ז בירידת הנשמה למטה ובהתלבשותה בגוף ונה"ב, הנה עי"ז ונאוה שבאה למדריגה היותר גבוה מכמו שהיתה הנשמה בשרש שרשה למעלה בהיותה נקראת בנות ירושלים.

וביאור הענין דהנה כתיב מעין גנים באר מים חיים, פי' מעין קאי על הנשמה, דכשם שהמעין הוא עיקר נביעת המים, הנה כן הוא בהנשמה שהיא אך היא עיקר החיות המחי' את האדם. והנשמה נקראת מעין גנים להיות מקום עמידתה בגנים דלעילא בג"ע העליון או התחתון. דכל נשמה ונשמה לפי ערך מעלתה במהותה העצמי הנה לפי אופן כזה הוא מצבה ומקום עמידתה. וכמו בגשמי' הגוף ארז"ל (סנהדרין פ"ד משנה ה') ומלך מלכי המלכים הקב"ה טבע את כל האדם בחותמו של אדם הראשון, היא צורת מין האדם אשר בה האדם אדם, ועם זה הרי בנ"א אינם שוים לא בפרצופיהם ולא בדעותיהם, ובכל זה הרי כולם הם מין האדם ונק' בשם המעלה מין המדבר, והיינו שבלי הבדל כלל אם הוא חכם מופלג ובדבורו מגלה עמקי חכמתו או שהוא שוטה ר"ל ולא בדעת ידבר הוא ממין המדבר, הנה כן הוא במהות הנשמה, דעם היות אשר כל הנשמות הן בסוג נשמות, עם זה הרי כל נשמה ונשמה הנה מצבה ומקום עמידתה הוא לפי מהותה, ומהאי טעמא נק' הנשמה מעין גנים. וע"י ירידת הנשמה והתלבשותה בגוף ונה"ב ופועלת בעבודתם לבררם ולזככם, הנה עי"ז נעשית הנשמה באר מים חיים. וכמו בגשמיות הרי כל המעינות נמשכים מהתהום דרך הימים ומי הים הם מלוחים שאינם ראוים לשתי', ורק כאשר הם בגידי הארץ ובוקעים את עפר הארץ הנה ע"י הילוכם בגידי הארץ ובקיעתם את עפר הארץ הנה לא זו בלבד שמסיר את חריפות מליחותם אלא עוד זאת נעשים מים חיים שמשיבים את הנפש וכמ"ש מים קרים על נפש עיפה, דעם היות שלחם לבב אנוש יסעד שהעיקר הוא האכילה וכמ"ש ונשבע לחם ונהי' טובים, עם זה הנה השתי' לבד זאת שמשביעה וכמ"ש ואכלת ושבעת וארז"ל ואכלת זו אכילה ושבעת זו שתי' שהשתי' אחר האכילה משבעת, הנה לבד זאת הרי יש יתרון בשתי' על האכילה דשתיית המים משיב את הנפש, וכמו במתעלף ר"ל שאז הנה כחות נפשו מתעלמים ונשאר בו קיסטא דחיותא בלבד במיעוט יותר מכמו בעת השינה, דבעת השינה הנה כללות ענין התעלמות הכחות אינו בדרך סילוק כ"א בדרך מנוחה ושביתה מעבודה גמורה ומסודרת, וכמו כח השכל בעת השינה אינו שהוא מסולק מחומר

המוח אלא שהוא נח ושובת מאופן פעולתו בשעה שהוא ער, וכן הוא בכל הכחות אשר בשעת השינה מתעלמי', אבל עם זה אינו ענין הסילוק שנאמר שהכחות מסולקים, משא"כ בהתעלפות שהכחות מתעלמים בדרך סילוק. ולכן הנה בעת השינה הוא חולם ובהקיצו משנתו זוכר הוא מה שראה בחלומו, משא"כ בהתעלפות אינו חולם מאומה וכשמשיבים נפשו אינו זוכר כלל מה שנעשה עמו בשעת ההתעלפות, וטעם הדבר הוא לפי שבשעת השינה הוא רק התעלמות הכחות, אבל בהתעלפות הוא סילוק הכחות. ולהשיב את הכחות מסילוקם בשעת ההתעלפות הוא ע"י מים חיים.

וזהו מעין גנים באר מים חיים, דהנשמה נק' מעין שבאה ממקום עמידתה בגנים העליונים, דגעה"ע וגעה"ת, וכמו מי הים כשהולכים ונמשכים בגידי הארץ ובוקעים עפר הארץ נעשים מים חיים, הנה כן הוא בנשמה ע"י ירידתה למטה להתלבש בגוף ונה"ב ובוקעת את עפר הארץ שהוא הגוף שנברא מן העפר נעשית מים חיים. דהנה כתיב וייצר ה"א את האדם עפר מן האדמה, דבריאת האדם הוא בשינוי משאר הנבראים דדצ"ח, דכל הנבראים דדצ"ח הרי גופם ונפשם הם בערך וקירוב זל"ז וכמו בברואי מין הדומם הרי הגוף ונפש מתאימים בערך, שהגוף עם היותו גם הוא מורכב מד"י אבל בעיקרו הוא יסוד העפר ונפשו היא נפש הדוממת, וכן הוא בצומח וחי שגופם ונפשם הם בערך זל"ז, משא"כ במין המדבר שגופם ונפשם הם רחוקים זמ"ז בתכלית הריחוק, שהאדם הנה מצד גופו הוא למטה מכל הנבראים בצבא הארץ שבקומתן נבראו ובצביונם נבראו ומצד נשמתו האדם למעלה מצבא השמים וממלאכי השרת, הרי שגוף האדם ונשמתו הם רחוקים זמ"ז בתכלית הריחוק, וע"י התלבשות הנשמה בגוף ועוסקת בתומ"צ ובעבודה שבלב לברר הדברים הגשמי' נעשית הנשמה בבחי' מים חיים, שהנשמה קודם ירידתה למטה עם היות מעמדה ומצבה בגנים העליונים ועומדת שם באהוי"ר ובתכלית הביטול לאלקות, בכל זה הרי נמשלה בדוגמת מי הים שהם מלוחים, דבאמת הרי המלח הוא בחי' ומדרי' גבוה ביותר ולכן הנה על כל קרבנך תקריב מלח, והמלח הוא ברית ה' אלקיך, ולהיות המלח במדרי' גבוהה ונעלית ביותר לכן הנה הטביע הקב"ה בטבע המלח לקיים את כל אשר נמלח במלח, אבל עם זה הרי מי הים שהם מלוחים אינם ראויים לשתי', ורק כאשר הולכים דרך גידי הארץ ובוקעים עפר הארץ אז נעשים מים חיים שמשיבים את הנפש, אשר כן הוא בהנשמה דדוקא ע"י ירידתה למטה והתלבשותה בגוף ועוסקת בתומ"צ נעשית בבחי' מים חיים. וזהו דכתיב טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף, זהב וכסף הם אהוי"ר ואלפי זהב וכסף הם האהוי"ר מה שהנשמה אלופה ורגילה בהם בהיותה למעלה, הנה טוב יותר תורת פיך היא התורה שהאדם לומד בפיו הגשמי בעוה"ז מהאהוי"ר שהי' לה להנשמה קודם ירידתה, להיות שעי"ז דוקא הוא מה שהנשמה נעשית בבחי' מים חיים. ואומרו באר מים חיים, דבכדי שמהנשמה שהיא בחי' מעין גנים יהיו מים חיים הוא ע"י העבודה דבאר. דהנה בגשמי' אנו רואים שעם היות אשר בעמקי

האדמה יש מעינות מים חיים בכ"ז הרי א"א ליהנות מהם בהיותם מכוסים בעפר וצרורות ורק ע"י שמסירים את הכיסוי אז מתגלים המעינות, וכ"ה בעבודה הרוחני' שצריכים להסיר את העפר והצרורות שהם החומרי' והגסות של הגוף ונה"ב המעלימים ומסתירים על אור הנשמה. ובזה יש שני אופני עבודה הא' הוא העבודה בתומ"צ ועבודה שבלב ובהנהגה דמדות טובות בכחות הגלוי', והב' העבודה בדרך מס"נ. וזהו שחורה אני ונאוה דמי שהוא כעור ממעי אמו אא"ל נאוה, אבל מי שהוא נאוה ומתנוול סופו לחזור להיות נאוה, והיינו דעם היות ששחורה אני במעשי בכחות הגלוים אבל ונאוה במעשי אבותי בעבודה דמס"נ.

בריף פון כ"ק אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע צום באַנקעט לטובת דעם פּדיון שבוים פאָנד און ישיבת תומכי תמימים

יום א יד שבט ה'תש"[ב], שיקאגא

ב"ה.

צום גרעסטען באַדויערען קען איך פּערזענליך ניט בייזיין בא דעם צוזאַמענקונפט און איך שיק מיין וואָרט שריפטליך.

איך גיב אָפּ א לויב צו ג־ט ב"ה, וואָס אין דעם גרויסען זכות פון מיינע הייליגע עלטערען נ"ע, וועלכע האָבען געאָפּפערט זייער לעבען פאר דער פארבעסערונג פון דעם עקאָנאָמישען און גייסטיגען צושטאַנד פון דעם כלל ישראל, האָט דער ליבער ג־ט ב"ה מיך געבענטשט מיט דעם וואָס אלע שיכטען פון אונזער פאָלק גיבען די געהעריגע אויפמערק־זאַמקייט צו מיין ארבעט אין פּדיון שבוים, הרבצת תורה און אלגעמיינע געזעלשאַפטליכע ארבעט.

די אלגעמיינע לאגע רעדט פאר זיך אליין. נאָר מען באדארף זיין פול מיט האָפענונג אין ג־ט'ס הילף אז די אויפריכטיגע מענשהייט וועט באַזיגען די נידערטרעכטיגקייט און עס וועט זיכער קומען א שעהנערע וועלט, אָבער מען מוז ברייננגען געוויסע קרבנות, און קערען זיך צו ג־ט מיט הארציגע תפלות אז ער זאָל שטאַרקען די אלע וועלכע קעמפען פאר דער גערעכטיגקייט.

מין אידען, אָן אונטערשייד פון שאַטירונגען און קלאַס, מוזען זיך אלע אָנשליסען אין א תשובה תנועה, ניט נאָר אין צדקה ומעשים טובים, נאָר טאקע אין היטען די מצות (געבאָטען) פון השי"ת אין פולען זין פון דעם וואָרט.

אין דעם מאָמענט, ווען דאָס בעסטע וואָס די מענשהייט פארמאָגט שטעהט אויפ'ן שלאַכט פעלד, איז דער חוב פון גאַנצען כלל ישראל אין אמעריקע און אלע לענדער צו קערען זיך צו ג־ט ב"ה מיט א תשובה, און איינאָרדענען דעם לעבען אין שמירת מצוה מעשיות, אום צו רעטען די מדינה און פארזיכערען דעם פאָלקאָמען זיג.

דער געבאָט פון דער שעה איז **תשובה**.

בא חלילה די ביטערסטע אומשטענדען ניט זיין פארצווייפעלט און זיין פאָלקאָם זיכער אין ג־ט'ס הילף אז עס קומט א שעהנערע וועלט.

איך האָף אז דער תשובה רוף וועט געפינען דעם ריכטיגען אָפּ־קלאַנג אין די אידישע הערצער, און דאָס פּינטעלע איד וועט יעדען איי־נעם, מאַן און פרוי, דיקטירען ווי גוט צו מאַכען דעם עבר און צו פיהרען דעם עתיד לויט די דיני התורה.

איך דאנק די ארגאנדזשמענטס קאָמיטע מיט איהר ווערטען טשערמאַן אין דער שפּיץ, און מיט דער הייליגער קראַפט פון מיינע עלטערען נ"ע שיק איך מיין ברכה צו אלע מענער און פרויען וועלכע זיינען דאָ פאַרזאַמעלט, אויך צו אלע מענער און פרויען וועלכע העלפען מיך אין מיין ארבעט, אַז זיי זאָלען זיין געבענטשט אין קערפּער און גייסט.

מיט א באַזונדער וואָרט ווענד איך זיך צו די פרויען בכלל און צו די אלע פרויען, וועלכע האָבען געהאָלפען איינצוואָרדענען דעם צו־זאַמענקונפט, בפרט.

די אידישע פרוי פארנעהמט דעם חשוב'סטען פּלאַץ אין דער תורה[53].

ווען גאָט האָט געזאָגט צו משה רבינו ער זאָל איבערגעבען דעם אידישען פאָלק די מצות התורה, האָט ער דערמאָהנט די פרויען פריהער פאַר די מענער און אָנגעזאָגט משה רבינו ער זאָל צו די פרויען ריידען מילד און צו די מענער האַרט און שטרענג.

אויף דעם געטליכען רוף צו בויען א משכן פאר ג־ט'ס הייליגטום האָבען זיך די ערשטע אָפּגערופען די פרויען און זיי האָבען זיך באשטיי־ערט מיט וויפיל זיי האָבען געקענט און האָבען אליין געארבייט שפּינעריי און וועבעריי ארבעט פאר דעם הייליגען משכן.

אין דער פּרשה בשלח, וואו עס ווערט איבערגעגעבען דער גרוי־סער נס פון קריעת ים סוף און די שירה וואָס משה רבינו און אלע אידען האָבען געזונגען ווערט איבערגעגעבען אז מרים — די שוועסטער פון אהרן און משה — האָט פאָרגעלייגט די אידישע פרויען זיי זאָלען זיך אויך פרעהען מיט דער גרויסער געטליכער הילף, און די הפטרה פון דער פּרשה איז די שירה פון דבורה הנביאה, א זכרון צו מרים'ס געזאנג מיט די פרויען.

דאָס אלעס באַווייזט אונז קלאָהר וואָס פאר א גרויסען חשוב'ען פּלאַץ די אידישע פרוי פארנעהמט אין אונזער הייליגער תורה.

אידישען פרויען! איהר באַדאַרפט זיין שטאָלץ מיט דעם גרוי־סען איינזעהן וואָס ג־ט און די הייליגע תורה האָט אייך, אידישע פרויען, געשענקט און איהר באַדאַרפט נאָכקומען צו ערפילען די אלע געבאָטען אין טהרת המשפחה און כשרות מיט דער גרעסטער פּינקטליכקייט און שטרענגקייט על פי דיני התורה.

זייט אלע, מענער און פרויען מיט אייערע פאַמיליעס, געבענטשט אין אלעם.

די תשובה זאָל אונז אידען אין אלע לענדער ברייגגען די ערוואַר־טעטע גאולה שלמה.

---

53) ראה החוברת „רייד צו פרויען" [לקו"ד ח"ג ע' 1142 ואילך].

דער באַזוך פון ליובאַוויטשער רבי'ן כ"ק אדמו"ר יוסף יצחק זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע אין שיקאגאָ

(נרשם על ידי אחד הרבנים בשיקאגא בשעתו)

פון דעם טאָג ווען דער ליובאַוויטשער רבי האָט איבערגעטראָטען דעם אַמערי־קאַנעם באָדען — ג, ט אדר שני, ש"ת — און האָט איינגעשטעלט זיין היים אין ניו־יארק, האָט די אגודת חסידי חב"ד פון שי־קאגא והגליל זיך אָנגעהויבען צו באַמיהען צו האָבען דעם רבין שליט"א אלס גאסט אין שיקאגא, וואָס איז אויך געווען דער באַגעהר פון גאַנצען שיקאגער — און אומגעגענד — אידענטום.

* * *

ווי באַוואוסט האָט דער ליובאַוויטשער רבי געוואוינט ביז דעם אייסברוך פון דער מלחמה אין אָטוואָצק — ווארשא, און טראָץ דעם וואָס ער האָט געהאַט די מעגליכ־קייט צו פאַרלאָזן פוילן נאָך פריער, האָט ער אָבער אַלס געטרייער מנהיג ישראל און אָנפיה־רער פון די פילע ישיבות תומכי־תמימים אין פוילען, ניט איינגעשטימט צו פאַרלאָזען זיי אין אַזאַ עת צרה, און איז ליבערשט פארבליבען אויף זיין פלאַץ, שטעלענדיג זיין לעבען אין קאָן, צו דורכמאַכען די אלע גרויזאמקייטען פון דער מאָדערנער טיראַנישער מלחמה. ער איז פאַרבליבען ביי די נאַציס נאָכ'ן אָקופירען דורך זיי פוילען און ווארשע בכלל, בכדי צו געבען מוט און האָפענונג און די מעגליכע נויטיגע הילף, דעם ליידענדען און געפייניג־טען פוילישען אידענטום און ספּעשעל די תלמידי הישיבות תומכי־תמימים.

אָפּזייענדיג בא פיר מאָנאַטען אונטער דער נאַצישער הערשאַפט און איבערטראַנס־פּאָרטירענדיג א גרויסע צאָהל תלמידי הישי־בות תומכי־תמימים אין דער דעמאָלסדיגער מלוכה ליטע, האָט דער רבי באַשלאָסען צו פאַרלאָזען פוילען, איינזעהענדיג אז ווען ער וועט זיין פון דרויסען וועט ער קענען בעסער און מעהרער העלפען דעם געפּלאָגטען פּויליּ־שען אידענטום, און תלמידי תומכי־תמימים בפרט.

מיט'ן מאָמענט פון דער אָקופּאַציע פון וואַרשע דורך די נאַציס, האָבען די אַמערי־קאַנער חסידי חב"ד זיך זעהר געזאָרגט וועּ־גען גורל פון זייער גרויסען רבי'ן, און אַ דאַנק דער פאַראינטערעסירונג פון די גרעסטע פערזענליכקייטען אין אַמעריקע, אידישע ווי אויך ניט אידישע, איז דער אַמעריקאַנער גאָ־ווערמענט באַוואויגען געוואָרען צו אונטער־נעהמען די נויטיגע אינטערווענץ אום צו אַרויסלאָזען דעם רבי'ן פון וואַרשע, נאָך אַמעריקע. אַ דאַנק השי"ת איז די השתד־לות געקרוינט געוואָרען מיט ערפאָלג, און ספּעשעל הויכע בעאמטע האָבען באַגלייט דעם רבי'ן פון וואַרשע דורך בערלין ביז צו דער ליטווישער גרעניץ. פון דאָרט איז דער רבי געפאָהרען קיין ריגא — סטאָק־האָלם, געטעבורג און, מיט שיף, קיין ניו־יאָרק.

שיקאגער אגודת חסידי חב"ד האָט גענומען א געהעריגען אנטייל, מאָראַליש און מאַטע־ריעל, אין דער גאַנצער רעטונגס־ארבעט, און דעריבער איז זייער באַגעהר צו האָבען דעם רבי'ן אלס גאסט אין שיקאגא, געווען זעהר גרויס.

* * *

שיקאגער אידענטום געדיינקט נאָך זעהר גוט דעם איינדרוק און די פילע תיקונים אין שטאָדט, וועלכע דער רבי האָט איינ־געשטעלט ביי זיין באַזוך אין שיקאגא מיט צוועלף יאָהר צוריק, אלס שליח צבור פון רוסישען אידענטום, נאָך זיין באַפרייאונג פון רוסלאַנד, וואו ער איז געווען פאַראורטיילט צום טויט ר"ל דורך דער מסירות און מלשינות

פון דער דעמאָלסדיגער יעווסעקציע פאַר זיין מסירות נפש'דיגער ארבעט פון החזקת היהדות והרבצת התורה צווישען דעם רוסישען אי־דענטום, וואָס איז געווען ווי אַ דאָרן אין די אויגען פון דער יעווסעקציע, — היינט איז שוין אין רוסלאַנד די יעווסעקציע ליקווידירט און די פיהרער זיינען אליין פאַרפוילט גע־וואָרען אין די טורמעס. — און ווי מערק־ווירדיג, אז אויך דענסטמאָל איז זיין באַפריי־אונג געקומען דורך דער השתדלות פון דער אַמעריקאַנער רעגירונג מיט דער מיטהילף פון אַנדערע ליבעראלע אייראָפּעאישע רעגירונגען.

* * *

עס האָט גענומען אַ געוויסע צייט ביז דער רבי האָט איינגעאָרדענט זיין היים אויף 770 איסטערן פּאַרקוויי, ברוקלין, נ. י. און טראָץ דעם וואָס אונטער דער צייט האָבען אים שוין באַזוכט פילע מיטגלידער פון אגודת חסידי חב"ד און פראָמינענטע אי־דען פון שיקאגא, איז אָבער דער דורשט צו האָבען דעם רבי'ן אַלס גאַסט אין שיקאגא פון מאָל צו מאָל נאָכמעהר געשטיגען און געוואקסען.

ענדליך דעם פאָריגען (תש"ב) נאָך סוכות, איז דערהאלטען געוואָרען די גוטע בשורה, אַז דער רבי האָט באַוויליגט צו באַזו־כען שיקאַגאָ אין די נעקסטע מאָנאַטען. עס זיינען אראנזשירט געוואָרען פאַרשידענע קאָ־מיטעס מסלתה ומשמנה פון שיקאגער אידענ־טום, פון פארשידענע ריכטונגען און שאַטי־רונגען, מיט די רבני העיר אין דער שפּיץ, אויך א פרויען דיוויזיע אַלס פאַרטרעטעריין פון שיקאַגער אידישע פרויען צו געבען דעם רבי'ן דעם געהעריגען כבוד און דערמעג־ליכען דעם סוקסעס פאר זיינע כלל ישראל טעטיגקייטען אויף אַלע געביטען פון אידי־שען לעבען — גייסטיגען און עקאָנאָמישען.

* * *

עס איז ווינשענסווערט צו באַקענען אין אלגעמיינע שטריכען די כלל ישראל טעטיג־קייט פון ליובאַוויטשער רבי.

עס איז שוין א טראַדיציע פון די נשיאי חב"ד פון דעם ערשטען טאָג פון דער אַנט־שטעהונג פון שיטת חב"ד, און איהר ערשטען נשיא הרב מליאדי אָדער דער אַלטער רבי — ווי ער איז באַקאַנט צווישען חסידים — אז זיי באַגרעניצען זיך ניט מיט דער הנהגה פון חסידי חב"ד אליין, נאָר נעהמען אויך א גרוי־סען חשוב'ען פּלאַץ אין כלל ישראל טעטיגקייט צו לינדערען די אידישע נויט וואו מען קען נאָר דערגרייכען, און צו זאָרגען פאר'ן וואויל־זיין פון דעם אידישען מצב בגשם וברוח.

וואו עס איז נאָר געווען, ר"ל, א גזירה און א עת צרה בא אידען, טרעפט איהר דעם ליובאַוויטשער רבי'ן, אלס דעם קעמפער און פאַרטיידיגער פון אידישע רעכט, ער לייגט צו א האַנד צו פאַרשטאַרקען די עקזיסטירענדע תורה־צענטרען, און שאַפט און בויט נייע תורה־צענטרען, וואו נאָר ער קומט. אזוי איז געווען אין רוסלאנד, לאטוויע, פוילען. און קומענדיג אין אַמעריקע, איז שוין דאָ, אין אַ גאָר קורצער צייט, א ישיבה תומכי־תמימים אין ברוקלין, נ. י., און אין מאָנטרעאל, קאַ־נאדע. ער נעהמט אונטער א פארביטערטען קאַמף געגען דער וואַקסענדער אסימילאציע און מיסיאָנערישער טעטיגקייט, ער פאראינ־טערעסירט אין דעם די גרעסטע אידישע פער־זענליכקייטען און הונדערטער אידישע יונגע נשמות זיינען ארויסגעראַטעוועט געוואָרען און זיינען צוריקגעקומען צו זייערע אידישע על־טערען און היימען. איהר זעהט ווי אומדער־מידליך ער באַמיהט זיך צו אריבערברייגגען אין אַמעריקע און אַנדערע לענדער ווען עס לאָזט זיך נאָר ארויסראַטעווען פון אייראָפּע־אישען מלחמה גיהנם, ווענדעט אָן די געהע־ריגע אינטערווענץ און איינפלוס אין די רע־גירונגס־ספערען, און גרינדעט צוליב דעם דעם „פדיון שבוים פאָנד", וואָס א דאנק דעם זיינען הונדערטער תלמידים און פאַמיליעס פון חסידים און ניט חסידים אריבערגעבראַכט געוואָרען קיין אַמעריקע, ארץ ישראל און אַנ־דערע זיכערע לענדער.

דער ליובאַוויטשער רבי זייענדיג דער אמת'ער מנהיג פון כלל ישראל, באַנוגענט זיך ניט מיט זיין חנוך ארבעט נאָר אין חסי־דישע קרייזען, נאָר זאָרגט אלעמאָל פאר דעם חנוך פון אַלע אידישע קרייזען, חסידישע ווי ניט חסידישע.

אין אַמעריקע האָט ער צו דעם צוועק גע־שאַפען אַ ספעציעלע אָרגאַניזאַציע „מרכז לעניני חנוך" מיט א ברייטער טעטיגקייט אויף אַלע חנוך געביטען.

דער רבי האָט אויך געגרינדעט אין אַמע־ריקע די „מסבות שבת" וואוהין עס ווערען אריינגעצויגען קינדער פון עלטערען — קריי־זען וועלכע זיינען זעהר ווייט פון אידישקייט און וועמענס קינדער האָבען ביז איצט גאָר־נישט ניט געוואוסט פון אידישקייט.

דורך די „מסיבות שבת" וואו די קינדער פארברייינגען א שבת'דיגע שעה אונטער דער השגחה און אידישע השפעה פון זייערע מד־ריכים, ווערען זיי אליין נעהנטער און נעהנטער צו אידישקייט.

אויף פאַרשטאַרקען אין אַמעריקע אידיש־קייט בכלל, ווי שמירת שבת, הנחת תפילין, טהרת המשפחה א. א. וו. האָט דער ליובאַ־וויטשער רבי געגרינדעט קומענדיג אהער אין אַמעריקע די אָרגאַניזאַציע „מחנה ישראל".

דער רבי האָט אויך געגרינדעט דעם פאַר־לאַג „קהת" וועמעס ציל עס איז ארויסצוגע־בען די נויטיגע ספרים, אויך לעהרען־ביכער, לייען־ליטעראטור על טהרת הקדש א. א. וו.

* * *

ווי פאַרבענרייך און אַלוועלטליך פאר־צווייגט עס זיינען די טעטיגקייטען פון ליו־באַוויטשער רבי'ן, אזוי אויך איז קאָלירפול די אומגעהויערע קאָרעספאָנדענץ, וועלכע קומט אָן צו איהם טאָג טעגליך פון אַמעריקע און אַנדערע טיילען וועלט, און וועלכע ווערט — יעדען איינעם אָן אויסנאַם — בעאַנטוואָרט דורך איהם. אזוי פאַרש־דענפאַרביג זיינען אויך די באַזוכער זיינע. איהר טרעפט בא איהם באקאנטע פראָמינענטע רבנים און גאונים, וועלכע קומען זיך דורכ־שמועסען אין א דבר הלכה, משכילים חוקרים וועלכע זוכען די געהיימניש פון דער בריאה, פאָליטיקער, לאָיערס און דזשאָדזשעס און כלל־טוער, וועלכע זוכען וועגען צו פאַרבעסערען די אידישע לאַגע, ביזנעסלייט וועלכע קומען נאָך א עצה אין זייערע פאַרפלאָנטערטע ביז־נעס אנגעלעגענהייטען, חסידים וועלכע זוכען א דרך אין עבודת הבורא און דערקלעהרונ־גען אין די טיפסטע ענינים פון חסידות השכלה, פאַרבלאָנדזשעטע נשמות וועלכע זו־כען א תיקון, פאַרצווייפעלטע מענשען וועלכע זוכען אן אויסוועג און א טרייסט אין זייער לאַגע, ליידענדע מענשען וועלכע בעטען א ברכה מהשי"ת, עלטערען פארטרויערטע ווע־גען גורל פון זייערע קינדער, פריינד וועלכע זוכען צו העלפען זייערע קרובים און ראַטע־ווען זיי מעמק הבכא, חנוך טוער וועלכע זוכען מיטלען צו דערציהען א גוטען באַוואוסטזי־ניגען אידישען דור א. א. וו. דעם רבי'נס טיר איז אָפען אלעמען, אָן אויסנאַם, און זיין ליבליכער שמייכעל און ליכטיגע אויגען עפע־נען בא אייך די אינטימסטע קעמערלעך פון האַרצען, מיט דעם גרעסטען צופארטרויען צו זיינס א וואָרט. שטעהענדיג ביים רבי'ן פארלירט איהר זיך און באַקומט גלייך דעם גרעסטען יראת הכבוד, איהר פיהלט אז איהר געפינט זיך אין אן אנדער עולם, א העכערע וועלט, וואו אלע זאכען פון טאָג טעגליכען לעבען זעהען אויס אזוי נישטיג קליינליך. איהר ווייסט אליין ניט פאר וואָס דאָס איז, אָבער איהר קענט ניט פארלייקענען דעם פאַקט, איהר דערפיהלט אין איהם — אפילו צום ערשטען מאָל זייענדיג בא איהם — א ליבליכען טייערן פריינד, און דאָס איז דער סוד פון זיין אומבאַגרעניצטע אהבת ישראל, צו יעדען אידען ווער ער זאָל ניט זיין, און אין וואָס פאר א מצב, בגשם וברוח, יענער זאָל ניט זיין. עס איז דא אין רבי'נס פלאַץ, אַ וועלט פאר זיך, אַ וועלט פון ריינעם אמת, פון קדושה ורוממות, איהר מוזט פארגעסען

אויף דעם אייגענעם איך, און זיינע קלאָהרע קורץ געפאַסטע פראַזען וואַרימען אייך און עפענען אייך די אויגען און האַרץ. אזוי איז שוין די אייגענשאַפט פון די נשיאי חב״ד. און דערום איז גאַנץ פאַרשטענדליך פאַר וואָס דער ליובאַוויטשער רבי געניסט דעם צוטרוי פון אלע אידען, און איז דער ריכטיגער מנהיג ישראל.

* * *

אויף שבת פ׳ שמות — כא טבת — איז דעלעגירט געוואָרען צום רבי׳ן א חשוב׳ע דע־לעגאַציע פון שיקאגא, צו אינפאָרמירען דעם רבי׳ן וועגען דעם גאַנג פון דער צו־גרייטונגס־ארבעט, צו באראטען זיך וועגען די אַנדערע נאָך נויטיגע פאָרבאַרייטונגען, און פערזענליך צו איבערגעבן דעם רבי׳ן די איינ־לאַדונג, אין נאָמען פון שיקאגער אידענטום, צו באַזוכען שיקאגאָ.

דער שבת איז געווען גאָר א געהויבענער. וויסענדיג אז געוויס וועט דער רבי לכבוד האורחים הנכבדים זאָגען תורה און אויך א חסידישען שמועס, זיינען פילע מנינים פון ניו־יאָרקער אידען, און ספעשעל חסידים און תלמידים, געקומען שבת צום רבינ׳ס טיש. דער רבי האָט געזאָגט תורה און אייניגע שמועסן וועלכע האָבען געדויערט מעהרערע שטונדען.

צוליב פארשידענע עניני הכלל און הצלת נפשות, איז דער באַזוך אָפּגעלייגט געוואָרען אויף זונטאָג ז׳ שבט. די צוריקקומענדע דע־לעגאַציע האָט מיטגעבראַכט די גוטע נייעס פון רבי׳ן, און די אַרבעט פון די קאָ־מיטעס איז פיבערהאַפט פאָרגעזעצט געוואָ־רען.

* * *

זונטאָג ז שבט נאָך מיטאָג האָבען אָנגעהוי־בען שטראָמען מאַסען מענשען צום ריילראוד סטיישאָן, און כדי צו פארמיידען עקסידענטען האָט די ריילראוד אדמיניסטריישאָן געאָרדענט אז צום טרעק זאָלען זיין נאָר א באגרענעצטע צאָהל מענשען, פארטרעטער פון די קאָמיטעס און רבנים.

א גרויסע דעלעגאַציע פון רבנים און בע״ב פון שיקאגא און אומגעגענד מיט דער ליי־טונג פון דער אגודת חסידי חב״ד אָן דער שפיץ, זיינען ארויסגעפאָהרען אייניגע סטיי־שאָנס פריהער צו מקבל פנים זיין דעם גאַסט.

4:40 אָוועגד קומט אָן דער טרעין, אלע בליקען זיינען געווענדעט צום וואגאָן ארויס־גאַנג, און ווען דער רבי שליט״א באווייזט זיך אין טיר, הערט זיך אַ הילכיגער אויסגעשריי „ברוך הבא!״

דער זעלבער בילד, נאָך מיט מעהר ענטו־זיאַזם, חזר׳ט זיך איבער פון דעם פיל טויזענד קעפיגען עולם וועלכער איז פאַרזאַמעלט אין האָל פון דיפעל, ווען דער רבי באַווייזט זיך אין האָל, באַגריסט זיך מיט דעם עולם, און פאָהרט אָפּ מיט זיינע באַגלייטער אין דעם פאַר איהם צוגעגרייטען האָטעל.

דער עולם איילט זיך אין האָטעל, וויסענדיג אז באַלד נאָך דעם אָנקומען אין האָטעל, וועט דער רבי זאָגען תורה און אפשר אויך א פּאָר ווערטער צום עולם, וועגען דער באדייטונג פון זיין קומען אין שיקאגא.

דער ריזיגער עולם שטראָמט אין דעם גרוי־סען זאַל פון האָטעל. יעדער באַמיהט זיך צו זיין וואָס פריהער, בכדי צו פארנעהמען א בעסערען נעהנטערען פלאַץ, צו קענען בע־סער זעהן דעם רבי׳ן און הערען די תורה און די רייד.

דער פון אַלעמאָל געמיטליכער רוהיגער האָטעל איז פארוואנדעלט געוואָרען אין א רוישיגען פלאַץ. פארשלאָפענע נשמות, גלות אָפּריכטענדיגע אין פליישיגע גופים, האָבען זיך ערוואַכט, א געטליכע מאַגנעטישע קראַפט ציהט זיי און רופט זיי אין דעם פלאַץ, עפּעס פיהלט זיך די נשמה דאָ היימליך, עס איז איהר סביבה, די נשמה איז זיכער און מונטער, און זי ווערט די טאָן געבעריין מיט אן איי־גענארטיגער דרייסטקייט. זי ווייסט און פיהלט, אז אָט דאָ — אין דעם גרויסען אידען

קדוש וטהור — האָט זי איהר געטרייען באַ־שיצער און פארטיידיגער, דעם מוטיגען מסי־רות נפש'דיגען קעמפער פאר תורה ויהדות, דאָ איז דער אָרט וואו זי קען זיך אָנשעפּען מיט קדושה, מיט רוממות, דאָ שטילט זי איהר בייִנקשאַפט צו א העכערען גייסטיגען לעבען, און דאָ איז דער אָרט וואו זי קען אָננעהמען מוט און כח צו אויספיהרען די כוונה עליונה פון ירידת הנשמה בגוף. דאָ זעהט זי און הערט אז די יעצטיגע צייט איז דער עלות השחר פון דער אידישער גאולה, און ווען איהר האָט די זכי' צו רעדען מיט דעם רבי'ן פערזענליך פיהלט איהר דאָס, איהר לעבט דאָס איבער, איהר זעהט דאָס דייטליך קלאָהר, מען דארף אייך ניט ארגו־מענטירען און דערקלעהרען, איהר פיהלט דאָס אין אלע אייערע רמ"ח אברים. דאָס איז דער געטליכער כח, די השראת השכינה, מיט וועלכע דער ליובאַוויטשער רבי איז באַ־שאָנקען געוואָרען פון דער השגחה עליונה.

* * *

פונקט אַכט אזייגער אָוונד קומט אריין דער רבי אין דעם איבערפילטען פון אָנגע־קומענעם עולם זאַל, פון וועמען ער ווערט באַגריסט מיט אַ ברוך הבא אויסגעשריי, דער רבי בעט דעם עולם צו זעצען זיך, און עס הערט זיך די שטימע פון רבי'ן:

אויף אייער אהבת ישראל'דיגען שלום עליכם ענטפער איך עליכם שלום. דער מנהג באַ אונז איז, אַז די ערשטע באגעגעניש און באקאנטשאַפט מיט אידען איז דורך תורה, און דארום וועלען מיר רעדען א מאמר חסידות.

און, באַ שטיל שווייגען און רוהיגקייט, הויבט אָן דער רבי דעם מאמר „בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה".

דער עולם הערט זיך צו מיט פאַרכאַפּ־טע אָטעמס צו יעדער וואָרט פון רבי'ן און נעהמט ניט אראָפּ די אויגען פון זיין ליכטיגען פּנים. אין דעם מאָמענט ווען דער רבי רעדט די תורה, פאַרשווינדט די בלאַס־קייט פון זיין הייליגען פּנים, און ווערט פאַר־וואַנדעלט אין אַ פלאַם פייערדיגקייט, איהר זעהט אַז דער גאַנצער חיות איז אין דעם מאמר, עס איז ניט א מענש זאָגט תורה, נאָר תורה רעדט דורך זיין הייליגען מויל, מיט א געטליכען אש שלהבת י"ה. און אָב־וואָהל די רעיונות און דברי מוסר זיינען טיפע השכלה, ניט פאר אלעמען פאַרשטענדליך אין דעם ערשטען אויגענבליק, — ווייל חסידות מאָהנט א געוויסע הכנה, און הקדמה פון ידיעות, ווי יעדער חכמה האָט זיך איהרע תנאים און יסודות, — דאָך פיהלט איהר ווי יעדער וואָרט דרינגט אריין אן קאָפּ און האַר־צען, עס פרישט אָפּ, עס ווארעמט אייך דער געטליכער פייער, די נשמה ווערט דערקוויקט, און עס גיט אין אייך אריין א פריש לעבען און מונטערקייט, איהר פיהלט ווי יעדער אויס־שפּראַך פון דעם דבר מוסר איז געצילט צו אייך, עס רעדט צו אייערע געפיהלען, און איהר ווערט דערוועקט מיט א התעוררות תשובה חרטה על העבר וקבלה טובה על להבא. אָט דאָס איז דער סוד פון דעם דבר ה' וועלכער רעדט צו אייער נשמה, איבער די גוף געוואוינהייטען און זינלאָזע מעשים.

בא א דריי פערטעל שעה געדויערט דער מאמר, און עס גלויבט זיך איין קוים, אַז דאָס האָט גענומען אזוי פיל צייט, עפּעס זייט איהר דענסטמאָל אין א למעלה מן הזמן געפיהל.

דער רבי פארלאָזט דעם זאַל און דער עולם באַגלייט איהם מיט א געזאַנג פון „כי בשמחה תצאו".

א גרויסער עולם פון די פאַרזאַמעלטע און ספּעציעל די רבנים און יודעי תורה פאַרבליי־בען נאָך לאַנג אין זאַל, און ריידען איבער די דברי תורה וועלכע זיי האָבען געהערט פון רבי'ן. מען דינגט זיך גאַנץ פעסט, צי דער רבי האָט געזאָגט מיט דעם לשון, אָדער אַנדערש, ווייל חסידים ווייסען אַז יעדער וואָרט וואָס דער רבי רעדט, איז געוואויגען און געמאָסטען. זעהענדיג די שטרייטען פון

די חסידים פאר יעדער וואָרט, לאָזט דאָס אייך פיל נאָכצודיינקען, וואָס עס מיינט פאר חסידים דעם רבייגס אַ וואָרט, ספּעציעל ווען דעם וואָרט הערט אַ חסיד פון רבי'ן דירעקט גערעדט צו איהם.

* * *

אין די רומס פון האָטעל באַגריסען זיך מענשען איינער מיט דעם צווייטען, דאָ טרע־פען זיך אַלטע פריינד און באַקאַנטע, און מען טיילט זיך מיט די איינדרוקען פון יעצט, און מען געהט ביסלעכווייז בהדרגה'דיג ארויף אויף די זכרונות פון דער אלטער היים, ווען מען האָט געהערט חסידות פון רבי'ן אין ליו־באַוויטש, אָדער דורך די שוד"רים וועלכע פלעגען ברייגנען די תורה מאמרים פון רבי'ן אין די שטעדט און שטעדטלעך, זאָגאר אין די ווייט פארוואָרפענע ישובים. עס פיהלט זיך אַ געהויבענע שטימונג, עס פאַרשווינדען די אָנגעצויגענקייט און שטייפקייט, און מען פאַרגעסט לחלוטין, אַז איהר געפינט זיך אין שיקאגא. איהר פיהלט און לעבט איבער די אַלטע היים מיט איהרע אלע גוטע אי־דישע תורה'דיגע און חנ'עוודיגע מנהגים. איהר הערט אייך גוט באקאנטע נעמען פון די אלטע חסידים. פילע צייגען אָן, אַז דער איז געווען זיין פעטער, זיין קאָזין, זיין קרוב, און שטאָלצירט דערמיט. אָט דאָס איז די אמת'ע אידישע נקודה, ניט רייכטום איז דער שטאָלץ פון א אידען, נאָר דער תורה'דיגער אָפּשטאַם, וועלכער ווערט קיינמאָל ניט פאַר־געסען, זאָגאר ווען אליין איז מען שוין אפילו ווייט אוועק פון זיי. דאָ ביים רביין זעהט איהר טאַקע די ברידערליכע באַהאַנדלונג אָן אונטערשייד צי אָרים אָדער רייך, די באַצי־הונג פון די חסידים צו יעדען איינעם, אפילו למי שהחמיץ. עס איז דער גרויסער סוד פון אהבת ישראל וואָס איז דער יסוד פון שיטת הבעש"ט און וועלכער ווערט געלערענט און געפלעגט דורך נשיאי חב"ד: האָלט האָבען אַ אידען, ווער ער זאָל ניט זיין און וואו ער זאָל ניט זיין.

ניט קוקענדיג אויף דער שפּעטער שעה, און די וועג מידקייט, נעהמט נאָך אויף דער רבי די סעקרעטאַרען, און גיט זיי פארשידענע אָרדערס, וועלכע באַשעפטיגען זיי שפּעט אין דער נאַכט. דעם ליובאַוויטשער רבי'נס טע־טיגקייט איז א פילפאַכע קאָמפּליצירטע מאַ־שין, וועלכע קען ניט אָפּגעשטעלט ווערען אויף אַ מינוט. לאַנג דיסטאַנץ טעלעפאָנען און טע־לעגראַמעס גרייכען צום רבי'ן אויך אהער פון אַלע טיילען וועלט, און פילע פון זיי מוזען מאָמענטאַל בעאנטוואָרטעט ווערען. אויך אין זעלבען אָוועגד שרייבט אָן דער רבי די תורה וואָס ער האָט ערשט געזאָגט, און שוין צו־מאָרגענס פריה זיינען פאראן איניגע קאָפּיעס, וועלכע ווערען געלערענט פון די חסידים.

* * *

צומאָרגענס, מאָנטאָג פריה, זעהט איהר שעהנע הדרת פנים'דיגע אידען דאווענדיג גע־שמאַק און פאַרטיפט אין דעם האָל פון האָ־טעל, וועלכער איז פאַרוואַנדעלט געוואָרען אין אַ רעגעלען בית מדרש. איהר הערט זיך צו צו די נגונים טענער וועלכע באַגלייטען יעדען וואָרט פון נוסח התפלה, און זיי שניידען זיך אריין אייך טיף אין האַרצען. עס באַצוי־בערט און היפּנאָטיזירט אייך, אַז איהר קאָנט זיך ניט אָפּרייסען. איהר פיהלט ווי די אידען שמועסען זיך דורך מיט'ן בורא עולם, א גע־מיש פון שמחה און תחנונים צוזאַמען, איהר הערט אַ ווייכע שטימע פון כל הנשמה תהלל י"ה, און בעטענדיגע רחמנות שטימע פון אַ ועלו מושיעים בהר ציון, א ליבע אויסגוס פון אהבת עולם אהבתנו און א מסירות נפש אויסדרוק פון אַ שמע ישראל. איהר זעהט ווי די אידען זיינען צונויפגעשמאָלצען מיט די ווערטער פון דאַוונען, און אין דעם מאָ־מענט עקזיסטירט ניט פאר זיי קיין זאַך אין דער וועלט, עס איז א דביקות מיט א התלהבות און א שפיכת הנפש פון א נשמה צום בורא, א צמאון און געגועים פון א כלות הנפש להשתפך בחיק אבי' יתברך ויתעלה. דאָס איז א חסידישער דאוונען. אזא בילד מוז בא

אייך ארויסרופען קנאה און ביינקשאַפט, פארוואָס איז מען אליין אויך ניט אין אזא מעמד ומצב.

* * *

צעהן אזייגער מאָנטאָג פריה, קומען אָן מעהרערע רבנים פון שטאָדט וועלכע ווערען איינגעלאָדען צום רבי'ן. דער רבי דערקלעהרט זיי דעם ציל און באַדייטונג פון זיין באַזוך, און וואָס עס דאַרף אויפגעטאָן ווערען לטובת העיר והצבור היהודי.

דער רבי זאָגט אַז די אידישע האַרץ איז גוט און אָפען, מען דאַרף נאָר וועקען, ניט לאָזען איינשלאָפען. ספעציעל אין דער צייט, ווען עס בושעווען אזעלכע קאַלטע פארניכ־טענדע ווינטען טאָר מען ניט לאָזען אריינ־פאלען אין יאוש ח"ו. עס איז דער עלות השחר פון לאלתר לגאולה, און אין דער צייט טאָר מען ניט איינשלאָפען מען זאָל ח"ו ניט פאַרשלאָפען די צייט.

אין פארלויף פון טאָג באַזוכען דעם רבי'ן פאַרשידענע דעלעגאַציעס און פערזאָנען פון שיקאַגאָ און אומגעגענד. יעדער פון זיי געהט ארויס פון רבי'נס חדר א פריש דערמוטיגטער, א נייעם לעבען אריינגעגעבען אין זיי.

אין אָוועגד זיינען זיך צוזאמענגעקומען די רבנים פון מרכז הרבנים פון שיקאגא צו ערטיילען דעם רבי'ן דעם כבוד התורה. דער רבי, נאָכ'ן באַגריסען זיך מיט יעדען איינעם פון זיי, זאָגט: אַז ער בעט זיי צו באַקענען איהם מיט דעם מצב העיר ומוסדות התורה והחסד, וואָס איז געטאָן געוואָרען אויף דעם געביט, און וואָס דאַרף נאָך געטאָן ווערען. אייניגע עלטערע רבנים שטעלען פאָר דעם מצב. דאן ווענדעט זיך דער רבי צו זיי, אַז די רבנים מנהיגי העדה דארפען וויסען זייער אחריות'פולע באַ־נעהמונג צו דער עדה. דער זמן אליין רעדט פאר זיך. עס איז א הוראה באצבע, און מען מאָהנט תשובה בפועל אָן פשרות און אָן היתרים פראָשקעס, ער דערקלעהרט זיי אויך דעם צוועק פון זיין באַזוך און בעט מיטהעל־פען אין זיין שליחות לכבוד התורה ולומדי'.

אינ'ם מאָמענט ווען דער רבי רעדט צו די רבנים, הערענדיג די שטריינגע רייד פון אַ מוכיח און צוגלייך די פאָטערליכע באַנעהמונג, ווי אַ געטרייער רועה ישראל, זעהט איהר אין איהם די פאַרקערפערונג פון חסד וגבורה צוזאמען, די ריכטיגע געשטאַלט פון תפארת ישראל סבא. איהר פיהלט און זעהט באַ־שיינפערליך די ערענסטקייט פון דעם מאָמענט, די חבלי לידה וועלכע דער אידישער פאָלק געהט דורך, און צוגלייך די ליכטיגע שטראַ־לען פון דער פאר אידען גאָר אינגיכען אויפ־געהענדער זון. איהר לעבט איבער און פיהלט אז יעדער איינער קאָן זיין דער מכריע את כל העולם כולו לכף זכות און ח"ו להיפך. ובנו הדבר תלוי. אַ ריכטיגע התעוררות תשובה, וועלכע זאָל צובריינגען צו מעשים, וועט געוויס פאַרגרינגערען די חבלי משיח, און צואיילען דעם ביאת המשיח בב"א.

* * *

אַזוי יעדען טאָג, טאָג איין טאָג אויס, שטראָמען צום רבי'ן דעלעגאַציעס און יחי־דים פון נאָהענט און ווייט. דער רבי פרעגט אויס דעם מצב פון זייער געמיינדע און גיט זיי די געהעריגע אָנווייזונגען ווי צו פאַרבע־סערען דעם מצב התורה והיהדות. ער בעט זיך תחנונים בא יעדען איינעם, רחמנות צו האָבען אויף זיך און זיין פאַמיליע, צו אָפּ־היטען אליין די אלע מצות מעשיות און אויך באַווירקען אַנדערע צו דעם. אָן קיין ספק אז פילע בעלי תשובות זיינען געוואָרען פון די שמועסען, און פילע אידען זיינען ארויפגע־פיהרט געוואָרען אויפ'ן דרך הישר פון קיום התורה והמצות.

אונטער דער צייט האָבען דעם רבי'ן באַזוכט די רעדאַקטאָרען פון דער אידי־שער און ענגלישער פרעסע פון שיקאַגאָ, און גאַנצע קאָלומס זיינען דערשינען טאָג טעג־ליך אין דער פרעסע וועגען דעם רבי'נס באַ־זוך און זיינע לייסטונגען לטובת כלל ישראל.

מיטוואָך אָוועגד זיינען געקומען באַזוכען דעם רבי'ן אייניגע תלמוד תורה אנשטאַלטען — די קינדער אין באַגלייטונג פון זייערע מלמדים.

די קינדערלעך זיינען אריינגעפיהרט געוואָרען צום רבי'ן. זייערע פנים'לעך שטראַלען פון פרייד. דער רבי קוקט זיך איין אין זייערע יונגע נשמה'לעך, באַטראכט יעדען איינעם באַזונדער, מיט א ליבליכען שמייכעל, און דאן רעדט ער צו זיי. ער דערקלעהרט זיי, וואָס עס מיינט זייער לערנען, די באַדייטונג פון זייער ערבות, וועלכע איז געגעבען געוואָרען בעת קבלת התורה. ער בענשט זיי, זיי זאָלען אויסוואַקסען אידען לומדים און יראי שמים, און אין זייער זכות זאָלען געבענשט ווערען אויך זייערע עלטערען.

אַ באַזונדער שמועס רעדט דער רבי פאר די לעהרער און מדריכים: זייער אחריות, וואָס אין זייער האַנד ליגט דער נפש פון קינד און זיינע דורות הבאים, ער פאַרלאַנגט פון די לעהרער עס זאָל געשאַפען ווערען אַ אגודת המורים, ניט פאר פינאַנציעלע צוועקען, נאָר צוליב רוחניות. צוזאמענקומען זיך און זוכען עצות און מיטלען ווי צו אריינברייגען יראת שמים אין די יונגע הערצער און מוח'לעך און דורך זיי אויך ווירקען אויף די עלטערען און זיי מחזיר למוטב זיין.

* * *

מיטוואָך אָוועגד — יוד שבט — ווען עס פאַלט אויס דער יאָהרצייט פון הרבנית הצדקנית מרת רבקה נ"ע (דעם רבי'נס באָבע) האָט דער רבי געזאָגט פאר אייניגע יחידים א מאמר תורה: אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש. ווי געוועהנליך האָט ער נאָכדעם ארויסגעגעבען דעם מאמר בכתב. חסידים האָבען ווידער זיך געפרעהט: נאָך א מאמר תורה זוכה געוועזן פון רבי'ן. עס איז באַוואוסט בא חסידים דעם רבי'נס וואָרט, אז כל התקשרות איז דורך תורה, און האָבענדיג נאָך א חסידות מיינט דאָס נאָך מעהר התקשרות — ווען מען לערענט די חסידות — וואָס דאָס שטעלט אוועק אין א העכערער דרגא פון עבודה און השפעות רוחניות, ווייל כל השפעה איז דורך דעם צדיק, און כל הקרוב — קרוב יותר לברכה (ווי עס ווערט דערקלעהרט בארוכה אין מאמרי חסידות).

דאָנערשטאָג אָוועגד באַזוכט דעם רבי'ן די פרויען קאָמיטע מיט זייערע מענער, וועלכע אראַנזשירען די אונטערנעהמונג לטובת דעם פדיון שבוים פאָנד און החזקת הישיבות תומכי־תמימים וועלכע ווערען אָנגעפיהרט פון רבי'ן שליט"א, און בעטען זיין ברכה און הצלחה אין זייער ארבעט.

* * *

אַ באַזונדער קאַפיטעל איז דער שבת — פ' בשלח — טיש. ניט קוקענדיג אויף דעם שלעכטען וועטער, וועלכער איז געווען יענעם שבת, א ברענענדיגער פראָסט מיט אַ שניידענדען ווינט, זיינען געקומען פילע רבנים און בע"ב און אויך אורחים פון דער סביבה צו זיין ביי דער סעודת שבת.

אַרום דריי אַזייגער, ווען דער רבי האָט פאַרענדיגט דעם דאַוונען, געהט דער רבי ארויס צום טיש. די מנגנים זינגען חב"דישע נגונים, דביקות'דיקע און שמחה'דיגע, און דער רבי רעדט וועגען דער מכילתא פון ויחנו ברפידים שרפו ידיהם מדברי תורה. נאָך דעם שמועס איז דער עולם ממשיך מיט נגינה. דער רבי רעדט ווייטער וואָס עס מיינט חינוך, ווי דער מהר"ל האָט זיך געפיהרט שבת פרשה בשלח, און דאן זאָגט דער רבי א מאמר תורה.

זיצענדיג מיט'ן רבי'ן ביים טיש, פיהלט איהר אזא נעימות'דיגקייט, אזא אצילות'דיגקייט, וועלכעס איז ניט ארויסצוגעבען אין ווערטער. איהר פאַרגעסט אויף צייט און אָרט, איהר שוועבט אין עולמות עליונים. יעדער וואָרט און סיפור פון רבי'ן איז א הוראה און הדרכה אין לעבען, עס איז אייך נוגע בגוף ונפש, אייך און אייערע קינדער. יעדער סיפור עפענט די אויגען צו פארגלייכען דעם

מצב אין וועלכער איהר געפינט זיך, און אין וועלכען איהר קענט און דארפט זיך געפינען. איהר ערפאַרט די נויטיגע מיטלען, וועלכע מ׳דאַרף אָנווענדען צו פארריכטען און אויסבעסערען אייער מצב.

דאָס, אין קורצען, איז דער פועל יוצא, די ווירקונג און די מסקנא וועלכע איהר קריגט זיצענדיג ביים רבי׳נס טיש.

* * *

שבת נאַכט איז אָנגעקומען די ידיעה אַז דעם רבי׳נס מוטער הרבנית שטערנע שרה נ״ע איז נסתלק געוואָרען. די ידיעה צושטערט די שמחה, און מאַכט אונמעגליך פאַר׳ן רבי׳ן צו פאַרבלייבען אין שיקאגא די צייט וועלכע איז געווען באַשטימט פאר זיין באַזוך. די ידיעה מאַכט א דערשיטערענדען איינדרוק אין דער גאַנצער שטאָדט און זעלבסטפאַרשטענדליך אַז די געפלאַנטע פאַראַנשטאַלטונגען וועלכע האָבען געדאַרפט פאָרקומען, זיינען צושטערט געוואָרען. דער עולם האָט אָנגעהויבען שטראָמען צו כאַפּען כאָטש אַ בליק אויפ׳ן רבי׳ן איידער ער פאַרלאָזט שיקאגא.

דער רבי האָט געדיינקט אָפּצופאָהרען נאָך שבת נאַכט, אָבער די פאַרזאַמעלטע שיקאגער רבנים האָבען באַשלאָסען צו בעטען איהם ער זאָל פאָהרען מאָרגען, צוליב געוויסע טעמים וועלכע זיי האָבען איינגעפונען.

דער רבי האָט געענטפערט:

כאָטש איך האָב גערעכענט פאָהרען היינט, דאָך וועל איך טאָן ווי די רבנים זאָגען. פון דעם טאָג פון דער הסתלקות פון מיין פאָטער כ״ק אדמו״ר הרה״ק זצוקללה״ה איז באַ מיר צוגענומען געוואָרען מיין „איך״. איך טו ניט וואָס איך וויל, נאָר וואָס מען דאַרף, און אַז די רבנים הייסען אַזוי, וועל איך דאָס טאָן.

מען האָט געזעהן אין דער שמערצליכער פאַסירונג דעם העלם והסתר, פון דעם גלות־דיגען הסתר אסתיר, וועלכע דערלאָזט ניט אַז גרויסע מעשים און די התעוררות תשובה וועלכע דער רבי האָט אַריינגעבראַכט אין שטאָדט, זאָל נאָך מעהר פאָרגעזעצט און איינגעפונדעוועט ווערען. יעדערער האָט זיך געפיהלט שולדיג אין דעם ניט זוכה זיין צו האָבען דעם רבי׳ן דאָ אין שטאדט כאָטש נאָך איניגע טעג.

אויף דער אונטערנעהמונג פון די פרויען, ווי אויבען דערמאָהנט, צו וועלכער עס זייַנען געקומען מענשען פון פאַרשידענע ריכטונגען און שאַטירונגען, ברייַנגענדיג זייער בייַשטייער צום פדיון שבוים פאָנד און החזקת הישיבות תומכי תמימים, ווערט דורכגעלייענט דעם רבי׳נס בריף — געשריבן פון סעקרעטער און דיקטירט פון רבי׳ן — וועלכער מאַכט אַן אומגעהויערען איינדרוק.

* * *

זונטאג — י״ד שבט — נאָך האַלבען טאָג, פאַרלאָזט דער רבי שיקאַגאָ. אַ גרויסער עולם באַגלייט איהם צום טריין, מיט דעם אויפריכטיגען וואונש, אַז דער רבי זאָל זיין געזונד און זיי זאָלען זוכה זיין צו האָבען איהם נאָך אַמאָל צו גאַסט אין שיקאגא, מיט א פרעהליך האַרץ און מתוך ישועות ונחמות לכל ישראל, לאלתר לגאולה.

הרב מ. ל. ר.

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכי"ר

* * *

לז"נ

הרה"ח הרה"ת ר' **צבי הירש** בן הרה"ח ר' **בן ציון** ע"ה
נלב"ע ז"ך אלול ה'תש"מ
ומרת **רבקה** בת הרה"ח ר' **צבי** ע"ה
נלב"ע כ"ט תמוז ה'תשס"ב

שפּריצער

„והקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם,
בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
תיכף ומיד ממש

* * *

נתרם ע"י בניהם – יבלח"ט –
הרה"ת ר' **שמואל** והרה"ת ר' **יעקב מרדכי**
שיחיו

שפּריצער

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכי"ר

יה"ר שיראה רוב נחת מבניו – התמימים בפרט,
משלוחיו, חסידיו וכלל ישראל – בכלל
ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו הק'
ויבנה ביהמ"ק במקומו ויקבץ נדחי ישראל
בגאולה האמיתית והשלימה
נאו תיכף ומי"ד ממ"ש!

יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!